

КСАВИЕРА ХОЛАНДЕР ПРОФЕСИЯ ПРОСТИТУТКА

Превод от английски: Ани Николова, 2003

chitanka.info

Посвещава се на Лари и Такис

1.

ПРИСПОСОБЯВАЩИ СЕ ДУШИ

Още щом ни вкараха в претъпканата затворническа килия на отвратителния нюйоркски затвор *Томбс*, закоравелите черни проститутки започнаха да ни създават неприятности.

— Е, лайняна мадам кучко, айде на бас, че в мангизлийската ти ебачница нямаш черна путка да им вземе акъла на скапаняците!

— В шибаната ти къща фрашканите с кинти малохуйни бели пичаги надали получават готина черна путка да ги остави без дъх.

— Тая кралица на курвите явно я е страх чернилката да не се отърка в красивичките ѝ бели чаршафчета, нали, скъпа?

Заяждането започна с цинизми, стана още по-грубо, а накрая премина в закани.

— Ей, ти, с шибаната бяло-синьо-червена рокля от Сакс на *Пето авеню*, не се навеждай толкова напред, че ще ти я сваля и ще те кльопна.

Още пет минути и неминуемо щеше да се стигне до кървава разправа, която определено щяхме да загубим. Ние бяхме седем, а те двадесет. Обединяваше ги ненавистта на уличните проститутки към нас — скъпите момичета на повикване. В йерархията на професията ние бяхме аристократките, а те — слугините, но затворът премахва всички социални различия.

Стоях с момичетата си плътно притисната към решетките, та да има по-голямо разстояние между нас и черните уличници. Дори да ни се искаше да седнем сред другите, такава възможност не съществуваше. Успелите да се настанят върху няколкото неудобни пейки ревниво пазеха местата си. Ако някоя станеше да пие вода или да пикае, там се настаняваше бърз задник. Някои момичета, изтощени от нощното бродене по улиците, лежаха върху бетонния под, отпуснали глава в нечий скут. Спяха въпреки мъчителните вопли на наркоманите от съседните килии, които не преставаха да кашлят, да

повръщат, да стенат за облекчение. Носеше се задушаваща воня от повърнато, урина и мръсни човешки тела.

Едрата като крава надзирателка привика група момичета да се явят в съдебната зала.

— Хайде, тръгвайте. Съдията ще ви приеме сега.

Докато те се изнизваха, а други заемаха местата им, редиците ни се раздвижиха и разместиха като разлято в морето нефтено петно.

Всяка нова група проститутки подхващаше същите приказки.

— Ей, шибана високомерна мадам, що не ни кажеш защо си нещо преbledняла? — попита застрашително зла на вид уличница с яркооранжева перука.

Предпазливостта ми отстъпи пред раздразнението; раздразнението — пред гнева.

— Я млъквайте! — не се стърпях. — Ако искате да знаете, при мен работят и чернокожи момичета. Няколко... Ха, дори съквартирантката ми е черна. Ето я там.

Посочих Аврора — стройна като върба, сравнително светлокожа мулатка, седнала малко настрана. Отдавна се бе научила не само как да си намира къде да седне, но и да остава незабелязана при подобни сцени — проституираше от тийнейджърка, пък и беше ветеран по арести. Сега носеше руса перука, черни очила и бе вдигнала високо яката си към брадичката. Беше се притаила в ъгъла и се опитваше да се слее със стената. Двадесет чифта очи се обърнаха към нея и тя се раздвижи неспокойно.

Уличниците спряха да оправят перуките си и да мажат ноктите си с лак, появил се неизвестно откъде, тъй като при влизането в килията всички ръчни чанти бяха конфискувани.

— Глупости — просъска черно като катран момиче. — Тая плъхкиня не е черна, а полубяла.

— Скапанячката сигурно сама не знае каква е — отсече друга курва с лице на сепия и дрезгав плътен глас.

И тя, и приятелката ѝ станаха. Приблжиха се към Аврора, за да я разгледат отблизо, а вероятно дори да я ударят. Всички ги наблюдавахме. Май това щеше да е моментът на взривяването на крехкия мир в килията.

Точно в този миг вратата се отвори и едрата черна крава въведе дебело бяло момиче с патерици. По ръцете и краката му се забелязваха

множество рани, изглеждаше надрусано до козирката. С видимо грижовен жест надзирателката понечи да я настани на едно празно място, но новодошлата кресна:

— Я не ме пипай, черна кучко!

Вдигна патерицата и я стовари върху главата на надзирателката.

В този и без това напрегнат момент ни липсваше само това — расистки скандал, предизвикан от недъгава проститутка. Момичета започнаха да викат, да крещят, навсякъде се размахваха ръце, крака и патерици. Момичетата ми и аз бързо се преместихме зад стената, отделяща мястото за уриниране, и зачакахме да видим какво ще се случи.

Три яки надзирателки влетяха в килията и сръчно укротиха изпадналото в истерия бяло момиче. Какво ли щеше да стане? Слава богу, не се наложи да останем, за да разберем.

— Ей, вие зад стената там, елате. Съдията ще ви приеме сега.

Отведоха ни в съдебната зала.

Залата гъмжеше от журналисти, служебни портретисти и любопитни зяпачи. Тук бяха и снощните ми клиенти. Готиният тип от средните щати, Калвин, вероятно щеше да загуби работата си и да провали брака си, защото всички нюйоркски вестници съобщаваха името и поста му. Ето го и сладкия ми гръцки любовник Такис, а до него двойката, чието единствено съображение с обществените нрави бе общото презиме. Иначе водеха живот, пълен с разкрепостена любов, и се любеха с Такис и с мен в дома ми — заради удоволствие, а не за пари, — само минути преди полицията да нахлуе.

Докато четяха обвиненията срещу нас, ми се стори, че съдията слуша с видима неприязън. Платих поотделно сумата за пускане под гаранция на всяко от момичетата ми с парите от плика, който напъхах в гащичките си, преди да ме отведат в полицейския участък. Но единственият, който ми трябваше, не беше в съдебната зала — приятелят ми Лари. Не успях да се свържа с него, а той държеше ключа от сейфа с основния ми капитал от пари в брой. И така, в момента не разполагах с налични, за да платя високата парична гаранция от 3500 долара, наложена на „най-прочутата мадам в Ню Йорк“, както чух да ме наричат. Явно щяха да ме откарат в *Рикърс айланд*.

Новият женски затвор *Рикърс айланд* е далеч по-чист и модерен от *Томбс*, но все пак е гнездо за отрепките на обществото. Въведоха ме в голяма зала, пълна с наркомани, пласьори на дрога, проститутки (таксата им е не повече от десет долара на сеанс) и всякакви обичайни неудачници в живота — всъщност най-често жертви на престъпления на други хора.

Кльощава бяла проститутка се грижеше за раните си. Бе попаднала на клиент побойник, който стигал до сексуална възбуда, след като жестоко набие партньорката си. През последните две седмици беше пребил три други проститутки на *Осмо авеню*. Тялото на нещастницата бе в синини и рани, ръката ѝ беше счупена, а горната устна бе разцепена до ноздрите. Очите ѝ се бяха превърнали в подпухнали цепки.

Шестнадесетгодишна пуерториканка плачеше за триседмичното си бебе, останало само вкъщи.

— Мъж ми опита да убие мен — простена тя на развален английски.

Опитах се да помогна на испаноговорещите момичета да попълнят формулярите, но щом свърших, те се отдръпнаха от мен като от прокажена. Същото направиха и другите задържани. Скъпите ми дрехи и изисканият ми външен вид ги изпълваха с подозрение и ненавист.

Всички ме зяпаха, но се осмели да ме заговори единствено сладко младо кафеникаво момиче с луничаво лице, наподобяващо жълъд.

— За последните две седмици ме прибират вече осем пъти — обясни ми. — И сега съдията реши да ме изпрати на топло за един месец.

Ядосваше се, защото сводникът ѝ не знаел къде е. Помоли ме да му се обадя, когато изляза.

Когато изляза? Кога ли щеше да стане това? Беше четири часът следобед в петък — шестнадесет часа след като тримата мними клиенти нахлуха в дома ми.

Вече беше ден и се питах къде е Лари с парите за пускането ми под гаранция. Къде беше и адвокатът ми? Защо аз — жена от класа, удовлетворена от професията си и осигуряваща една общо взето

необходима услуга — се намирах в това ужасно място? Замислих се отново за нахлуването в дома ми и се опитах да разбера къде сгреших.

Аврора надушваше ченге от една пряка. Не повярва нито за миг на тримата „клиенти“ въпреки настойчивото телефониране — имаха неудържимо желание да дойдат, макар че се постарях по всякакъв начин да ги разкарам. Преди това бяхме вдигнали купон с луд секс, но бяхме приключили и вече си седяхме по-скоро като на светско събиране. След третото им позвъняване, около полунощ, им позволих да дойдат.

С влизането им Аврора реагира като газела, надушила близостта на чакал. И моите инстинкти ми подсказваха да съм предпазлива. Едрият мъж с мустаците определено приличаше на закоравял сладострастник и видимо потреперваше. Вторият изглеждаше повече като крадец, но в наши дни ченгетата толкова напомнят на крадците, че можеш да ги сбъркаш. Но именно третият — висок мъж — си беше типично ченге.

— Просто обичайна практика — подхванах любезно, — но нали не възразявате да ми покажете някакви документи за самоличност?

Онзи с мустаците се разтрепери още по-силно и заедно с безличния хвърлиха поглед към високия. Той измъкна портфейл — само четири от дузината пластмасови преградки бяха пълни. В нито една нямаше кредитна карта. Ченгетата не са в състояние да си позволят кредитни карти. Не ми хареса. Погледнах към Аврора, забола очи в обувките на високия.

Проследих погледа ѝ. Гумени подметки! Сигурен белег, че е полицай. Ченгето също проследи погледа ѝ и разбра, че сме наясно. Блъфът беше разкрит.

— Хайде, всички, това е обиск — обяви той и размаха значка. — Всички сте арестувани, защото се намирате в квартира, използвана за проституция.

Като по даден знак входната врата се отвори и влезе едрият цивилен полицай; когото разпознах като човека, известен с прякора Белязаното лице.

— Добър вечер, госпожице Холандер — поздрави той подигравателно. — Предупредих те, че рано или късно отново ще те пипнем.

Осем униформени полицаи нахлуха през входната врата и започнаха да преобръщат всичко в къщата. Но последвалото претърсване приличаше повече на комедиен скеч, отколкото на полицейски обиск.

Мъжете преобрънаха бюра и масички и започнаха да товарят в контейнер всичко, което не беше заковано към пода. Там попаднаха любовните ми писма като дете, фотоалбуми със семейни снимки и дори колекцията ми от готварски книги.

— Нали ще ми позволите да си взема книгите обратно? — попитах полицаия, охраняващ контейнера. — Или възнамерявате в участъка да си сготвите вкусната холандска супа от грах?

Как постъпи той? Поклати глава и отказа да ми върне готварските книги.

Иззеха алкохола, доставен от клиент (спазарих по един сеанс с едно от моите момичета за кашон). Взеха и цигарите, купени от безмитните магазини на холандските острови. Нищо от това обаче не ме притесняваше. Безпокоях се за друго — за ценния черен бележник със списъците на клиентите ми и за тефтера със счетоводните ми сметки, поставени небрежно върху откритата полица. Последния път, когато полицията ги задигна, се наложи да дам подкуп, за да си ги получа обратно. Този път реших да ги открадна.

Ченгето, охраняващо контейнера, ми изглеждаше надървен (мъжете са си мъже винаги), затова измъкнах колекцията с порнографски снимки от чекмеджето.

— Я ги разгледай — предложих и му ги подадох.

Само след минута-две маймуната така се увлече, че извика и колегите си. Всички се струпяха около него и скоро започнаха да подмятат мръснишки коментари. Аз определено нямах нищо против, защото това ми позволи да отстъпя няколко крачки назад и да взема бележника и тефтера от полицата.

Успях да пъкна бележника под празен кашон в един дрешник в антрето, а от тефтера откъснах всички страници със записки за финансовите ми дела и го метнах в контейнера, за да не събудя подозрението им. Понеже никой не ме притесняваше, успях да се вмъкна в спалнята си и напъкнах листата под мокета (винаги оставям единия край незакован). Там скрих и хиляда долара в брой, защото ако

тези хиени намерят пари, обикновено заявяват, че такива не е имало, и ги задържат.

Точно в този момент едър полицай влезе в спалнята с цигарени хартийки в ръка.

— Хайде, казвай къде държиш дрогата. Знаем, че имаш.

— Нямам вкъщи — излъгах аз. — Никога не използвам наркотици.

Той започна да претърсва спалнята, а аз измъкнах найлоновата торба с марихуаната от дрешника в антрето, втурнах се в банята и я изпразних в тоалетната чиния.

Никой не наблюдаваше банята, затова започнах да снова из нея наляво-надясно сякаш имам бъбречна криза и оглеждах за издайнически улики.

Забелязах как униформено ченге с фенер в ръката се кани да прерови дрешника в антрето. Така щеше да се озове застрашително близо до кашона, където скрих големия черен тефтер.

— Извинявайте, сър — обадох се и леко го отстраних от отворената врата. — Огледалото ми е вътре, а трябва да си оправя косата.

Ченгето отстъпи и отиде в спалнята — сега там се бяха струпали колегите му и търсеха наркотици.

Никой не пазеше входната врата и две от момичетата заедно с прислужницата успяха да се измъкнат.

— Хайде, всички, да вървим — подкани едър детектив, появил се на прага на спалнята. Преброи присъстващите и откри, че три момичета липсват. — Къде са кучките? — попита и вдигна ръка, готов да ме удари. — Ще им счупя шибаните краченца, когато ги хвана.

— Представа нямам — отвърнах спокойно.

Момичетата се бяха измъкнали необезпокоявани през вратата и бяха използвали асансьора, за да се озоват на свобода.

Полицията арестува всички, включително и злощастния Калвин. Отведоха ги в Седемнадесети участък. Само аз останах в апартамента си с тримата цивилни полицаи, които започнаха обиска. Телефоните не спираха да звънят — клиенти напиреха да дойдат. Отговаряха полицаите и подмятаха грубиянски шеги. Тези пичове със сигурност никога повече нямаше да ми се обаждат.

Къщата беше преобърната наопаки, но въпреки това не забелязаха торбата ми със „съкровищата“. Извадих късмет, че няма да се налага да възстановявам съдържанието ѝ. Внимателно бях събирала белезниците, прангите и трудно намиращите се камшици с възли. Мазохистите обожават да разкъсват плътта им с тях. Робите ми нямаше да усетят липсата им.

Момчетата от участъка искрено се забавляваха, докато прерязваха кабелите на телефоните: четири в спалнята, четири във всекидневната. Най-накрая ме отведоха в участъка. Все пак преди това се вмъкнах в спалнята и взех скритите пари. Някъде към три след полунощ се присъединих към останалите — тъкмо им взимаха отпечатъци от пръстите. Пред участъка вече се навъртаха вестникарски репортери.

Очертаваше се чудесна история за жадната за сензации преса — арестувани седем момичета и шестима мъже.

В участъка полицаите ни дадоха кафе и понички. Оставиха ни да поспим върху масите, дори изключиха ослепителната флуоресцентна светлина на тавана. Калвин лежеше до Аврора — за тази вечер си я беше избрал за свое момиче. Тя бе подложила голямата си чанта вместо възглавница. Калвин продължаваше да се държи като истински сладур и не създаваше проблеми на никого, но въпреки това онзи кучи син — лейтенантът — съобщи името му на журналистите. Калвин е президент на голяма компания в средните щати. Представям си какво мисли сега за Града на удоволствията. Семейството и кариерата му са сринати заради половинчасова наслада.

С Такис лежахме на друга маса; бях отпуснала глава на рамото му. Съзнавах, че съм изключително възбудена. Господи, само колко бях възбудена! Какво ставаше с мен?

Такис се надърви и аз го погалих, когато ми се стори, че никой не ни гледа. И защо да ми пука? Не можеха да ни арестуват втори път, нали?

След няколко часа се събудихме с изтръпнали крайници и уморени. Полицаите бяха включили телевизор и гледаха сутрешните новини. Отново ни донесоха кафе и понички. Загледахме се и ние. Видяхме как момчетата излизат от къщата ми. По телевизията съобщиха имената на всички ни. „Снощи бе обискирана къщата на мадам Ксавиера. Смята се, че тя е кралицата на момчетата на

повикване и осигурява момичета за клиенти из цяла Европа.“ Ау! Каква хубава реклама само ми правеха.

В осем часа, след сутрешните новини, ни казаха, че ще ни отведат в *Томбс*, и ни предупредиха за чакащите отвън репортери. Всичките искахме да се дегизираме по някакъв начин. Флавия си нарисова големи черни мустаци с молив за вежди, върза косата си с ластик и нахлузи тясна като чорап шапка, която задигна от един полицай.

Аз си сложих очила, вдигнах си косата и също си нахлупих шапка. Калвин се справи най-добре. Дадох му леката лятна рокля, която успях да напъхам в чантата, преди ченгетата да ме отведат. Той омота дрехата като тюрбан около главата си, а единия край спусна пред носа и устата. Забули се като с арабски *яшмак*.

Слязохме по стъпалата пред участъка, държахме вестници пред лицата си и побързахме да влезем в микробуса. Отведоха ни до *Томбс* — един от нюйоркските затвори. Едва ли в страната има затвор с толкова потискаща и мрачна атмосфера като *Томбс*.

Побутвани грубо, вървахме по тесен сив коридор. Минахме край килия, пълна с травестити. Представляваха гротескна картина и изглеждаха патетични в опита си да се правят на такива, каквито всъщност не са, но трябва да призная, че някои се бяха справили фантастично. *Mundus vult decipi decipiatur ergo* — светът иска да го мамят, затова го мами.

От *Томбс* ме преместиха в *Рикърс айланд*. Преди две години затворът бе толкова непознат за мен, колкото и обратната страна на луната. А сега, след още едно посещение тук, ще знам графитите по мръсните стени наизуст.

Преди две години къщата ми представляваше убежище за наслада, където човек се прибира като у дома. Сега е място, което след всеки обиск влача от един квартал в друг като костенурка. Да, щастлива съм със своя бизнес и го обожавам. Най-хубавите мигове през живота ми се вместили в двете години, когато се издигах сред редиците на нюйоркските проститутки и се превърнах в най-голямата и важна мадам в града. Но защо полицията ни тормозеше така, защо бяха толкова високи глобите и паричните гаранции, тлъстите адвокатски хонорари, подкупите? На кого пречехме? Замислих се и си

дадох сметка, че всяка обикновена секретарка щеше да спести колкото мен през последната година.

Най-после Лари се появи с парите. Адвокатът ми, както разбрах, чакал три часа отвън, за да получи парите за пускане под гаранция. Вече дори всяка секретарка има по-солидни спестявания от моите. Аз обаче съм отново на свобода и заедно с Лари се връщаме към града. Ще се наложи да започна отначало.

Усмиввам се някак безпомощно, докато Лари паркира пред сградата, където живея. Ще си намеря нов апартамент, ще съобщя на клиентите си къде да ме търсят, ще събера отново момичетата си и ще продължа да доставям наслада на мъже и жени. Няма да се променя. Ако трябва да съм откровена, изключително съм щастлива с професията си.

2. СЕМЕЙНА ИСТОРИЯ

Не ме мислете за бедно момиченце, отклонило се от правия път заради нещастно или онеправдано детство. Истината е точно обратната. Произхождам от изключително добро семейство и израснах в изпълнена с любов домашна атмосфера.

Родена съм в Индонезия, а по-късно получих чудесно образование в Европа. Аз и родителите ми знаем общо дванадесет езика; самата аз говоря свободно пет.

Мама, величествена блондинка с немско-френско потекло, беше сериозна жена, но сърдечна и изцяло посветена на семейството. Беше втора съпруга на баща ми, лекар по професия. Първата му жена — балерина от белогвардейски произход — напуснала Индонезия с единствената им дъщеря веднага след развода. Бракът му с мама беше щастлив, макар двамата никак да не си приличаха — нито по темперамент, нито по характер. Никога не съм се съмнявала, че обичаше мама, макар очите му винаги да шареха по хубави момичета.

Обожавам баща си. Той е рядко човешко същество — интелигентен, забавен събеседник, ценител на изкуствата, бонвиван и определено широко скроен. Успешната му медицинска кариера бе увенчана със собствена голяма болница в принадлежащите тогава към Холандия части на Индонезия, а по-късно научих, че сме притежавали и две вили — една в Сорабаха, а другата в гористия курортен район Бандунг, за които са се грижили множество прислужници.

Японците обаче завладели островите и ние сме загубили всичко, а родителите ми и новороденото им бебе — аз — сме попаднали в концентрационен лагер.

През трите години там баща ми преживял доста несгоди и мъчения от японските окупатори. Престъплението му се състояло в това, че не само е холандец, но и евреин. Малцина знаят, че японците в Югоизточна Азия бяха толкова антисемитски настроени, колкото немците в Европа.

Бяхме затворени на място с голям надпис: BANKSA JEHUDI. На малоазийски означава *евреи*.

Без да е еврейка, и мама била подложена на мъчения заради престъплението, че се е омъжила за евреин. Веднъж я затворили за цяла седмица в пълна с трупове колиба, където било горещо като в пещ. И защо? Защото истерично настоявала за допълнителна дажба ориз и вода, понеже съм била трескава и болна от дизентерия.

Под лъчите на знойното слънце завързвали баща ми за китките и го увесвали на дърво, краката му оставали на сантиметри над земята. Сигурно единствената причина да не го убият, е била, че са се нуждаели от лекарските му умения. В един момент го откъснаха от нас и го отведоха в друга част на лагера. Там му възложили да се грижи за повече от двеста болни жени и деца. Във военно време това също се превръща в мъчение, особено за човек, който ненавижда да гледа как страдат човешки същества.

По-късно ни разказваше как през този период едва не се побъркал от притеснение за съпругата и детето си. И каква ирония — първия път, когато отново ме зърнал, не било като баща, а като лекар. Станало две години и половина, след като сме били разделени.

Преместили го в мъжки лагер, а мама и мен — в женски. По-късно пуснали мама и мен и ние отидохме в къщата на Таня — приятелка на родителите ми — наполовина руския, наполовина индонезийка. Когато ги разделили, мама и татко се уговорили, ако оцелеят, да се срещнат в Сорабаха, в красивата къща на Таня сред големия парк.

Един ден си играех в градината, гонех някаква птица, но се препънах и при падането остра клонка ме поряза дълбоко близо до вагината. Мама не беше вкъщи. Нашата *baboe* — местна прислужница — ме отнесе на ръце до най-близкия затворнически лагер. Японците разрешаваха понякога, при спешни случаи, населението да търси там медицинска помощ. С обляно в сълзи лице ме въведоха в килия, където внимателен тъмен мъж се погрижи за раната ми. Спрях да плача и все още си спомням, макар и бегло, усещането от докосванията на ръцете му.

Няколко седмици по-късно войната свърши. Най-после пуснаха и мъжете на свобода. Чакахме у Таня; карах детското си колело, когато

баща ми се появи на пътеката. Мама изтича да го посрещне, но той стоеше неподвижен, загледан в мен.

— Господи! — възкликна. — Възможно ли е? Сладкото момиченце, за което се погрижих, е моята скъпа дъщеричка, моята Ксавиера!

Войната свърши. Семейството ни най-после отново се събра. Нямахме обаче вече нито пари, нито имущество. Върнахме се в Амстердам да започнем отначало. Татко беше прехвърлил четиридесетте, ала притежаваше не само голяма душевна сила и смелост, но и невероятната способност да се труди неуморно. С известна помощ от холандското правителство скоро изгради успешна частна практика.

С времето репутацията му на добър лекар придоби широка известност — при него идваха пациенти от цяла Европа. Не стана богат, колкото е бил някога, но според мен това не го вълнуваше особено. Не беше от хората, родени за милионери. Беше се посветил изцяло на пациентите си: проявяваше към тях далеч по-голям интерес, отколкото към парите. Някои болни бяха по-важни за него от собственото му семейство. Случвало се е да отлага ваканцията ни, защото пациент се нуждае от грижите му. Независимо от часа, винаги бе готов да откликне на нуждите им. Понякога това разстройваше мама. Особено ако пациентката се оказваше привлекателна жена, оплакваща се от въображаеми болки в корема, а всъщност попаднала в плен на татковия чар.

Спомням си една такава пациентка — пищна сексапилна жена на около двадесет и четири години. С мама я наричахме Горчицата, защото работеше във фабрика за горчица.

Първоначално татко я лекуваше от астма, а също — както мама разбра по-късно — от свръхизразено сексуално желание. Мама узна за дребната авантюра на татко с Горчицата по не твърде обичаен начин: видяла в счетоводните му книги разход за кожено палто от норка. Не бих казала, че постъпката му е особено интелигентна.

Оттогава при всеки преглед на Горчицата — а това ставаше винаги вечер, след работното ѝ време — мама си намираще предлог да влезе в кабинета на татко, който беше непосредствено до дома ни.

Една вечер мама и аз прибирахме съдовете след вечеря в кухнята, докато Горчицата беше на „преглед“.

— Ще занеса чаша кафе на баща ти — подхвърли мама.

Наля го в любимата му чаша и отиде в кабинета. Изведнъж настана такава олелия, че си помислих да не би Зайдер Зее да е скъсала бента. Чуваха се викове, крясъци, отваряния и затръшвания на врати, шум от счупен порцелан. И имало основание. Мама влязла, без да почука, и заварила Горчицата на колене, с разкопчано палто от норка, отдолу гола, жадно да смуче пениса на татко.

Сграбчила пациентката за косата и я изхвърлила навън на снега без обувки, без чорапи, без каквото и да било освен скъпоценното кожено палто, като ѝ наредила никога повече да не прекрочва прага на татковия кабинет.

Татко вече бе потърсил убежище у дома. Мама грабна най-хубавите ни порцеланови чинии и чаши и ги замята към главата му. Именно затова аз се скрих на горната стълбищна площадка. Стоях там, готова да се намеся, стигне ли се до кървава разправия. До кръв не се стигна, но мама кресна на татко да напусне къщата и го заплаши с развод.

Баща ми, вече споменах, беше изключително храбър човек. Въпреки всички ужаси, случили му се по време на войната, дълбоко се съмнявам, че е проронил и една сълза. Но тази вечер той горко рида, защото наистина обичаше мама и си даваше сметка колко силно я е наранил, поддавайки се глупаво на ласките на лесна флърца като Горчицата.

Независимо от възрастта си — по онова време бях едва единадесетгодишна — разбирах, че на случилото се всъщност не бива да се гледа сериозно. Давах си сметка колко различни са сексът и любовта за хората. За баща ми Горчицата представляваше секс, задоволяване на мимолетен апетит. А мама изпитваше към баща ми дълбока, нестихваща любов.

Мама, със суровата си немска гордост, лудо ревнуваше баща ми. Пък и имаше защо — беше истински донжуан. Макар и петнадесет години по-възрастен от нея, той притежаваше младежки чар. Пък и като лекар, посещаващ пациенти, баща ми се сблъскваше с доста изкушения. Обикновено мама се досещаше, когато нещо ставаше зад гърба ѝ.

Като малка често се измъквах от леглото и, застанала на горната стълбищна площадка, чувах как се карат. Винаги мама започваше

разправиите — повишаваше глас и го обсипваше с обвинения. Едва когато станах тийнейджърка, открих, че макар сексът и любовта често да вървяха ръка за ръка, те определено не са едно и също.

Но като цяло атмосферата в нашия дом беше топла и сърдечна. По отношение на секса или голотата никога не е имало табута. Бях свикнала да виждам как татко прегръща мама в банята, а като се замисля — и из всички други части на къщата. Дълбоко в себе си изпитвах силно вълнение, когато гледах как ръцете му обхождат високото ѝ стройно тяло и гаят гърдите ѝ. Целуваха се пред мен и по всяко време на деня изчезваха за часове в спалнята.

Още от малка имам относително ясна представа какво става между двама възрастни и знаех, че споровете между родителите ми ще бъдат изгладени в леглото. Мама ме учеше — когато станах по-голяма, — че тайната на успешния брак е да се спи в двойно легло. Преди обаче да стигна до това прозрение, изгарях от любопитство да разбера какво точно се случва, та пружината на леглото поскърцва така весело. Измъквах се от стаята си и на пръсти отивах до тяхната, в съседство. Лудото движение на чаршафите внезапно спираше, а аз започвах да се моля да ме пуснат да спя помежду им. Какви ли не причини измислях — че сънувам кошмари, че се чувствам самотна. Често баща ми не бе склонен да ми уйдисват, защото щеше да остане на сухо. Обожавах да притискам коремче към дупето на мама. Тялото ѝ винаги беше топло и ухаеше свежо и женствено, а когато обгръщах големите ѝ стегнати гърди, се наслаждавах на гладката ѝ кожа. Каква разлика с косматата гръд на татко! Ала мускулестото му тяло ме очароваше, а изостреното ми любопитство ме караше да надничам под чаршафите, за да гледам как пенисът му стърчи, преди да се събуди сутрин!

С течение на годините се привързвах все повече и повече към баща си. Обземаше ме амбициозно желание да съм интелигентна и да ме уважават като него. По отношение на мен Фройд е безспорно прав: ако бях срещнала мъж, който да прилича на баща ми, положително щях да се влюбя лудо в него. Като единствено дете бях безумно разглезена. Нямам предвид само нещата, които постоянно ми даваха. Говоря за неизменната щедра посветеност на двамата ми родители. Баща ми се грижеше за умственото ми развитие като професор Хенри Хигинс от *Моята прекрасна лейди*. Потруди се да култивира максимално таланта ми за чужди езици. Насърчаваше ме да уча

гръцки, латински, френски и немски в гимназията; през уикендите — през лятото на плажа, а през зимата на вилата в провинцията — задължително всички разговаряхме на някакъв чужд език.

В събота например говорехме на френски или немски, а на другия ден — на английски. Всяка година прекарвахме поне един месец в чужбина, за да подобря произношението си или за да започна да уча нов език — например испански или италиански. Беше изключително необичайно образование.

Докато навърших двадесет и една, ходех на почивка с родителите си, за разлика от повечето ми приятели, извоювали си вече правото на самостоятелност. Мама се отнасяше към мен като квачка към пиленцето си — не искаше да ме излага на морална опасност.

— Запази девствеността си, докато се омъжиш, Ксавиера — напътстваше ме тя. — Аз се омъжих девствена и така трябва да стане с всяко момиче. Тогава съпругът ти никога няма да те упреква за миналото ти или да те нарича курва. Ще ходиш с високо вдигната глава и никой няма да има основание да говори лоши неща за теб.

Всичките тези приказки звучат доста старомодно, особено като се има предвид колко спокойно се приемаше нудизмът в нашия дом.

Днес трябва да си същински Диоген — въоръжен с фенер да търси честен човек, — за да намериш девствено момиче над шестнадесет години.

Както и да е. Точно тогава тя нямаше защо да се притеснява за мен — човекът, в когото бях влюбена, нямаше как да ми отнеме девствеността. Казваше се Хелга.

Хелга бе най-близката ми приятелка в гимназията. През последната година изпитвах пламенна страст към нея, без да разбирам защо. Бях чувала бегло за лесбийките, но не се виждах като онези полумъже, полужени с къси коси и дълги панталони, които по-големите ми съученици сочеха по улиците и се хихикаха.

Хелга никога не отвърна на чувствата ми, а и май не подозираше за съществуването на лесбийките, макар сигурно да се е питала защо постоянно гледах да се отъркам в красивите ѝ гърди.

Хелга бе на шестнадесет — една година по-голяма от мен — и ние като сестри си споделяхме всички момински тайни. Но колкото аз бях преждевременно съзряла в сексуално отношение, толкова тя бе сладка и невинна.

На петнадесет вече се бях целувала с гаджето си с език, изследвала бях цялото му тяло и дори бях смукала хуя му. Хелга никога не го узна, но си даваше сметка, че съм малко по-образована от нея в тази област.

Един ден възлюбената ми Хелга се обърна към мен заради познанията ми в сексуалната сфера.

— Ксавиера, искам да те попитам нещо, но се смуцавам — започна тя свенливо, докато седяхме в залата за свободни занимания през обедното междучасие. — Трябва да ми помогнеш... Петер Корвер ме покани да излезем тази вечер и се опасявам, че ще иска да ме целуне, когато ме изпрати.

Научавайки за срещата ѝ с най-желаното момче в гимназията, изпитах силна ревност, но колкото и да е странно не към него, а към нея.

— Никога няма да повярваш — продължи тя, — но през живота си не съм целувала момче и не знам какво да правя.

Изненадах се от абсолютната ѝ добродетелност, защото тя определено беше едно от най-привлекателните момичета в училището — висока, стройна, с големи гърди и гъсти копринени тъмни коси, които се спускаха свободно около красивото ѝ лице.

— Ще ми обясниш ли какво да правя? — попита тя.

— Разбира се, Хелга — отвърнах. — Хайде да отидем у вас след училище и ще те науча.

Беше зима. Часовете свършваха в четири часа, но вече беше тъмно. Двете се качихме на моето колело и се отправихме към тях.

Завързах колелото с веригата за парапета и влязохме в полутъмното фоайе — място, идеално за намеренията ни. Хелга произлизаше от религиозно, консервативно семейство, което едва ли щеше да погледне с добро око на факта, че дъщеря им си разменя ласки с приятелка в спалнята си.

Предложих да се сгушим в нишата под стълбището, наподобяваща пещера, защото „вероятно ще се озовете тук с Петер, когато поиска да те целуне“.

Придумах я галовно и там, под тежкото дъбово стълбище към втория етаж, започнах любовната игра.

Отначало Хелга се подчиняваше, макар вероятно да е очаквала нещо по-малко реалистично от онова, което аз имах предвид.

— Чакай да те прегърна както обикновено мъж прегръща момиче — започнах аз и я обгърнах с една ръка през кръста, а с другата — през раменете.

После нежно хванах брадичката ѝ и я целунах по устните. Тя стоеше вдървено, със затворени очи и уста.

— Отвори си устните, Хелга — подканих я. — Никой не се целува със стиснати устни.

Тя покорно разтвори красивата си уста и аз плъзнах езика си вътре. В първия момент усетих как се скова и понечи да се отдръпне.

— Отпусни се — прошепнах. — Така го правят всички и само по този начин ще се научиш.

Розовият ми език изследваше устата ѝ като виеща се змия. Съзнателно се бавех, за да се насладя до край, но тя започна да проявява безпокойство.

— Сега ми дай твоя — подсказах.

Сладкият ѝ на вкус език влезе в устата ми и аз си помислих, че ще полудея от възбуда. Щеше ми се този миг да продължи безкрайно, но се опасях, да не би да стане нетърпелива или подозрителна и да си тръгне, ако се забавя прекалено дълго.

— Никоя целувка не е истинска, без да се обърне малко внимание на шията и раменете — обявих аз и започнах да я целувам по ухото и шията, опитвайки се да стигна до гърдите ѝ под пуловера.

Без да съзнава какво става с потисканата ѝ дотогава сексуалност, тя се увличаше. Отметна назад глава и разкри бялата си изящна шия, а кожата ѝ настръхна.

В този момент входната врата се отвори и обитател на сградата, придружен от леден вятър, мина покрай нас и пое по коридора. Притиснах Хелга към стената, готова да я предпазя. Тя се отпусна.

— След като целунеш, трябва да знаеш как да помилваш и да бъдеш помилвана — продължих аз напътствията си.

Разкопчах палтото ѝ, плъзнах ръка под пуловера, мушнах я в сутиена и обгърнах едната ѝ гърда. Другата ми ръка се плъзна под моята пола и започнах да се пипам.

Толкова се възбудих, че ми се искаше да съм мъж с голям penis, който да пъкна в нея. Но разполагах само с втвърден малък клитор.

Докато тя стоеше леко унесена, насочих устни към гърдите ѝ и започнах да смуча щръкналите ѝ зърна. Без да спирам, вдигнах дългия

й крак и го поставих под полата си, между моите крака. Започнах да се отърквам все по-бързо и по-бързо; в главата ми избухнаха звезди и аз отлетях от този свят.

Останах без дъх, а Хелга бе шокирана. Беше попитала как да отвърне изискано на невинна първа целувка, а току-що бе прелъстена във фойето от побъркана от обич ученичка. Промърмори нещо и бързо изтича нагоре по стълбите.

През следващите няколко седмици бях болна от любов и нещастна. Следвах я навсякъде като послушно пале, молейки се още веднъж да получа възможност да докосна разкошното ѝ тяло. Ако тя играеше тенис, и аз играех тенис; ако яздеше кон, и аз яздох; записа се в клуба по гребане и аз тутакси я последвах, само и само да имам възможност да я виждам.

Обожавах да я гледам как по шорти се приплъзва ритмично напред-назад върху седалката на лодката, а после я следвах до душопете — заставаше гола, само с шапка за баня, и копнеех да насапунисам прекрасното ѝ тяло.

Малко по малко Хелга съзряваше и най-после се досети за лудото ми увлечение по нея. Започна да ме дразни, а аз съвсем се побърках. Цели две години не престанах да я обожавам и желая, дори след като на седемнадесет загубих девствеността си.

За повечето момичета загубата на девствеността е повратен момент в живота; за мен беше просто техническа подробност. В продължение на две години аз и Денис — с две години по-голям от мен ученик от моята гимназия — се целувахме, докосвахме, опипвахме и натискахме сред пясъчните дюни или зад храстите в парка. Дори бяхме стигали до докосване с устни и език на гениталиите си, но не особено умело. Спермата му бе обливала гърдите ми, косата, окосмеността върху венериния хълм, но никога не бе попадала в мен.

Дойде денят, когато и двамата решихме, че ще стигнем до край. В края на краищата какъв е смисълът от глупавия химен, независимо че мама желаше да се омъжа девствена? Струваше ми се странно, че при такова разкрепостено семейство като нашето тя бе изцяло обсебена от идеята за моята предбрачна невинност. Двамата с Денис имахме чувството, че достатъчно дълго сме били деца. Най-после мили приятели ни предоставиха апартамента си и ни разрешиха да използваме леглото им — настъпи моментът и двамата да пораснем.

Дотогава Денис бе влизал в мен не повече от два-три сантиметра, но всеки път, когато напредваше по-дълбоко, аз се отдръпвах, така че хиленът ми се бе разтегнал като ластична ципа.

Нямаше никакво разкъсване, кръв или болка, а само усещане за топлина и наслада, когато пенисът му най-после се плъзна в очакващата го с нетърпение моя пурка. Макар хуят му да беше дълъг и дебел, Денис не ме нараняваше. Докато проникваше все по-бързо и дълбоко в мен, изпитвах чувството, че неговият хуй е станал мой, а пурката ми — негова, телата ни сякаш се разтопиха. При всяко негово дръпване назад аз го привличах по-дълбоко в себе си и накрая, с радостен възглас, за пръв път той изстреля семето си вътре в мен, а аз моментално свърших, хапейки през цялото време устни от възбуда. Бях на седемнадесет и най-сетне истинска жена — разгорещена, мокра и жадна за още!

Далеч по-важно според мен е да призная, че от момента, в който загубих девствеността си, напълно полудях на тема секс. Дори заряхах постоянното си гадже, за да се наслаждавам на новата си страст. Хич не ми пукаше с кого го правех; стигах дори до роднините си. Мисълта, че вкусвам от забранения плод, правеше кръвосмешението още по-вълнуващо. Единственото табу бе да не се правят бебета.

В началото на тийнейджърските си години, когато за пръв път по-възрастни мои приятели ме открехнаха за нещата от живота, мечтаех да имам по-голям брат, за да се чукаме непрекъснато. С приближаването на двадесетте задоволявах жаждата си за забранения плод, като се наебах с някои членове на моето семейство. И това никак не стана случайно.

Първият ми опит бе с брата на майка ми — любимия ми вуйчо. Докато бях дете, той ме обожаваше бащински, а вече като девойка — определено ме гледаше по-похотливо.

Един уикенд заминахме с родителите ми на гости при семейството на вуйчо в Дюселдорф, Германия. Уговорих се с него да се измъкнем от къщата, да отидем в мотел и да се любим. Но перспективата за тайното деяние очевидно така го възбуди, че съпругата му моментално се досети какво е замислил. Не го изпусна от очи, докато с мама и татко не се върнахме в Амстердам, така че цялото начинание пропадна.

Вторият опит с роднините ми излезе по-успешен и стана няколко години по-късно с двадесет и осем годишния син на друг мой вуйчо. Момчето пристигна да разгледа забележителностите на Холандия. Беше едър и впечатляващ млад немец и определено не беше девственик.

Моя задача бе да му покажа града. Позволиха ми да остана до по-късно от обичайния си час за прибиране — полунощ, понеже беше роднина. Първата вечер му показах по-характерните туристически атракции и се прибрах рано къщи. Втората вечер му показах забавните места като момичетата във витрините в узаконения квартал с червени фенери в Амстердам. После го заведох в хотела му и го съблазних. Не се представи лошо, но и не беше нещо особено — типичен немски здравеняк с неромантична душа.

По това време завърших гимназия с отлични оценки, в продължение на една година изучавах музика и постъпих на работа във водеща амстердамска рекламна агенция като помощник-счетоводител.

Възприех задълженията си с огромен ентузиазъм и отдаденост, както впрочем се отнасям към всичко в живота си и продължавам да го правя и до ден-днешен. Работата, макар и приятна, не предлагаше онова, което в Америка наричат *възможност за бързо израстване*, затова ми се искаше да опитам друго. Още през онези ранни дни имах желанието да съм номер едно. Чух, че Агенцията по заетостта на човешките ресурси обявява конкурс за най-добрата секретарка полиглот в Холандия и понеже бях амбициозна и притежавах състезателен дух, реших да се явя.

Щяха да оценяват способностите ни за бързо писане на машина, умението да стенографираме на четири езика, преводаческите ни качества, уравновесеността и личността ни като цяло. Имаше няколко тура преди финалния, на който всяка участничка трябваше да напише стихотворение от около двеста думи за рекламната брошура на агенцията. Аз бях най-младата състезателка и, както се оказа, най-успешно представилата се. Спечелих титлата *Най-добра секретарка в Холандия*.

Последваха телевизионни интервюта, статии във вестниците, пътуване до Англия и 1000 долара парична награда. Назначиха ме за

завеждащ отдел в агенцията — работа, която не е много по-различна от онази, която върша днес. Показах се идеален „сватовник“. Например banker звънеша в агенцията с молба да му намерим секретарка или машинописка и аз му я подбихах. По-късно в другата ми кариера са ми звънели бизнесмени с желанието да им осигуря блондинка, брюнетка или червенокоса. Всичко се свеждаше до търсене и предлагане. Именно тогава открих, че най-добрите ми умения са в административната област и посредническите услуги. От онази служба научих още един ценен урок: притежаваш ли истинска инициативност, най-добре е да работиш самостоятелно — стига да имаш възможност, — защото редица хора са склонни да не правят нищо, а само да обират плодовете на твоите усилия.

След напрегната работна седмица за отпускане ходех с приятели през уикенда по плажовете с бели пясъци в курорта Зандвоот, недалеч от Амстердам. Тези красиви плажове се простират по цялата холандска брегова линия, осеяни са с кабинки и весело украсени ресторантчета — седиш си отвън, хапваш или изпиваш нещо освежително. Всеки ресторант има име и номер. За да си уговориш среща с някого казваш: „Ще се видим по-късно във *Вилхелмина*, номер двадесет и четири“.

Един уикенд отидох в Зандвоот с Куук — приятел барабанист — и двамата преживяхме нещо свършено ново: открихме *Морски изглед*, двадесет и две и разнородната тълпа, която се събираше там.

Повечето мъже бяха модно облечени, с миниатюрни плувки, които едва прикриваха надарената им мъжественост, с тениски на модни дизайнери и шалчета от *Пучи* или *Сен Лоран*. Наоколо подскачаха и доста добре подстригани и гледани пудели, собственост на обратни момчета.

Момчетата, както скоро открих, също бяха предимно обратни.

Единственият нормален човек там беше приятелят ми Куук. Понеже беше изключително красив и добре сложен, всички хомчовци моментално започнаха да се навъртат около него.

Останала сама, аз се запознах с този-онзи и така попаднах на жена, чието лице ми се струваше странно познато, макар, доколкото ми бе известно, да нямах приятелки лесбийки.

— Здравей — поздрави ме хубавото червенокосо момиче. —
Къде се губиш последните няколко години?

— Аз ли? Сигурна ли си, че мен имаш предвид?

— Да, малка мъжкарано — отвърна тя, смеейки се.

— Какво искаш да кажеш? — попитах озадачено.

— Казвам се Бети. Бях твоя учителка в гимназията. Наблюдавах те как изгаряш от желание по Хелга, а аз през цялото време копнеех да изкарам една авантюра с теб.

Бети, която ни преподаваше изкуство и дизайн, не бе типичната учителка. Винаги ходеше с елегантни панталони и сака и бе споделила, че е сгодена за най-добрия актьор в страната. Бях достатъчно добре информирана, за да знам, че годеникът ѝ определено е обратен, но никога не бях допускала, че тя е лесбийка.

— Още по онова време виждах, че си мъжкарана — продължи тя.

Изненадах се да го чуя. Силна съм и добре сложена, а и русите ми коси бяха сравнително късо подстригани, но когато гледам снимки от онова време, бих казала, че по-скоро приличам на обикновена, привлекателна, спортен тип ученичка.

Бети ме хвана за ръката. Двете се разходихме наоколо и поговорихме с всички лесбийки. И от този момент нататък с готовност се включих в средата на жените с обратни наклонности.

Един ден Бети изпрати в агенцията, където работех, приятелка, която очевидно търсеше нещо повече от служба. Елизабет имаше руси къдрави коси до раменете и жилаво атлетично тяло. Лятната рокля с дълбоко деколте разкриваше почти всичките ѝ прелести. Изглеждаше изключително женствена и аз останах доволна, че след като ѝ намерих временна работа, двете изкарахме една романтична история. Тя обаче не продължи дълго. Елизабет захвърли красивите си тоалети и започна все по-често и по-често да носи мъжки дрехи. Накрая стигна до джинси и размъкнат пуловер или каубойска риза. Започна също да пие и да пуши много. Преобразяването ѝ ме отблъсна. След два месеца престанахме да се виждаме. Тя всъщност никога не ме доведе до същински оргазъм, защото постоянно настояваше да използва било дилдо, било вибратор, а на мен не ми се нравеше — опасявах се да не се пристрастя към тях. Тя така и никога не ме лиза. Тогава оралният секс, предполагам, не е бил на мода дори сред лесбийките, а аз така и

не се научих да харесвам опипването с пръсти, защото съм изключително чувствителна.

По онова време нито пиех, нито пуших заради споразумение, сключено с родителите ми още като тийнейджърка. Бяха обещали, че ако не пуша и не пия, докато стана на осемнадесет, ще ми купят моторетка; после се задължиха, ако продължа да се въздържам от тези две неща, да ми купят кола, когато стана на двадесет и една. Получих и моторетката, и колата и — колкото и да е изненадващо — до ден-дневен не съм вкусувала алкохолно питие или нормална цигара.

Елизабет, милата лесбийка, бе лудо влюбена в мен и се смяташе за мъжкия ми партньор, но колкото повече навлизах в дебрите на лесбийството, откривах, че съм доминиращият тип. Скарахме се за позицията на превъзходство и най-накрая се разделихме.

Запознах се с доста други приятелки чрез фризьорката си. Тя беше любовница на Бети. Скоро любовният ми живот стана отчасти хетеросексуален, отчасти хомосексуален, а понякога приятна смесица от двете.

Горе-долу по това време изтънчена по-възрастна двойка ме взе под крилото си. Обитаваха великолепна къща от седемнадесети век в артистичния квартал на Амстердам — *Принсен айланд*. Даедо — мъжът — бе на четиридесет и две, а Силвия — съпругата му — с осем години по-възрастна от него. Някои вечери и през уикендите оставах да спя у тях и прекарвахме доста време в бърбрене със Силвия — привлекателна, жизнена жена, докато Даедо, който работеше в рекламна агенция, се занимаваше в кабинета си.

Една вечер Силвия ми се обади по телефона и ме помоли бързо да отида. Сkochих на моторетката, но когато пристигнах, къщата изглеждаше пуста. В следващия момент забелязах мъждукащата светлина на няколко газени лампи, а кучето ѝ излая. Влязох и понеже ми се беше оплакала от болки в гърба и ме бе помолила да я масажирам, се качих на втория етаж, където предполагах, че е спалнята. От банята се чуваше шум на течаща вода. Изведнъж се озовах пред свършено голата Силвия — бавно и обилно сапунисваше красивото си тяло и ми се усмихваше.

— Влез, Ксавиера — покани ме тя. — Съблечи се и ела при мен.

За миг се поколебах, но свалих роклята и пликчетата. Силвия изглеждаше така самоуверена и опитна, че за миг се посвених, но все

пак влязох под душа. Тя започна да сапунисва гърба ми с нежни, чувствени движения. Подсушихме се и отидохме в спалнята; тя ме помоли да я масажiram. Продължаваше да е гола, но аз бях обула пликчетата си. Възседнах я и със силни движения започнах да размачквам гърба ѝ, както ме бе учил татко. Силвия застана тихо от наслада, а аз осъзнах, че пликчетата ми са подмокрени. Вероятно и тя го е забелязала, защото изведнъж се извърна, притегли ме към себе си и обсипа лицето и шията ми с целувки. Пръстите ѝ леко драскаха гърба ми. От превъзбуда и объркване едва забелязах кога свали гащичките ми.

Плъзнах пръсти по прекрасното ѝ бледо тяло, а тя насочи главата ми към гърдите си. Жадно засмуках големите ѝ тъмни зърна сякаш бях бебе.

— Ксавиера, скъпа, защо не ме полижеш малко по-долу? — подкани тя и ме насочи към пъпа си.

Гладката кожа на бялото ѝ коремче потреперваше всеки път, когато докосвах чувствено място и я чух как рязко си пое въздух, когато съзнателно се спуснах надолу към окосмения ѝ триъгълник. Никога дотогава устните ми не бяха докосвали вагина — дори не и на момичето, за което намерих работа чрез агенцията. Точно опознавах пътето ѝ, когато някой тихо влезе в стаята. Понечих да скоча и да се облека, но Силвия притисна главата ми към скута си и ми каза да продължа заниманието си. Чух как Даедо свали обувките си и ги прибра под леглото. В следващия миг топлото му тяло бе до моето под чаршафите. Надигнах се на колене и не издържах на изкушението да сложа надървения му член между гърдите си, наведох се напред и прокарах език по хуя му чак до тестикулите. Даедо положи усилия да не се изпразни веднага и се изви така, че устата му се приближи да задоволи ненаситната ми путка. Устните му съвсем скоро я намериха набъбнала. Междувременно Силвия мастурбираше и очевидно напълно се наслаждаваше на гледката. От време на време нежно ме гризваше по гърба, от което кожата ми настръхваше. Най-накрая се надвесих над Силвия и вмъкнах крака между нейните, а Даедо, застанал на лакти и колене, се качи върху мен. Вкара твърдия си хуй в пътето ми изотзад, а аз търках венериния си хълм в сливата на Силвия и тримата свършихме със страхотен, синхронизиран оргазъм, при доста акробатично изпълнение. Малкото им куче стоеше до леглото и

не спираше да върти опашка изненадано. Неволно ми мина през ума, че за болките в гърба Силвия получи твърде нетрадиционно лечение, а също, че те просто са били претекст да ме привлекат в сексуалното им гнездо, но хич не ми пукаше.

Това се оказа първата ми тройка. Всъщност след това ние се превърнахме в постоянна групичка шибаци се приятели. Една вечер бяхме в игриво настроение и Даедо се направи на сервитьор: закрепил запалена свещ в свещник върху щръкналия си кур и с по чаша портокалов сок във всяка ръка влезе в спалнята чисто гол, само с праметната през ръката салфетка.

Но след няколко месеца доста ми писна от Холандия. Като се изключат няколкото разкрепостени приятели като Силвия и Даедо, хората бяха прекалено сериозни и пуритански настроени за моя вкус. Все пак имах късмета да живея в Амстердам, столицата. Господ знае какво ли щях да правя в някое затънтено селце! Бих предпочела да умра, отколкото, отегчена донемайкъде, да седя и да гледам как пасат кравите в нивата.

А и когато се стигне до романтика, холандците не са нито пламенни любовници, нито са изобретателни в леглото. Тръгнеш ли „сериозно“ с някой тип, той веднага настояваше да се сгодим, а това ме плашеше до смърт. Бях прекалено млада да се омъжа и задомя, но предложенията продължаваха да ваят. Щом обаче потенциалният ми доживотен партньор започваше да изрежда от какво ще имаме нужда — тенджерата под налягане, сервизи за хранене, чаршафи и така нататък, — разбирах, че отново е дошло време да скъсам.

Видях се с приятели, току-що завърнали се от Южна Африка. Разказаха ми за красотите на тази страна, за целогодишно топлия климат. В случай че проявя интерес да емигрирам, южноафриканското правителство щяло да плати изцяло полета ми дотам. И така щеше да се сложи край на студените, жалки и дъждовни лета. Реших да отида при слънцето и сестра си, която живееше там. Истината е, че манталитетът на холандците бе започнал да ме отегчава, макар Холандия да е очарователна страна, а Амстердам напоследък се превръщаше в един от най-щурите градове в Европа. Възможно е не Холандия да бе причината, а вътрешният ми глад за нещо ново и вълнуващо. Фактът, че заварената ми сестра (дъщерята на баща ми от

първия му брак) живееше в Йоханесбург със съпруга и децата си, още повече ме насърчаваше да се отпращам натам.

Когато реша нещо, го правя бързо и ефективно. Уредих си виза, резервирах билет и организирах личния си живот така, че да напусна Холандия.

Преди да се кача на самолета, ми оставаше само едно: да се сбогувам с прекрасната Хелга, бременна в осмия месец.

Когато отидох да я видя за последен път, тя ме посрещна по нощница. За мен нямаше по-вълнуваща гледка от заоблението ѝ издут корем и красивите ѝ налети гърди.

— Хелга — примолих се аз, — дай да докосна корема ти и да засмуча зърната ти, защото си по-прелестна от всякога.

Отначало тя се поколеба, но не от свенливост, а защото съпругът ѝ — когото не понасях — можеше да влезе всеки момент. Той също не ме харесваше особено, така че чувството бе взаимно. Възможно е да е ревнувал, но го намирах изключително скучен.

Презимето му бе Де Бор, ще рече фермер, и напълно му подходеше. Вече бе ровичкал из пощата ѝ и бе намерил любовните писма, които ѝ бях изпращала от цяла Европа. Сега, като се замисля, тя вероятно ги е смятала за глупави, защото така и никога не ми отговори. Но при това последно посещение реши да удовлетвори желанието ми да я докосна и вдигна нощницата си.

Нежно сведох устни към зърната ѝ и усетих лек дъх на мляко. Чувството ми към нея не бе намаляло, а оттогава бременните жени ме привличат неудържимо.

Не вярвах, че след пет години най-после отново смуча и галя тези божествени гърди и Хелга ми го позволява. Независимо от всичкия секс, който бях правила междуременно, това е най-скъпоценният миг, който помня.

Май се канех да ѝ кажа колко много я обичам, когато почервенелият като рак и бесен Де Бор връхлетя в стаята и ми заповяда да напусна къщата.

— Ако отново някога я заваря тук, ще изхвърля и двете ви! — изкрещя той на жена си.

Няколко дни по-късно родителите ми и някои приятели със сълзи на очи се сбогуваха с мен на летището. Аз също плачех.

— Върни се някога при нас — помоли мама през сълзи, но още тогава знаех, че това едва ли ще стане.

Към Холандия, освен родителите ми, единствено ме привързваше — ако щете вярвайте — Хелга, а тя бе неосъществима мечта.

3.

ЮЖНА АФРИКА

Полетът от Амстердам до Йоханесбург обещавахе да е дълъг, но не и скучен. Седях до привлекателен италиански бизнесмен с божествено чувство за хумор и изискани маниери. По време на вечерята, поднесена веднага след излитането, се впуснахме в одухотворен разговор, при който разбрахме, че освен всичко друго имаме еднакъв интерес към класическата музика.

Той бе толкова очарователен, че още докато стюардесата събираше таблите, бях готова да му направя свирка. Необходими бяха доста акробатични умения, за да го постигна, без да ни забележат. Най-накрая го направихме — той покри главата ми с леко одеяло, а аз се правех, че се опитвам да взема чантата с гримовеите си изпод стола му. Актът толкова възбуди и двамата ни, че искахме да се любим през целия път. Но първо се налагаше да изчакаме момичетата да раздадат одеялата и възглавниците, да намалят осветлението и всички да се настанят за през нощта.

Веднага след като теренът се изчисти, вдигнахме облегалката между двете седалки и се притиснахме плътно под одеялото; аз бях с гръб към него и двамата, прилепнали като лъжици, започнахме да се любим. Трябваше да сме изключително тихи, а — както скоро разбрахме — и извънредно предпазливи, защото на два-три пъти той се поувлече и аз за малко щях да падна между седалките.

Измислихме си дори игра: правехме го между обходите на стюардесите, тръгнаха да се отзоват на нечие повикване, или между отиването и връщането на сънлив пасажер до тоалетната. Предизвикателството да се любиш на десет хиляди метра височина правеше събитието още по-въълнуващо.

Ако трябва да съм откровена — доста приличахме на риби в консерва, но дори и така, докато се зазори, бяхме успели да се любим три пъти. Когато поднесоха закуската, се изправихме вдървени и лепкави и най-последно протегнахме изтръпналите си крака.

През останалата част от полета се впуснах да говоря за заварената си сестра и съпруга ѝ Дан, когото бях виждала само веднъж — когато Мона потърси баща ми в Амстердам. Бяха долетели от Южна Африка, за да изкарат медения си месец.

И Мона като мен е родена в Индонезия, но майка ѝ — красива бивша руска балерина — след развода я взела със себе си и Мона и баща ми напълно изгубили връзка.

Когато се запознах с тях, помня, че си помислих какъв прекрасен човек е тя и колко е привлекателен съпругът ѝ. Дори като четиринадесетгодишна девственица изпитах тръпнещото желание да се любя с него някой ден. Дан беше минен инженер от френски произход, висок, добре сложен, с тъмни къдрави коси. Беше истински белокож африканец от европейски произход, твърдо убеден и горд със своята мъжественост и великолепен разказвач.

На летището в Йоханесбург бяха дошли и двамата да ме посрещнат. Последва щастливо прегръщане, целувки и смях. Мона бе точно толкова прекрасна, колкото я помнех, а Дан бе станал още по-привлекателен.

Да ме посрещне, беше дошла и Дини — момиче, с което никога не се бях виждала, но си кореспондирах чрез Силвия. Тя ме разпозна по снимката — бях ѝ изпратила. Приблужи се и се представи на мен и роднините ми.

Дини работеше за холандските авиолинии. Разменихме си телефоните, разбрахме се да се срещнем, след като се настаня, и Мона, Дан и аз поехме към новия ми дом.

След половин час път с кола пристигнахме пред великолепно двуетажна къща в елегантно предградие на Йоханесбург. Сградата се намираше сред огромна морава, която представляваше обширна площадка за игра за осемгодишната ми племенница и двамата ми племенници, съответно на седем и шест, както и за двете огромни кучета — германски дог и немска овчарка.

От едната страна се виждаше голям плувен басейн, а от другата — гараж за три коли. Зад къщата имаше кокошарник. Мона бе решила да върти търговия с билета и прислугата ѝ помагаше да се грижи за тях.

Под слънчевото небе на Южна Африка животът течеше лесно, а семейството се отнасяше към мен като към кралска особа. Не ми

позволяваха да си мръдна пръста из къщата, затова прекарвах дните мързеливо изтегната край басейна и работех върху тена си.

Но нощите често бяха самотни. По онова време в Южна Африка нямаше телевизия — беше част от правителствената политика за поддържане на апартейда. Ако Мона и Дан не поканеха съседска двойка на вечеря, нямаше много какво да се прави. През първите две седмици седях във всекидневната, слушах класическа музика и наглеждах децата, докато сестра ми и съпругът ѝ присъстваха на официална вечеря или имаха друг ангажимент. Само песента на щурците или крясъкът на някоя птица нарушаваха зловещата тишина, а единственото движение бе на пердетата, ако ги подхванеше повей на вятъра през отворения прозорец.

В такива моменти мисълта, че в голямата прекрасна, но самотна къща няма друг възрастен, ме караше да се чувствам обзета от меланхолия и носталгия. Убивах времето, като пишех дълги писма на родителите и приятелите си.

Същевременно остро усещах липсата на силно мъжко тяло до мен, което да ме прегръща и — да си го кажа направо — да задоволи сексуалните ми потребности. В Амстердам бях свикнала на редовен секс поне веднъж седмично и по два пъти през уикенда с гаджето си, а изведнъж бях останала на сухо.

Обземаше ме все по-силно и по-силно желание да имам любовник — не ми говорете за мастурбация, защото го правех изключително рядко. Наоколо обаче нямаше необвързани мъже, с изключение на прислугата, но това не можех и да си го помисля, защото в Южна Африка те грози затвор от девет месеца, ако нарушиш границата между бели и черни.

Един ден ме оставиха да гледам децата. Родителите им отидоха на сутрешна сватба. Забавлявах племенниците си с игри, а накрая всички се изкъпахме в басейна.

Седемгодишният Джонатан като че ли имаше преждевременно развит сексуален инстинкт: покатери се по мен и ме обви с крака през кръста, успя някак да свали горницето на банския ми и заопипва гърдите ми. Докато седяхме така във водата с малките му крачета около мен, усетих как пенисът му започва да става по-твърд. Нямах никакво намерение да го насърчавам. Пуснах го, изсуших го и отидохме да обядваме.

Определено не водех задоволителен любовен живот и сериозно се замислих дали да не си намеря собствено жилище, където да удовлетворявам интимните си потребности по далеч по-зрял и удобен начин. Исках и да си потърся работа, защото не бях привикнала на пълно безделие.

Но Мона не желаше да ме пусне. Страшно приятно ѝ бе да има сестра до себе си, понеже за пръв път през зрелия си живот можеше да довери интимните си тайни на някого.

Макар никога да не бях виждала майка ѝ, вероятно приличаше на нея, бе пълна противоположност на баща ни. Аз бях дива и контактна като татко, а Мона бе свенлива и затворена.

Сестра ми бе сърдечен, мил човек, но изключително строго възпитана. Ставаше ми смешно, като гледах как носи дебели памучни пижами, които я криеха от врата до петите дори в горещия южноафрикански климат, за да не би някое от децата да влезе в спалнята и да зърне част от тялото ѝ. При басейна винаги носеше „почтен“ цял бански.

Колко по-различно бе това от моето възпитание, при което да видя баща си надървен бе така естествено, както да видя майка си с шапка.

Като имах предвид необходимостта си от зрял, качествен секс и понеже тази мисъл не ми даваше мира, един ден уредих да остана сама със зет си вкъщи.

Отидохме при басейна. Легнах по корем върху пешкира. С невинен глас помолих Дан да разкопчае сутиена на банския ми, за да не се получи грозна разлика в тена ми. Той бе по къси панталони и ми харесваше да гледам широките му окосмени гърди. Засуети се със закопчалката, а аз небрежно избърсах с ръка няколко полазители краката му мравки. Имаше нещо провокиращо в начина, по който го галех по краката и когато той най-после разкопча горнището, аз се наклоних напред, уж да разкарам и последните мравки, полазители по гърдите му. Притиснах гърди към голите му колене, а пръстите ми се плъзнаха нагоре по косъмчетата към ключиците му. Той замръзна на място. Телата ни вече бяха така близо, че буквално седях в скута му. Бях се

изтеглила нагоре и се отърквах в плътта му, а гърдите ми — щръкнали, стегнати и подканващи — се намираха под носа му.

Очилата му бяха паднали върху тревата, а в очите му имаше нетърпелив, жаден поглед, когато отвори устни, за да вкуси сладкия плод, който му поднасях. Правех се на недостъпна и се дръпвах всеки път, щом се опитваше да докосне с устни циците ми. Скочихме на крака и той ме гони най-малкото три обиколки около басейна, преди най-накрая да падна върху тревата и той да се добере до гърдите ми. Жадно засмука едното зърно, а с ръка настойчиво галеше другото. Нямахме начин да прикрие ерекцията си и това го смущаваше. Притисна ме силно, сякаш за да е сигурен, че няма да изчезна, и направи своето признание.

— Ксавиера, кълна ти се, че през единадесетте години, откакто съм женен за Мона, дори не съм поглеждал друга жена. Не и докато не пристигна ти. Но ти си вълшебница и ме подлудяваш. Господи, готов съм да те чукам тук и сега, до басейна, и може би тогава ще се почувствам свободен. Съвестта ми не ми дава мира, но през цялото време кроях планове как да остана насаме с теб. Ти си сестра на Мона и знам, че не е редно, но какво да направя?

Такъв привлекателен, почтен и консервативен пич бе точно онова, от което се нуждаех в момента. Реших да преодоля африканския му инат. Фактът, че нито веднъж не бе мамил съпругата си, правеше нещата още по-вълнуващи. Устата ми се пълнеше със слюнка при мисълта, че щях да го имам целия само за себе си, и то веднага.

Да го прелъстя, не се оказа никакъв проблем. Дългите ми чувствителни пръсти нежно обхождаха цялото му тяло, а и устните ми бяха доста активни. Зърната му бяха изопнати, а положението, в което бяхме легнали, ми позволяваше да правя всякакви прекрасни неща с устната си, притисната между бедрата му, като същевременно всичко оставаше невидимо, в случай че някой ни гледаше. Виждах, че Дани се бори със съвестта си, но инстинктите му надделяваха.

— Сладък — промълвих аз, — хайде да влезем вътре и да изпием по нещо студено.

В подножието на стълбището, с по чаша кока-кола в ръка, аз го насочих към спалнята си. Седнах на леглото както бях без горнището

на банския, но все още с долницето. Съвестта му направи последен отчаян опит да се съпротивлява.

— Не, не бива — прошепна той задъхано. — Никога няма да си го простя. Не и със сестрата на жена ми! Ксавиера, желая те. Редно е да си тръгна. Моля те, пусни ме.

Докато говореше, хванах колана му с ръка, а с другата разкопчах катарамата. Възраженията му ставаха все по-немощни и по-немощни и аз го накарах да се съблече и да остане само по долни гащи.

— Трябва да се държиш прилично — промълви той, докато правеше неубедителен опит да отблъсне главата ми, която изследваше какво има в гащите.

— Възхитителен е — отбелязах аз и стиснах плътно устни около върха на хуя му.

— Не прави това — промърмори той.

Хуят му стана двойно по-голям в устата ми и аз се наслаждавах на всеки сантиметър.

Направи привиден опит да ме отблъсне, но пръстите му се впиха в косата ми и той притисна по-плътно главата ми към гениталиите си. Налапах го така дълбоко, че върхът на члена му стигна до гърлото ми. Изведнъж той се заклати напред-назад. След няколко такива прониквания се изпразни в устата ми, а аз погълнах спермата му.

Дан все още бе по долни гащи. Изглеждаше нелепо — полунадървеният му хуй все още надничаше през процепа. Свалих му гащите и за да се покажа сговорчива, събух и моите бикини. Само след пет минути се любехме страстно. Този път обаче, след цяла вечност целуване, беше ред на устните на Дан да се впуснат да ме изследват. Стаята ми миришеше на секс, а тялото ми бе подгизнало от пот, сперма и слюнка. Дълго време щеше да мине, преди да забравя миризмата и лепнещите звуци от любовните ни приумици при този сеанс. Бях толкова възбудена, че всяко докосване на ръката или езика му предизвикваха серия от оргазми, но едва когато навря члена си в мен дълбоко и настойчиво, и двамата достигнахме до див, възхитителен връх.

Както можеше да се очаква, след няколко минути Дан потъна в лапите на разкаянието и вината. Паникьоса се да не би Мона да се върне и да ни залови. И също както можеше да се очаква, само десет минути по-късно ние отново се чукахме с преплетени крайници и

впити устни. Но аз си дадох сметка, че зет ми е истински новак в изкуството на любенето и пълен невежа относно съществуването на алтернативни положения на мисионерската поза. Затова се захванах да му давам някои основни указания как да задоволи една жена. Мона би трябвало да ми е благодарна.

Той остана възхитен, когато легнах между краката му и го засмуках, но когато долових, че приближава да се изпразни, възседнах щръкналия му хуй като амазонска ездачка. После, без да му позволя да се измъкне, извърнах тялото си със задник към него. Той сякаш се досети какво очаквам, защото ме сграбчи за дупето и същевременно вкара члена си максимално дълбоко, а аз му помогнах, като се наведох напред и нежно галех ходилата му. Дишането му бе накъсано, а мускулите стегнати до краен предел — разбрах, че е готов за грандиозния финал. Скочих от него, застанах на лакти и колене и му позволих да ме обладае „кучешки“. Не се наложи много да го насърчавам. Испитах гордост от напредъка на ученика си.

Въпреки това не бяхме приключили. Щом той се възстанови достатъчно, аз се облегнах на ръба на леглото, а той ме облада застанал пред мен, стискайки през цялото време бедрата ми сякаш с ръчна количка. Не беше на себе си от възбуда и изрева като лъв, когато се изпразни за трети път. Аз самата бях спряла да броя моите оргазми, но бях стигнала поне до пет.

Едва тогава си дадохме сметка, че шумът отвън вероятно е от колата на Мона. Дан бързо нахлузи дрехите си и я посрещна като олицетворение на самата невинност, когато тя влезе. Сигурно трябваше да се почувствам гузна, но освобождаването от сексуалното напрежение удави всички други емоции.

След този ден Дан и аз намирахме всевъзможни претексти, за да разкараме Мона и децата от къщата. „Защо не отидете да поиграете тенис?“, „Защо не поразходиш децата с колата?“, „Не е ли време да разнесеш малко кокошки?“ — подхвърляше той постоянно. Целомъдреният ми зет се превръщаше в първокласен сексуален маниак. Научих го на десет съвършено нови пози и се начукахме още няколко пъти, но в края на краищата, аз започнах да изпитвам вина. Вярно — нуждаех се от секс, но същевременно държах на Дан и Мона.

— Слушай — предложих му един ден, — защо не отидеш и не пробваш всичко, което те научих, на сестра ми?

Положително се е вслушал в съвета ми, защото седмица по-късно една по-различна Мона, с тъмни сенки под очите, ме привика настрана и ми се довери.

— Ксавиера — започна тя притеснено, — според мен Дан е полудял или изведнъж го е обзел сексуален глад... Настоява да го правим във всевъзможни пози. Понякога дори иска да сложа крака на раменете му! Никога не съм чувала подобно нещо!

Всички „отклонения“ на съпруга й съвпадаха, естествено, с позите, на които го бях научила. Нещо повече — тя търсеше помощта ми да разберем откъде ги е усвоил.

— Вкъщи няма книги по секс, а и едва ли се е увлякъл в авантюра, защото никога не излиза. Напълно съм обърквана.

— А защо да не е гледал порнографски филми? — предположих аз.

Само по себе си обяснението ми бе налудничаво, защото цензурата в Южна Африка бе особено строга и доколкото ми бе известно, не разрешаваха такова нещо като „мръсни“ филми. Но ми се стори редно да дам *някакво* — макар и неприемливо — обяснение.

Гузната ми съвест заговори. Изпитвах необходимост да се любя, но не желяех да мамя собствената си сестра.

Освен това се опасявах, че ако продължи да ми говори на тази тема, рано или късно ще прихна и ще попитам: „Познай кой го научи“.

След като живях при тях повече от месец за мен определено щеше да е по-добре да се изнеса. Обявих, че този път истински желяя да си намеря свой апартамент.

Първо отидох в града и си намерих добра работа като старша секретарка в голяма рекламна агенция, а после помолих Дини — момичето от летището — да ми помогне да си наема жилище.

Тя ми даде няколко адреса. Най-много харесах апартамент с една спалня в квартал *Хилбрау* — нов разрастващ се център на Йоханесбург.

Преди да се изнеса от къщата на сестра си, привиках Дан настрана.

— Слушай — започнах аз, — всички нови неща, на които те научих, са между Мона, теб и мен. Моля те, нека не излизат извън семейството и не ги практикувай другаде.

Апартаментът щеше да се освободи в края на месеца, тоест след три дни. Дини ме покани да отседна при нея. Нейното жилище бе още

по-малко от моята бъдеща квартира — имаше само едно малко легло.

Първата вечер от гостуването ми Дини не направи никакъв опит да интимничи с мен. Колкото и да е странно и втората вечер мина така. На третата вече не издържах на сексуалното напрежение.

— Дини — умолявах аз, — позволи ми да те любя.

Тази вечер си изкарахме фантастично. Тя беше красива, вълнуваща и отвърщаше на желанията ми.

През следващите два месеца преживяхме кратка авантюра, но отново наля конфликт, както при първата ми лесбийска връзка с Елизабет в Амстердам. Аз бях по-скоро мъжкарана и предпочитам да задоволявам жените, вместо да се грижа аз да бъда задоволявана. Именно затова често им доставям удоволствие, а самата аз не го получавам. Емоционално го изпитвам, но не и физически; за такава цел ми е необходим мъж.

А и друго липсва при лесбийските връзки: невъзможно е жените да го притежават — истинското нещо, хуя. Не ми говорете за изкуствени джаджи. Лично аз страшно обичам да се еба, а това не може да ми го даде никоя жена, поне не до край. От емоционална гледна точка обаче любовна история между две жени понякога е най-красивото нещо на света, защото те имат много повече общи неща, отколкото мъж и жена, и далеч по-добре разбират взаимните си желания. Като цяло те не са така егоистични в леглото и са доста по-нежни.

Не мина много време и започнах да се оглеждам за мъж. Длъжна съм да призная, че Дини се отнесе изключително толерантно. Понякога идваше с мен в английския пъб *Досън*, посещаван от работещи в рекламния бизнес мъже, търговски пътници и банкери; често самата тя подбираше някой. Но преди всичко тя бе лесбийка, специализирала се в съблазняването на по-възрастни жени с разклатени бракове — те обикновено проявяваха щедрост към Дини и я обсипваха с много и красиви подаръци.

Постепенно Дини и аз напълно преустановихме сексуалната си връзка. Впуснах се в самостоятелно търсене на секс, което по едно време май включваше всички редовни посетители на *Досън*.

Отдавам засиленото си либидо по онова време на общата атмосфера в Южна Африка. Подобно на всяка колониална система, където принадлежиш към бялото управляващо малцинство и те гледат

прислужници от местното мнозинство, и тук скуката и безотговорността рано или късно те налягат.

Като се изключат високоплатените ни и облагани с ниски данъци служби, цялата ни енергия се насочваше в търсенето на развлечения.

Едни и същи досадни пияници присъстваха на всички предразполагащи към алкохолен разгул купони и се включваха в естествено разрастващ се кръвосмесителен кръг, където всеки чукаше съпругата или момичето на някого.

Вследствие на подобно поведение така наречените стандарти бързо западат, а разтрогването на браковете — както и загубата на човешки живот — нараства. За пример ще посоча, че в Южна Африка процентът на самоубийствата е от най-високите на глава от бялото население по света.

Тази бройка се увеличава и от хомосексуалистите, докарани до краен предел на нервно изтощение от служебната и обществената дискриминация. Преследват обратните момичета и момчета из цял Йоханесбург и те се местят от бар на бар, но всеки път новото им свърталище е обект на внезапни набези.

Тесногърдото правителство — говорещото африкаанс, — а не далеч по-либералните англичани, смята, че всякакъв секс (понякога дори семейният) е грях.

В Йоханесбург, където впрочем живеят и много евреи, африканерите, мнозина от които са потомци на първите холандски заселници, рядко се женят извън собствените си консервативни и разделени на кланове обществени слоеве. Независимо от това тези привидно надути мъже обожаваша европейските свободолюбиво мислещи русокоси германки, холандки или северен тип момичета. Допадаха им широко скроеният им подход към секса, топлината и спонтанността им. Те бяха сред най-популярните и към тях се числях и аз, така че се шибахме из целия град, и то безплатно.

В началото мъжете ме водеха на хубава вечеря или на театър. Постепенно обаче ритуалът се промени — започнаха да донасят по бутилка вино, но после се стигна дотам, че пристигаха вкъщи, за да се начукаме, и си тръгваха.

За нула време си спечелих репутация в това тъй лицемерно общество. На купони шеговито подмятаха: „Ето я летящата холандка. Прелита от легло на легло“.

Именно по това време за пръв път ме отблъсна манталитетът на мъжете. Те са общо взето егоистични в подтиците си и настояват да се любят, когато и както те искат.

Веднъж се опитах да се отскубна от тази прогнила мрежа и веднага ми подхвърлиха злобно: „Какво става? Да не би малката нимфоманка да е болна?“.

Не изпитвах особено желание да сменям безразборно сексуалните си партньори. С удоволствие бих си живяла с постоянно гадже — да си споделям разни неща, а той да се грижи за мен, — но все не попадах на подходящ човек и към края на този период ми писна. Чувствах се депресирана от всички мъже.

Най-добри приятели ми станаха мъже от хомосексуалната общност. Те именно ме научиха да готвя, да ценя операта и балета. Единственият енергичен мъж, на когото се осланях през този мрачен период, беше дребен фотограф евреин — Обри. Отношенията ни бяха платонични, но поне разчитах на него да ме извежда вечер — знаех, че няма скрити подбуди в намеренията му. Именно на барбекю, където Обри ме заведе една ноемврийска вечер през 1966 година, срещнах мъжа, за когото щях да се сгодя.

Поводът за събирането бе Денят на Гай Фокс^[1] — значимо събитие за британците. По традиция се палят фойерверки. Точно това стана, когато се запознах с нашия домакин.

Карл Гордън, двадесет и осем годишен американски икономист, бе командирован в Йоханесбург от мениджърско — консултантската си фирма със седалище в Ню Йорк. Въплъщаваше възжелението на всяка жена за идеалната партия.

Изключително привлекателният Карл имаше телосложение на Адонис и носеше стилни, шити по поръчка костюми. Беше невероятно мъжествен. Като добавка, живееше сам в една от най-прекрасните къщи с два тенискорта и плувен басейн с олимпийски размери.

— Обри — сръгах аз придружителя си, — Карл е най-божественият мъж, когото съм виждала. Как да се запозная с него?

— Не си губи времето — отвърна скептично Обри. — Има гадже гъркиня, Ели. Лепнала се е за него като с лепило.

Оказа се прав. От седем часа, когато събирането започна, до момента на разотиването тя го следеше като ястреб. Единствено коварният план, изработен от мен и Обри — по ирландски маниер да

наливаме в кафето ѝ тройна доза уиски, — стана причина да изчезне от сцената.

Усещах, че Карл също проявява интерес към мен, но едва успя да вземе телефонния ми номер и да си уговорим евентуална среща за неделя и всички вече трябваше да си тръгнем.

Остатъкът от седмицата мина изключително бавно. Седях на бюрото си денем или лежах в леглото нощем и фантазирах какъв хубав роман ще изкараме. Нямах търпение да стане неделя.

Най-после денят дойде. В осем часа ме събуди звъненето на телефона. Но не беше Карл. Обаждаше се Юрген, немски пилот. Преди седмици му бях обещала да ходим на езда точно днес. Нямах начин да се измъкна. С радост се любех с него, но през цялото време мислите ми бяха другаде.

Към пет настоях да ме прибере. Тъкмо пъхнах ключа във входната врата и телефонът иззвъня. Този път беше Карл.

В шест часа пристигна в дома ми. Лицето му бе скрито зад огромен букет червени рози с прикачено сладко стихотворение, което гласеше, че ме е търсил цял ден и умира да ме види.

Същата вечер открих, че Карл е точно какъвто си го представях: интелигентен, пътувал по света, галантен и грижовен. Несравнимо по-различен от недодяланите местни мъже, които бях срещала!

На първата си среща излязохме на вечеря и танци в най-модния ресторант на Йоханесбург. Бях така възбудена, когато ме притискаше към силните си гърди, че зърната ми стърчаха през цялото време. Стигнахме само дотам обаче, защото току-що ми бе дошла менструацията, а по онова време не знаех как да се оправя с това положение. Щях доста да се смутя, ако той бе предложил да си легнем.

Карл прояви разбиране и не настоя; прояви търпение и през следващите четири вечери, когато вечеряхме заедно.

На петата вечер — и двамата бяхме готови да се пръснем — случката се случи и се оказа, както казват децата — АУ!

Когато истински си падаш по някого, а някаква причина налага въздържание да се любите, сладкото терзание от въздържането прави акта фантастичен, когато най-после се осъществи.

И то не защото Карл бе особено вещ любовник. Напротив. Нямах кой знае какъв опит и свърши доста бързо. Същото важеше и

за мен; изгарях от страст и копнеж да е вътре в мен и затова и аз доста бързо стигнах до край.

По-късно го научих как да се люби — точно както бях правила с почти всичките си мъже — стига да разполагаха с необходимия потенциал, а то е хубаво тяло и силен пенис. И друго страшно ми допадаше при него — силното му атлетично телосложение и способността моментално да се възстановява в леглото.

Членът на Карл бе огромен. До ден-днешен съм виждала само двама мъже, надарени като него. Щедрата сексуална надареност обаче не предопределя един мъж като добър любовник, но помага, стига да я използва нежно, а не да нахлува стремително, защото в повечето случаи жената изпитва болка от това.

Първата вечер с Карл извадих късмет, защото бях превъзбудена и следователно — добре овлажнена. Иначе се съмнявам дали въобще щях да успея да го поема.

Постепенно свикнахме един с друг и с телата си и романът ни продължи. На всички от старата тайфа дадох да разберат, че вече не съм на разположение.

— Не се отбивайте и не ми звънете — предупредих ги. — Срещнах мъжа на моите мечти и сега съм влюбена.

Щеше да е по-удобно и за двама ни да се пренеса да живея при него, но същевременно искахме връзката ни да тече по всички правила. Навремето мама ми даваше съвети по въпроса.

— Ксавиера, няма да те виня, ако в наше време не запазиш девствеността си, докато се омъжиш, но се постарай никога да не живееш с мъж — напътстваше ме тя. — Ще пропилиеш най-хубавите си години, ако му поднесеш тортата и му позволиш да я изяде без нищо в замяна, защото един мъж никога не се жени за жена, която му е позволила да живее с нея.

По онова време думите ѝ ми се струаха старомодни, но е честно да призная, че с течение на времето вече не ми изглеждаха така.

Движихме се в почтен кръг от бизнесмени и съпругите им. Нашата връзка бе наистина дискретна. Страшно се уважавахме взаимно и съм доволна, че той така и не разбра за фриволното ми минало. А и се появи шансът никога да не го узнае. Пет седмици след първата ни среща преместиха Карл в разположения на океанския бряг град Дърбан, който е на осем часа път с кола.

Междувременно, след няколко изпълнени с идилия седмици, умирах да чуя от него думите: „Обичам те“. Вероятно звучи инфантилно, но когато си влюбен, тези две думи означават много в емоционален план.

Времето мина някак изключително бързо. Изведнъж настъпи последният уикенд на Карл в Йоханесбург. Решихме да го прекараме в *Киалами ранч* — романтичен курортен хотел извън града.

Почти през цялото време валя, но това ни позволи да сме заедно по-дълго. Едни от най-красивите моменти за любовниците са прекаранията в леглото, докато дъждът плющи по покрива и по прозорците. Именно в такава обстановка, точно преди вечерята ни в неделя, Карл призна чувствата си.

— Ксавиера — подхвана той, притиснал ме плътно, — не съм ти го казвал досега, защото исках самият аз да се уверя. Не съм някое хлапе, което прави изявления пред всяка жена, за да я вкара в леглото. Истината е, че те обичам.

Мислех, че ще полетя към небето. Чувствах се като неопитно момиче, никога преди не бях изпитвала подобни емоции. Всичко, което някога бях искала от живота, в този момент се намираще в бунгалото ни. За мен това означаваше начало на нов живот.

Карл продължи:

— Бих искал да те попитам дали би приела да си моя съпруга?

Дали щях да приема? Ако зависеше от мен, щях да се омъжа за него същия ден. В същата минута. Но неговата идея бе да прекарваме повече време заедно и да се оженим, след като отида в Щатите и се запозная със семейството му.

За да се опознаем по-добре, Карл предложи да се преместя с него в Дърбан — там той щеше да прекара следващите два месеца. Постъпих точно така. Веднага напуснах работа и преотдадох под наем апартамента си.

Няколко дни преди Коледа заминах при Карл в Дърбан и се нанесох в обширния му апартамент. Не си дадохме труда да го обзаведем, защото нямаше да се задържим дълго в него. Не си купихме дори газова печка и затова се хранехме в най-добрите местни ресторанти.

Дърбан е живописен град с великолепни плажове за сърф — смятат ги за едни от най-добрите в света. Някога много обичах да ходя

там; наблюдавах как младите силни момчета с изрусени от слънцето коси носят сърфовете си под мишница. Плажовете бяха осяени с боядисани в различни ярки цветове къшкови, в които индуси продаваха хотдог, пасти и сладоледи. Кръжаха и циганки и предлагаха стоката си: рокли, сандали и цветя.

Времето беше горещо и влажно. Силна слънчева светлина нахлуваше през прозорците без пердета и обикновено ни будеше облети в пот рано сутрин. Но това не ни пречеше. Любехме се страстно, а после притичвахме през пътя и скачахме в океана.

След като Карл отидеше на работа, аз купувах плодове и се връщах на плажа, а той пристигаше по обяд, за да поплува. Беше участвал като плувец на Олимпийските игри в Рим. Обожавах да гледам как мощното му тяло пори високите вълни. После се разхождахме по плажа. Хората сигурно са ни възприемали за щастлива, красива двойка: Карл с равномерен тен и тъмни къдрици, а аз със съвсем изсветлели от слънцето руси коси.

След залез-слънце или вечеряхме сами, или с някой от неговите колеги. След това се прибирахме къщи и отново се любехме часове наред, бърбяхме, смеехме се и ядяхме плодове, поставени на различни места по телата ни. Вече започвахме да ставаме напълно зависими един от друг. Карл бе изключително силен мъж — стигаше до оргазъм пет пъти за два часа, а освен това се бе превърнал в идеалния любовник.

Времето минаваше блажено. Не се спречкахме, не се разправяхме. Бях убедена, че това е пълното щастие. Дори не поглеждах към други мъже, като се изключат сърфистите. Мислех единствено за Карл — моя любовник, моя живот.

Напуснахме Дърбан и изкарахме двумесечна ваканция, бродейки нагоре-надолу из южната част на Африка. Природата там е една от най-впечатляващите на света.

Разгледахме националния парк Крюгер и зебрите му, антилопите гну, слоновете, лъвовете, красивите сърни и за малко да ме смаже носорог.

Последната спирка от обиколката ни беше Мозамбик. Горещината там бе почти непоносима — дори водата в плувния басейн бе твърде топла, за да е освежаваща. И именно там се разделихме временно.

Карл замина за Америка, а аз се върнах в Южна Африка. Трябваше да си уредя нещата и да изкарам достатъчно пари за билет до Щатите, а Карл, американски гражданин, щеше да помогне за изваждането на визата ми.

На път за Щатите Карл мина през Амстердам. Запозна се с родителите ми и официално поиска ръката ми. Баща ми вече бе станал жертва на масиран инсулт — бе парализиран и неспособен да говори, но майка ми бе впечатлена от галантността на Карл и се гордееше, че съм избрала такъв чудесен мъж.

През следващите шест месеца си разменяхме такива страстни писма, че съм изненадана как страниците не пламваха. Два месеца преди да се отправя към Америка, се върнах в Холандия, за да прекарам последните си дни като свободна жена при родителите си.

Дъждове обливаха Амстердам; пълна противоположност на къпаната в слънчева светлина Южна Африка! Мама ме чакаше на летището и веднага забелязах колко се е състарила. Баща ми бе изкарал втори инсулт и на следващия ден го посетих в болницата.

Останах шокирана, когато го видях да лежи неподвижно в притъмнената стая. Сякаш се бе смалил, а очите му бяха хлътнали дълбоко. Гледаше ме, без да проговори, но в погледа му имаше нетипично лукавство. Нещо не беше наред. Огледах се и забелязах, че малкият му пътнически часовник го няма. Носеше го навсякъде. Сетих се колко дебело е стъклото му и ужасяващо съмнение се прокрадна в мислите ми. Дръпнах чаршафа, неестествено вдигнат до брадичката му. Видях засъхналата кръв и прорезните рани по китките и шията. Физическите му сили явно не бяха стигнали да пререже вените си със стъклото на часовника, а тъжните му очи сякаш ме умоляваха да довърша опита му. За да ми прошепне нещо, му бяха нужни всичките сили, които успя да събере.

— Дете мое, представа нямаш колко ми липсваше. А сега, когато най-после се върна, ме заварваш жалка развалина и бремена за майка ти. Ако се задържа още на този свят, няма да донеса нищо, освен мъка на теб и на нея. Ако ме обичаш, моли се да умра.

Продължи да говори, но изреченията му ставаха все по-неразбираеми, а силите му видимо се изчерпваха. Не можех да му кажа, че скоро ще се оправи. Като лекар щеше да прозре, че уверенията ми са чисто и просто пожелания — нямаше да подведа

нито него, нито себе си. Опитах се да възпра сълзите си, сълзи заради отчаянието му и безнадеждното му състояние, сълзи за майка ми и самотното ѝ страдание, сълзи от угризение, че бях отлетяла толкова далеч и се бях забавлявала, когато е трябвало да съм до нея. Колко себична бях в сравнение с нейната предана саможертва!

Прибрах се вкъщи все още потресена. Вървах по улиците зашеметена и с надежда да видя познати лица. Мислех обаче единствено как да замина, да отида при Карл — мъжа, когото обичах.

По програма трябваше да тръгна за Америка през август, но седмица преди заминаването Карл ми се обади по телефона от Ямайка, за да попита възможно ли е да отложи пътуването.

— Случи се нещо, което ме задържа тук — обясни той неуверено.

Въпреки лошата презокеанска връзка заподозрях, че случилото се не е свързано точно с работата му.

Същата вечер седнах и му написах дълго писмо — изложих му опасенията си и директно го попитах дали е срещнал друга жена. „Не съм тесногръда и не очаквам жизнен мъж като теб да води монашески живот, но не се влюбвай в друга“ — умолявах го аз.

Дългият, пълен с любов отговор на Карл на това писмо беше успокоителен.

„Уверявам те, Ксавиера, ти си единствената жена, която искам в живота си и с нетърпение чакам мига, когато ще сме заедно на Коледа и завинаги.“

---

[1] На 5 ноември 1605 г. Гай Фокс, заедно с други съзаклятници, възнамерявал да взриви Парламента. Опитът не успял. Оттогава всяка година на тази дата чучелото му се гори в огънове на открито. — Б.пр.

↑

4. ХОЛАНДСКО УГОЩЕНИЕ

През онази декемврийска сутрин на 1967 година препълненото с хора летище Кенеди не бе най-приветливото място на света. Бързаци нанякъде тълпи ме бутаха, а Карл никакъв не се виждаше. Шест часът е нецивилизовано време да пристигнеш в Новия свят, но когато разполагаш с пари само за евтин чартърен полет, нямаш избор.

Докато митничарят слагаше тебеширено кръгче върху последното ми парче багаж, започна да ме обзема отчаяние, но в този момент зърнах познатото лице на Карл. Първо аз го видях, затичах се и го прегърнах през врата, готова за целувка, но той извърна глава.

Трябваше ли да се смуцава да целуне годеницата си на летището? Какво, по дяволите, ставаше?

— Ще намеря носач да пренесе багажа ти — бяха единствените думи, докато ме водеше през фойето към огромната си американска кола. — Добре дошла в САЩ — промърмори той вече на паркинга.

Господи, какво посрещане! Бях без ръкавици, палтото ми не бе достатъчно дебело да ме предпази от острия вятър, а мъжът, който през последните осем месеца ми бе писал страстни писма, картички и телеграми, се държеше като непознат.

Освен консервативната му прическа и изчезналия тен имаше и друго и аз трябваше да разбера какво е.

— Карл, има ли нещо, което е редно да знам? — попитах.

Той включи радиото на колата и отвърна със смутено покашляне.

— Карл, зарязах всичко, което притежавам, за да дойда тук и да съм с теб — отбелязах. — Ако се е случило нещо, намирам за справедливо да го знам. — Усещах, че каквото и да ми каже, ще е лъжа, но бях готова да приема и полуистина. — Срещнал ли си друга жена?

Той се раздвижи неспокойно на седалката.

— *Имаше* една друга — смотолеви Карл. — Секретарка. Срегнах я на икономическата конференция в Ямайка преди няколко

месеца.

Казвала се Рона, обясни той. По неговите думи била майка на осемгодишен син, самата тя на тридесет и пет и луда по Карл. Той обаче не отвърнал на чувствата ѝ и спал с нея не повече от три път, гарантирано.

— Добре. Сега съм по-спокойна — заключих аз и смених темата.

Пристигнахме в мансардния апартамент на Карл в източния край на Седемдесета улица, за да се освежим и да си починем. Жилището беше впечатляващо, пълно с френски провинциални мебели и скъпи антики, но нищо не нарушаваше безупречния ред: нямаше нито едно цвете, нито бележка с „Добре дошла“. Изглеждаше, сякаш архитектът по вътрешно обзавеждане си е тръгнал преди пет минути.

Оставихме багажа и отскочихме до заведение в *Джърмантаун*, за да хапнем нещо набързо, а после се върнахме да се изкъпем, да разопаковаме багажа и да се любим. Но нещо определено не беше както преди.

Странното поведение на Карл се оказа заразително и той въобще не ме възбуди. Големият му хуй направо ме нараняваше. Наметнахме се с роби и включихме телевизора.

Към десет вечерта се чувствахме малко по-спокойни един с друг и отново започнахме да се любим. Старите чувства изплуваха донякъде, но точно тогава телефонът звънна. Карл рязко се отдръпна от мен и вдигна слушалката.

Не ви будалкам — последвалият двадесетминутен разговор определено създаваше впечатлението, че той предпочиташе да се люби с онази, която е от другата страна на линията, а не с мен.

Почувствах се прекалено пренебрегната и не зададох никакъв въпрос. Претърколих се и се опитах да заспя.

Следващият ден беше неделя. Очаквах Карл да ме разведе из града, но около обяд той обяви:

— Ксавиера, трябва да отида при майка ми и да ѝ помогна с уреждането на изложба, която ще открива днес. Моля, извини ме, но ще те оставя сама известно време. Гледай телевизия или напиши писмо на вашите. Ще се върна към шест и ще излезем да вечеряме.

Сама в апартамента, аз се чувствах обърквана и окаяна. След толкова месеци не можеше ли да намери време да заведе годеницата си някъде през първия ѝ ден в Америка?

Следобедът се точеше бавно. Стана шест часът, после седем, осем, девет, десет, а от Карл нямаше и следа. В хладилника нямаше храна, а аз бях гладна и изпълнена със самосъжаление. Карл се върна към десет и петнадесет и ме намери в леглото, обляна в сълзи.

На следващото утро той излезе рано за работа и пак не се върна до десет вечерта. По едно време телефонът звънна. Вдигнах слушалката, защото си мислех, че е той.

— Кой е? — попита женски глас със странен акцент.

— Казвам се Ксавиера. Годеница съм на Карл Гордън — отговорих. — Кой се обажда?

Последва смаяно мълчание, преди да прозвучи отговорът:

— Казвам се Рона Йонг и Карл Гордън е моят годеник.

Гласът започна да разказва история, част от която вече знаех: как, къде и защо се бяха срещнали.

— Защо сте в Ню Йорк? — попитах аз.

— Карл ме покани да дойда от Кингстън и да се омъжа за него.

Рона ми разказа колко настойчив бил Карл — заради него тя зарязала работата си, оставила сина си при приятели и пристигнала в Ню Йорк преди пет месеца.

Но откакто дошла, не била чула друго от Карл, освен голи обещания.

— Карл постоянно отлага датата на сватбата, а аз нямам пари и като чужденка нямам право да работя — сподели жената и се разплака.

Колкото и да ме бе разстроило обаждането ѝ, изпитах и известно съчувствие към нея, а и бях любопитна как изглежда съперницата ми — затова приех да се видим у тях.

Даде ми адреса си в *Сътън плейс* — оказа се недалеч от мястото, където живееха родителите му — и ако след като изслушах историята ѝ останах изненадана, то онова, което ме посрещна на вратата, направо ме смая.

Карл се държеше малко като расист в Южна Африка, а жената, застанала сега пред мен, която твърдеше, че е негова годеница — беше чернокожа!

И не стига това, но имаше и изпъкнали зъби, месести крака и суха къдрава коса. Страхотна конкурентка си имах, няма що!

Вътре изказах възхищението си от засадена в саксия папрат.

— Благодаря — отвърна тя. — Карл ми я подари вчера.

Значи това бе „майка“, заради която пренебрегна годеницата си? Колкото повече неща научавах, толкова повече се затвърждаваше убеждението ми, че имам право да поискам обяснение от Карл. Затова Рона и аз решихме да му се обадим и да го поканим да дойде.

Карл вдигна, когато се обадох в апартамента му, и каза, че се тревожел къде съм.

— В района на *Сътън плейс* — отвърнах аз, — но не в дома на родителите ти.

Веднага се досети къде съм. Не му оставаше друго, освен да дойде.

Докато го чакахме, Рона ми поднесе чаша китайски чай и много вкусни домашни бисквити. Беше домошарка по душа и с гордост ми описа екзотичните ястия, които приготвя за Карл. Но в момента, когато той влезе, тя се развика насреща му.

— Лъжливо копеле такова! Вземи шибаното си решение! За коя от нас двете ще се ожениш?

— Какви са всички онези глупости, че си бил при майка си? — пригласях аз. — Бил си тук, нали?

— Каква майка? — прекъсна ме Рона. — Знаеш ли, че този негодник се срамуваше да ме представи на майка си само защото съм чернокожа? Затова един ден се вдигнах и сама отидох да се запозная със семейството му.

— И какво стана? — попитах, сякаш Карл вече не съществуваше.

— Алкохолизирана кучка! Отнесе се с мен като с отрепка. Престори се, че ме взема за кандидатка за прислужница, и ми заяви, че след като вече имат японка, една ямайка би внесла допълнителен колорит. — Обърна се отново към Карл. — Е?

— Ами — подхвана със заекване Карл, — Ксавиера е официалната ми годеница, защото ходих в Холандия и получих благословията на баща й. Тя — продължи — се нанесе да живее при мен преди няколко дни.

Това бе достатъчно за Рона. В гнева си тя сграбчи тежък каменен пепелник, готова да го запрати по главата на Карл.

За щастие бях достатъчно близо, за да й попреча, но в този критичен момент ми се стори, че зървам нещо, за което се молах да греша. Докато годеника ми го заплашваше опасност, в очите му се мярна еротична наслада!

Моментът бързо премина и ние си тръгнахме. Жал ми беше за Рона, но бях страшно влюбена в Карл, а и останах доволна, че в нейно присъствие открито предпочете мен. Приех измърморените му нескопосани обяснения и се съгласих повече да не повдигам въпроса. Лесно прощавам, когато съм влюбена. А и как иначе да постъпя? Не познавах никого в Ню Йорк, бях останала без пари и нямах с какво да си платя билета обратно до вкъщи.

Два дни след драмата в *Сътън плейс* последва второ интересно запознанство с интимния живот на Карл — семейството му.

Родителите му, лекари, притежаваха красив обширен апартамент. Вътре обзавеждането бе наистина възхитително. Японска и гръцка прислужници се грижеха за поддържането му.

Бащата на Карл — чаровен, внимателен, но затворен човек, е бил личен лекар на семейство Кенеди в Белия дом. Майка му бе различна. По специалност бе дерматолог и подсъзнателно изпитвах желание да съм далеч от нея. Беше дребна, слаба и съвсем обикновена; прекарваше по цял ден в клюки, които разказваше с дрезгав, остър глас, станал още по-груб от непрекъснатото ѝ пушене и наливане с джин!

Тя дозатвърди неблагоприятното ми мнение за богатите нюйоркчанки, което вече си бях изградила. Колкото по-възрастни бяха, толкова по-нелепи и младежки ставаха дрехите им, слагаха пластове грим, туш по изкуствените мигли и носеха еднакви прически сасон. Изглеждаха абсурдни, докато обикаляха щандовете на луксозните магазини като *Блумингдейлс* или *Бонут Телърс*. Очевидно смятаха старостта за грях. Дали чувството за несигурност или липсата на любов караха тези превърнали се в карикатури жени да се състезават със собствените си дъщери? Майката на Карл бе една от тези „вечно млади“.

Самият Карл бе истинско мамино синче, но по-малкият му брат Джими се оказа сладко, тихо момче на двадесет и четири години, което приличаше на баща си. Бе сериозен, работещ усилено и критично настроен. Петият член на семейство Гордън бе Дъдли — дребен, беззъб йоркширски териер, с който госпожа Гордън се лигавеше и го глезеше всячески, понеже единствен от семейството слушаше глупостите ѝ. Тя и кучето често бяха с еднакви панделки; според мен кучето определено изглеждаше по-добре от нея.

От първия миг на запознанството ни тази жена не ме хареса. Опитах се да съм естествена и сърдечна с нея, а тя ми отвърна с неискреност и фалш. За да съм честна докрай, трябва да кажа, че не се въздържах и на нейния лош френски противопоставих най-чистото произношение, неотлично от начина, по който се говори във Франция.

Но все пак трябваше да се постарая да се харесам на Гордънови — щях да стана тяхна снаха, ако някога наистина настъпеше този ден.

Бяха минали три месеца от пристигането ми тук, а все още не бях омъжена. Живеех при Карл, а визата ми изтичаше. Обърнах му внимание, че ако скоро не се оженим, ще се наложи да напусна страната, но това не го тласна към действие.

— Намери си работа в някое консулство и си извади дипломатическа виза — посъветва ме той.

Постъпих на работа в консулство и толкова по-добре, защото изпитвах недостиг на пари.

Скоро след като пристигнах, открих, че харчещият щедро в Южна Африка Карл тук си брой стотинките. В Ню Йорк вече нямаше елегантни вечери и скъпи подаръци. Оказа се толкова стиснат, че дори не плащаше сметката ми за химическо чистене. Грижеше се за храната и наема, но всичко друго бе за моя сметка. Веднъж ми се разсърди, когато видя, че изпращам пари на родителите си.

— Карл, моите родители ми осигуриха добро образование — напомних му аз. — Изучавала съм музика, говоря пет езика и съм пътувала с тях из цяла Европа. Дали са ми най-доброто, с което са разполагали. Защо да ги пренебрегна сега, когато поради продължителното боледуване на баща ми са затруднени финансово?

Продължих да им пращам част от заплатата си всеки месец.

Безпокоях се и от факта, че Карл се оказа антисемит. Знаех, че майка му бе променила религията си и бе станала презвитерианка, Карл също правеше всичко, за да прикрие еврейския си произход. Семейството дори бе променило еврейското си презиме.

Карл членуваше в Атлетическия клуб на Ню Йорк, за който се предполагаше, че — макар и прикрито — споделя антисемитски настроения. Веднъж ме заведе там на състезание по фехтовка и ме накара да скрия малкото медальонче със звездата на Давид.

— Скрий го под пуловера си и никой няма да разбере, че си еврейка, защото не приличаш на такава.

Друг път — щяха да ни идват гости за вечеря — ме накара да прибера най-високо ценения от мен предмет — скъп меден свещник за седем свещи, смятан за типичен юдейски символ, подарък от семейството ми и единствената вещ със сантиментална стойност, която притежавах в тази страна.

Винаги, преди да дойдат гости, проверяваше дали съм го скрила.

— Постави го в чекмеджето — нареждаше ми той.

Имах чувството, че заравам гордостта си.

След шест месеца в Америка темата за брака се подхващаше все по-рядко и по-рядко, а аз не смеех да я повдигна от страх да не ми се развика.

Помня как през пролетта се разхождах из Сентрал парк и наблюдавах бременните жени или двойките с деца. Завиждах им, защото живееха законно, както бе редно. А аз какво правех? Бях се превърнала в държанка на Карл.

Много ми се искаше да имаме бебе. Убедена бях, че ще е изключително красиво. Първо исках момченце, а после — момиченце. Някои нощи, разгорещен от страст, Карл дори казваше:

— Скъпа, не използвай диафрагмата тази вечер. Искам да ти направя бебе.

Не се подчинявах. Колкото и да ми се искаше, не желяех да родя, без да съм омъжена. А нямаше да използвам бременността си, за да го накарам да се ожени за мен, защото винаги когато напоследък споменавах женитба, той се развикваше.

— Не ме пришпорвай!

Все по това време разбрах и нещо неподозирано дотогава — току-що се бе развел с първата си съпруга. Чудно ли е, че не искаше да се ожени за мен в Южна Африка? Това щеше да е многоженство!

Страстните уверения на Карл се оказаха само думи, лишени от всякакво съдържание. Разбрах го, когато веднъж менструацията ми закъсна три седмици. Още не бях ходила на лекар, но споделих с Карл, че може да съм бременна.

Той побесня и се разкрещя — не желяел да го насилват мимо волята му и настоя да абортирам. Това бе последното, на което бях готова. Нямаше да убия нещо, което растеше в мен и щеше да се

превърне в човешко същество, особено след като бащата е единственият мъж, когото обичам и за когото се предполагаше, че ще се омъжа.

Карл продължи да ме обсипва с унизителни и грозни думи. Затворих се в банята и нагълтах цяла шепа приспивателни. Върнах се в стаята. Карл продължи да се държи обидно. Прималя ми. Крайниците ми изтръпнаха и цялото ми тяло се вдърви. Повече не можех да понасям подобен груб език. Изведнъж ми се стори, че няма смисъл да живея. Замайна, излязох на балкона, стъпих на перваза и се загледах към весело премигващите светлини на Манхатън, които сякаш ме приканваха. Гласът на Карл се лееше монотонно отзад. Да скоча, ми се струваше толкова лесно, щях да се отърва и от обвиненията, и от лъжите му, и от истеричната си проекто-свекърва.

Карл вероятно си даде сметка какво ми се върти в главата, защото изведнъж рязко смени тона.

— Ксавиера! Не го прави! — извика той. — Какво ще си помислят съседите? Наистина те обичам, а и не искаме да вдигаме скандал, нали?

Повдигаше ми се от лицемерието му. Защо, по дяволите, да се лиша от живота си заради такъв мухльо? Спомних си за обичта, с която ме обсипваше майка ми, и за смелостта на баща ми. Самоубийството щеше да е предателство спрямо тях и спрямо всичко, което бяха жертвали заради мен. Затова позволих на Карл да ме отведе обратно в стаята.

На другия ден се събудих едва по мрак. Карл седеше до мен с червени рози и нежни думи — опитваше се да се прави на предишния Карл.

В стремежа си да заличи случилото се той предложи да прекараме един уикенд с родителите му в голямата им къща в Хамптън. Дори предложение да ме заведе в Женския лагер за интернирани щеше да ми се стори по-привлекателно. Но реших да му угодя, за да запазя годежа ни, макар по това време вече да ми се повдигаше от мисълта за майка му, а и бях убедена, че чувството е взаимно.

Уикендът най-после дойде и майка му надмина себе си по злоба. Макар да бе наясно, че живеем заедно повече от половин година и не се налага да „спазваме външно благоприличие“, тя съзнателно ми

определи спалня на един етаж, а на Карл — стая в друга част на къщата, на различен етаж. Стигна дотам да заключва капризното си кученце в стаята на Карл нощем, та ако аз вляза или той излезе, беззъбото чудовище да се разлае. И не само това. Тази жена, която цял живот бе живяла в Манхатън, влезе в стаята му в два след полунощ, за да го пита кой е телефонният код на Ню Йорк.

Държеше се невероятно собственически със сина си. Ако законът позволяваше, щеше да се омъжи за него. Карл също бе комплексиран от майка си, но не сантиментално. Веднъж тя го заплаши, че ще го остави без наследство, ако се ожени за мен, и мисълта да се лиши от парите ѝ го докара до сърдечна криза.

Уикендът — както се очакваше — се оказа пълен провал. През по-голямата част от времето стоях настрана, за да не се стигне до сцена. Съпругът ѝ не остана с нас. Предпочете да отиде на риба и — както веднага заподозрях — да бъде възможно по-далеч от налудничавото бърбрене на жена си. Прекарах доста часове пред пианото. Бях учила музика и ми доставяше голямо удоволствие да свиря. А и така поне имах какво да правя.

Най-после настъпи следобедът. Седях във всекидневната до антрето, когато госпожа Гордън отвори на позвъняване на вратата.

От мястото си видях, че отвън стои разкошно седемнадесетгодишно момче със слънчев загар и дълга до раменете руса коса.

Острото ѝ изражение тутакси се промени в нещо, което тя смяташе за усмивка.

— Здравей — изграчи тя. — С какво мога да ти помогна?

— Това ли е домът на доктор Джонсън? — попита красивото момче.

— О, не, но аз съм доктор Голдман. — Винаги предпочиташе да се представя с титлата си. — Мога ли да помогна?

— Търся доктор Джонсън — повтори момчето нетърпеливо. — Не е ли това къщата му?

— Не, но защо не влезеш? Ще ти наля нещо за пиене.

Изсмя се отвратително похотливо.

— Не, благодаря, госпожо. Случаят е спешен — извини се младежът и бързо се отдалечи.

Госпожа Гордън затвори вратата и се усмихна на отражението си в огледалото в антрето, оправи джуфката в косата си и едва тогава ме забеляза.

— А, Ксавиера, тук ли си? — изломоти тя почервеняла. После добави: — Това пък какво беше: момче или момиче?

— Ако беше момиче — отвърнах, — нямаше да подскачаш като смутена гимназистка. Приличаше на Бланш от *Трамвай Желание*, опита се да прелъстиш седемнадесетгодишен младеж!

В този момент телефонът иззвъня и тя изпита облекчение от прекъсването. Но аз вече бях изрекла достатъчно и знаех, че дъртата вещица няма да миряса, докато не свали скалпа ми. В колата, на път за Ню Йорк, тя се развихри.

Както обикновено госпожа Гордън седеше отпред до скъпото си синче, а аз, годеницата му, бях захвърлена сама отзад. Несекващият ѝ брътвеж стигна до темата за жилищата изобщо и — не без умелото ѝ насочване — до тези в Холандия.

— Предполагам, че наемите в Амстердам са доста високи — заяви тя.

— Защо?

— Защото ми се струва, че холандските момичета имат навика да се настаняват в домовете на гаджетата си, преди да се омъжат, и се питах каква е причината.

За мен това бе последната капка, която преля чашата. Повече не бях в състояние да се сдържам.

— Госпожо Гордън — подхванах, — не по мое желание живея неомъжена със сина ти... Ако си размърдаш мозъчето под изрусените си коси, ще се сетиш, че синът ти официално поиска ръката ми от родителите ми, привика ме тук с фалшиво обещание за женитба и временно ме прибра в дома си, което продължава вече девети месец. Освен това аз платих билета си дотук. В момента работя, за да се издържам и да си намеря самостоятелна квартира. Така че, може да се каже, че аз плащам за холандското угощение!

Но не спрях дотук. Изпитвах потребност да излея целия си насъбран яд върху тази ужасна жена.

— Търпях и много твои глупости: смешните ти телефонни обаждания нощем, студения ти като погребално бюро дом. Ако прислужницата ти отсъства, си прекалено мързелива дори да ми

предложиш нещо за пиене. А когато сама отида до хладилника, и бутилките от тоник са пълни с джин!

— Какви ги приказваш? — прекъсна Карл тирадата ми. — Джин ли? В бутилка от тоник?

— Точно така. Майка ти е алкохоличка. Баща ти се опитва да ѝ намали пиенето, но тя е започнала да крие алкохола в бутилките от тоник и газирана вода. Нищо чудно, че съпругът ти не е спал с теб от десет години — подхвърлих в лицето на госпожа Гордън.

— Какво? — изкреця тя вбесена. — Кой ти каза?

— Скъпият ти син Карл — отвърнах.

В този момент Карл приличаше на човек, който мечтае в земята да зейне огромна дупка и да го погълне. Аз обаче не бях свършила с майка му.

— Имаш дързостта да критикуваш моето семейство. Държа да ти напомня, че баща ми беше уважаван лекар — евреин. Загуби всичко по време на войната, когато цялото ми семейство бе хвърлено в концентрационни лагери, а ти си седяла надалеч и само си чела за тези неща във вестниците. Но той не бе такова мекотело, че да си смени презимето или религията. Ти, госпожо Гордън, няма да си толкова жалко същество, ако престанеш да се правиш на тийнейджърка и се държиш с малко повече достойнство и състрадателност.

При тези думи тя се извърна и силно ме зашлеви през лицето.

По време на цялата тирада Карл не си отвори устата, а и сега не обели зъб, макар да се надявах да ме защити. Остатъкът от пътя мина в мъртвешка тишина.

Не се съмнявах, че госпожа Гордън ще иска да има последната дума. Когато я оставихме в *Сътън плейс*, тя просъска:

— Ще те кача на самолета за Холандия! Ще се погрижа да те депортират! За коя се мислиш? Ти си нищожество. Дори не си имигрантка.

Влезе с решителни крачки в къщата и затръшна вратата.

Вече в нашия апартамент, докато Карл и аз се събличахме, за да вземем душ, цареше тишина. Чаках той да наруши мълчанието, като ми се извини.

Вместо това той се развика.

— Как посмя да говориш на майка ми по този начин? С това развали всичките ни планове за женитба!

Сякаш някога бе възнамерявал да ги осъществи!

После грабна дървена закачалка и я вдигна, за да ме удари. Мъж да удря жена е последното, което бих изтърпяла. Това е поведение на страхливец и животно.

— А как майка ти посмя да ме зашлеви? — не му останах длъжна аз. — А и как смееш ти, копеле такова, да се готвиш да ме удариш сега?

Бях толкова вбесена, че ако разполагах с нож, щях да го наръгам. Но най-близкото „оръжие“ се оказа тежка старинна четка за дрехи, наследство от дядо му. Сграбчих я и започнах диво да го налагам. Използвах и ноктите си, за да разкъсам плътта му. Вече целият бе посинял и кървеше. Изведнъж в очите му забелязах същия особен еротичен поглед, както вечерта, когато Рона заплаши, че ще го убие.

Сведох очи и видях силната му ерекция. Почувствах се напълно обърквана, но еротичният момент бързо премина и ние се впуснахме в истински ръкопашен бой. За нас това сложи началото на края.

След онази скапана неделя се редувахме да спим на дивана във всекидневната, докато си намерих някакво жилище. Заедно със Соня — холандка, която работеше на моя етаж в *Рокфелер плаза*, в холандското консулство — наехме обща квартира.

Апартаментът се намираще само на няколко преки от този на Карл. Продължих да държа повечето от нещата си там и прекарвах при него няколко нощи седмично.

Вероятно единственият начин да се помиря донякъде с родителите му и да закърпя разклатената ни любовна връзка е да се изнеса, мислех си аз. Звучи налудничаво, знам, но въпреки всичко продължавах да обичам този мъж, а и взаимно бяхме роби на телата си.

По онова време Карл често пътуваше по работа и на моменти се чувствах така наранена и самотна, че утешавах накърнените си емоции с някое склонно към авантюри момиче, което срещях в близкия бар *Триз*.

През октомври 1968 година се състояха Олимпийските игри в Мексико Сити. Карл обяви, че ще замине на почивка сам и ще отиде да ги гледа. Този път пътуването му щеше да е по-дълго от обичайното. Смътно си спомням как преди да тръгне, случайно споменах за моята светлокожа индонезийска приятелка Пени — щеше да присъства на

Олимпийските игри като представител на холандските авиолинии. Тогава не отдадох голямо значение на думите си.

В негово отсъствие се чувствах дълбоко депресирана и изкарах по-дълга от обичайните истории с момиче от Доминиканската република, което забърсах в бара. Макар да бях изневерила на Карл с жена, когато той се върна, му разказах всичко, с което неволно нараних гордостта му. Тогава — нещо направо смехотворно — той заяви, че след това мое признание е невъзможно да мислим за брак, защото никога няма да има доверие на съпруга като мен, когато отсъства по работа.

Какъв лицемер! Убедена бях, че в продължение на месец в Мексико Сити не е гледал само стоте метра гладко бягане. Но не разполагах с доказателства, поне тогава. Независимо от отношението му не бях в състояние да го напусна. Любовта е сляпа! А и глупава, защото те кара да си затваряш очите за жестокостта на партньора ти.

След като Карл се върна от Мексико Сити, в любенето му настъпи странна промяна. Започнаха да му хрумват всякакви прищевки.

Една нощ, докато се любехме, той предложи:

— Защо не вземеш четката за дрехи и не ме поналожиш малко?

Беше детинска игра в сравнение с по-сетнешните му искания. Караше ме да му говоря мръсотии за момичетата, с които съм го правила, да му разказвам как смуча путетата и гърдите им. Обичаше да се обличам в ефирни дрехи и да му правя стриптийз, а той седеше наметнат с роба, отворена отпред. Искаше да го докосвам с ръкава или шала си, а после да се отдръпна.

Ставаше все по-перверзен. Купих няколко книги за сексуалните перверзии, за да науча нови начини, по които да го задоволявам. Научих се на японския номер да вкарвам наниз от перли в ануса му и да ги вадя една по една, за да го възбудя, а накрая да го докарам до оргазъм.

После започна да настоява:

— Ксавиера, превърни ме в твоя курва! Дръж се с мен като с такава.

Затова чрез една приятелка лесбийка купих дилдо, слагах си го, възсядах го и като жокей с камшик за езда в ръка се правех, че го яздя на конно надбягване. Обявявах резултата от надбягването и всеки път,

естествено, трябваше да съобщавам, че той е победителят. Помня, че му правех и стриптийз за съблзняване, докато той лежеше изтегнат на дивана, после го обладавах и пак го обладавах, а накрая го изнасилвах.

Към края не искаше и да чуе за нормален секс и аз се питах кога ли ще приключи тази болезнена ситуация.

Скоро след това Карл ми даде отговор. Един ден ми заяви, че го прехвърлят в Сан Паоло, Бразилия.

— Не се разстройвай, Ксавиера — каза ми той. — Тази раздяла може да се окаже най-доброто нещо за нас.

Щеше да замине в средата на февруари и предложи така да си планирам нещата, че да отида при него през май. Тогава вече ще се оженим. Обеща ми го.

Предстоеше да замине в деня на Свети Валентин. Няколко дни преди това стана доста потаен и не ми позволяваше да взимам пощата. Аз самата не държах кой знае колко на Свети Валентин, но за него очевидно празникът значеше много.

Нещо крие, досещах се аз, но не знаех какво. Вечерта, преди да замине прекарахме заедно, а на другата сутрин, докато взимаше една от онези продължителни вани, пълна със сапунени мехурчета, реших да разбера.

Хрумна ми мисълта, че разковничето към нашата връзка сега, а и за в бъдеще, се намира в черното му дипломатическо куфарче. Винаги го държеше заключено. Сега бе върху дивана. Последното нещо, което обичам да правя, е да се ровя в нещата на друг човек, но този път не чувствах вина, защото усещах, че крие нещо изключително важно от мен.

Понеже знаех как работи мозъкът на Карл, съобразих, че комбинацията за отваряне на куфарчето ще е нещо просто. Опитах 353, 474, 636, 545 и започнах да се притеснявам, да не би да излезе от банята и да ме залови. Надникнах и го видях все още изтегнат сред мехурчетата да чете вестник.

Четиринадесетата комбинация — 242 — се оказа вярната. В куфарчето намерих пет различни картички от пет различни подателки и едно препоръчано писмо. Беше адресирано с познат почерк, а марката беше от Холандия. Ръцете ми трепереха, докато го отварях.

„Най-скъпи мой мексикански олимпиаец — започваше то, — надявам се това писмо да попадне направо в ръцете ти, защото ще ми е

много неприятно, ако Ксавиера го види. Все още сме добри приятелки с нея. Не съм в състояние да ти опиша колко съм щастлива и продължавам да си мисля за прекрасната ни мексиканска любовна авантюра. Мили мой, толкова съм развълнувана. Красивото ти предложение за женитба е най-божественният подарък, който някога съм получавала. Нямам търпение да тръгна от Холандия. Не мога да си представя по-прекрасен човек, с когото да преживея остатъка от живота си. Ревнувам Ксавиера за всеки миг, който е прекарала с теб напоследък, и броя дните, когато ще сме отново заедно. Ще се видим в Сан Паоло. Твоята индонезийска Пени.“

5. КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВА МОМИЧЕ КАТО МЕН?

В онзи мрачен февруарски ден на 1969 година, когато Карл отпътува за Бразилия, самочувствието ми като жена и човешко същество бе сведено почти до нула.

В продължение на две години носех хиляди белези от битката с него. Бях влюбена и вярна, а той ме мамеше, унижаваше и накрая ме изостави. И за пръв път през разумния си живот имах огромен комплекс за малоценност.

Отчаяно се нуждаех от топлина и подкрепа. Виждах най-лесния път да се спася, като чувам мъже да ме хвалят каква любовница съм. Изхвърлих Карл от жилището си, след като му показах писмото от „индонезийската Пени“. Той ми звънна няколко пъти, за да ми се извини, но му затворих телефона. Самолетът му щеше да излети в четири часа следобед, а тогава аз вече бях в леглото и се чуках до самозабрава с някакъв мъж, когото бях срещнала в *Максуелс плъм*.

След годежа за първи път правех секс с друг и ако трябва да съм откровена, ще призная, че се оказа тотален провал. И двамата търсехме нещо, което така и не намерихме. Адвокатът с бебешко лице искаше необвързващо чукане без последствия, а аз исках да се отърся от отчаянието си. Но вместо да се почувствам по-добре в прегръдките му, се разплаках и го отпратих.

Независимо от това реших, че откраднатото ми самоуважение е в нечие легло из Манхатън и през следващите шест месеца прокарах сексуален аутобан през целия град.

След работа се отбивах в заведенията като *Ратази*, *Пи. Джей. Кларкс*, *Ад либ*, *Чарли Оус*, *Максуелс плъм*. Там ходеха облечени в костюми пичове, готови за секс. *Чарли Оус* се намираше в сутерена на сградата, където живеех, и представителите на низшите управленчески

среди се отбиваха там, за да се изучат набързо с някоя, преди да хванат последното метро за Уестпорт.

Тези мъже не спираха да обещават как ще ти помогнат да си намериш подходяща работа, ще те уредят да пътуваш по намалена тарифа, докдето ти хрумне или каквото друго решаваха, че искаш. Междувременно се озоваваш в леглото с тях, а звънеш ли им на другия ден, винаги се оказваше, че в момента не са в службата.

Съквартирантката ми Соня ме познаваше от дните, когато живеех с Карл. Загрижи се за мен като истинска по-голяма сестра, но на моменти в яда си ме наричаше нимфоманка.

Тя бе девет години по-възрастна от мен, неомъжена и не хранеше никакви илюзии за живота. Нейното бягство от действителността бе бутилката, така както моето беше сексът. Вечер щастливо се напиваше, за да попадне в собствения си измислен по-хубав свят, докато аз се чуках, за да стигна до моя.

Непрекъснато бродех по Първо авеню, където секретарки от Бруклин, Бронкс или Куинс търсеха евентуален съпруг, а се оказваха в леглото на предприемчиви типове за по една вечер. Моят номер бе да завлека вкъщи всеки Том, Хари или Дик, който имаше приятно лице и приемливо държание.

Продължих по този начин до август, но нещата се въртяха в безсмислен, депресиращ кръг и аз започнах да се плаша, че ще полудея. По чиста случайност един младши ръководител ми предостави билет за отиване и връщане до Маями.

Нуждаех се точно от такъв отдих. Там не познавах никого, но промяната на обстановката щеше да ми помогне да преодолеея неудовлетворението си.

Прекарах дългия уикенд в плуване, печене на слънце и сприятеляване с веселата тълпа хора от Маями. Успях дори да се запозная с приятен южняк, мениджър в рекламна агенция. Вернън, от разположения наблизо Динър Ки, притежаваше луксозна яхта и скоро ме покани като гостенка на борда. Предприемахме пътувания с негови млади приятели и се впускахме в оргии почти всекидневно. Забавно бе да се разхождам само по долницето на банския и да шокирам плаващите наблизо капитани и техните семейства. В неделя вечерта вече бях несравнимо по-спокойна и щастлива в сравнение със сряда вечер, когато пристигнах тук.

По време на цялото пътуване имаше само един по-драматичен момент — когато си тръгнах. Бе станало някакво объркване с местата и известно време не бе ясно дали ще получа определеното ми място.

Неизвестно защо момичето на билетното гише не бе особено любезно с мен. Допускам само една причина: мъжът, с когото мястото ми се дублираше, бе по-влиятелен от мен. И определено изглеждаше такъв — облечен в скъп костюм, имаше вид на англичанин.

Повече от десет минути обяснявах енергично колко е важно да се прибера навреме, за да съм на работа на следващия ден. Най-после ми дадоха място. На летище *Ла Гуардия* с изненада установих, че високият англичанин крачи право към мен.

— Здравейте — усмихна ми се. — Казвам се Ивлин Сейнт Джон. Англичанин съм и живея в Париж. В Ню Йорк съм за една седмица. — Перспективата изглеждаше чудесна. — Малко съм засрамен от себе си, защото се боях, че ще ви свалят от полета, но мястото ми беше нужно — продължи той. — Ще позволите ли, като форма на извинение, да ви изведа тази вечер?

Моментално се почувствах привлечена от него. Беше очарователен, привлекателен и с преждевременно побелели коси.

— Вече е почти полунощ — обърнах му внимание аз. — Какво можем да предприемем?

— Като начало да изпием по едно питие в моя хотел, а после ще видим.

В таксито на път за *Хилтън* Ивлин ме попита:

— Защо не се настаниш при мен за през нощта? Омъжена ли си?

— Не, не съм. Живея със съквартирантка. Харесвам те и нямам какво да губя.

Както вече е проличало, никога не се отказвах от възможността да правя секс.

Вечерта се нанесох при него. Откакто Карл ме изостави преди шест месеца, за първи път изпитах нещо към мъж. Любихме се цяла нощ, а сутринта, без да съм мигнала, отидох на работа направо от леглото му.

Любовта има свойството да те приповдига — не можеш да се заредиш с такава енергия дори цял месец да си лягаш рано, а аз признавам: смятах, че съм влюбена.

С чиста съвест ще опиша Ивлин като изключително елегантен любовник — грижовен, овладян, но същевременно забележително страстен. Личеше си, че е пребивавал в някои от най-добрите кровати из Европа в обятията на изтънчени жени.

Не че се хвалеше с това. Точно обратното. Съвършено убедително нашепваше думи за вечна любов, когато приближаваше божественият момент на оргазма. Представляваше идеалната комбинация, която мъжете очакват само от жените: да е изискана дама във всекидневната и маниакална стръвница в леглото.

Ивлин бе остроумен, светски и щедър — все качества, каквито Карл и другите не притежаваха.

През цялата седмица прекарвах дните в мечти какво ще стане през нощта. Всеки ден след работа изминавах в транс разстоянието от половин пряка между службата и *Хилтън*, за да се срещна с любовника си за романтична вечеря, посещение на концерт или театър и страстна нощ. Връзката ни беше фантастична — и сексуално, и интелектуално. Чудно ли е, че се влюбих? Или поне си въобразявах и всякак се опитвах да го покажа.

Но Ивлин разкри чувствата си към мен по друг начин. Вече знам, че това е типичен маниер за хора с неговото възпитание и произход. След края на романтичната седмица един ден на зазоряване той ми го демонстрира — за мой ужас.

Съвсем ясно си спомням разговора, който щеше да промени целия ми семпло уреден живот. Лежеше облегал на възглавниците, а аз се бях сгушила в прегръдките му.

— Ксавиера — подхвана с бавния си оксфордски акцент, — нямам думи да изразя колко прекрасна направи тази седмица за мен в Ню Йорк. — Потреперих неволно, спомняйки си, че е петък, а той си заминава в неделя. — Затова искам да ти дам нещо — продължи.

— Какво? — попитах замечтано.

Винаги витаех из облаците, след като се бяхме любили.

— Заповядай.

И ми подаде стодоларова банкнота.

Замръзнах. Останах смаяна, наранена и безмълвна от гняв. Дори да нямаше любов от негова страна, защо трябваше да го прави да изглежда като проституция.

Мама ме бе учила никога да не приемам пари от мъж, освен от онзи, за когото се омъжа.

— Ако някой приятел настоява да ти направи подарък — съветваше ме тя, — поискай бонбони или цветя.

— Ивлин — заговорих, когато малко се окопитих, — караш ме да се чувствам като проститутка. Не искам парите ти. Ето ги. Вземи си ги.

Той се изненада искрено и настоя:

— Баща ти е болен, Ксавиера, знам. Изпрати ги на майка си да му купи подарък.

Взе плик от чекмеджето, накара ме да го адресирам до мама и постави парите вътре. После се облече и отиде да го пусне. Почувствах се по-добре, защото не изхарчих парите за себе си.

На следващия ден Ивлин ме заведе в *Сакс* и ми накупи рокли, обувки, чанти и куп други неща за 800 долара. Възприех го като страхотно щедър жест от страна на един джентълмен, а и той бе първият мъж, който ми бе купил нещо със стойност.

Докато бях сгодена за Карл, харчех половината си заплата, за да му купя подарък за рождения ден или за Коледа, а когато не можех да си го позволя, прекарвах часове наред да съчинявам стихотворения за него. В замяна той ми даваше само неискрените си обещания.

Затова Ивлин ме впечатли истински с поведението си, а и ми даде няколко съвета, преди да замине за Париж на следващия ден.

— Жена като теб трябва да позволява на мъжете да я гледят — убеждаваше ме той. — Струваш доста повече от вечеря тук или представление там. Редно е да се грижат за теб и да те поддържат финансово. Притежаваш всички качества, за които един мъж трябва да плати: привлекателна си, интелигентна, добра компаньонка, щастлива, весела, а като връх на всичко — истински обичаш секса.

Преди това бях срещала момичета, издържани от бащински настроени възрастни типове, но аз самата винаги бях прекалено горда и не исках нищо от никого. Не бях скроена за държанка. Наистина останах шокирана, когато Ивлин Сейнт Джон ми даде парите, но след като се отнесе така добре с мен, ми хрумна, че няма да е чак толкова лошо, ако такива неща ми се случват по-често.

Би било прекрасно Ивлин да ме покани да отида с него в Париж, но разбихах защо не е в състояние да го направи — беше женен.

Той си замина, а аз отново се върнах към заниманието си да се чукам до samozабрава из целия град и оставях мъжете да се възползват от постоянната ми сексуална превъзбуденост.

По онова време работата ми в консулството започваше да ме отегчава — намирах я за рутинна и без предизвикателства.

Редките слънчеви моменти се появяваха, ако срещнех приятен мъж, потърсил ни за правна справка или друг въпрос. Един такъв — холандец на име Дирк — се обади, за да разбере как да поднови паспорта си.

Докато се увличахме взаимно от гласовете си по телефона, останах с впечатлението, че е много привлекателен — гласът му ме наведе на тази мисъл. След десетина минутен разговор той предложи:

— Хайде да зарежем деловата страна. Защо не обядваме заедно днес?

Срещнах се с Дирк в ресторант срещу *Рокфелер сентър*. Не беше чак толкова привлекателен, колкото звучеше гласът му, но се оказа чаровен и спонтанен.

По време на обяда ми разказа за личния си живот и за двадесет и три годишния му брак — съществувал единствено на хартия, а той живеел само заради работата и децата си.

Попитах го направо как върви сексуалният му живот. Има ли гадже?

— Не. Използвам момичета на повикване, когато ми е нужно — отвърна той.

Като доказателство за моята невинност по онова време ще призная, че нямах ясна представа какво представляват момичетата на повикване.

Не са вписани в жълтите страници — това го знаех, — но смятах, че става въпрос за служба, където звъниш, ако желаеш чернокожо момиче с големи цици или китайка с плоски гърди, за да ги наемеш. Нещо като агенция за намиране на работа, а не за еднократна сексуална услуга.

Дирк бе на около четиридесет и пет и на тези години мъжете, предполагам, прибягват до подобни услуги.

Обядът свърши и той предложи след работа да се усамотим някъде. Приех с готовност. В края на краищата се бях чукала с

половината работещи в *Рокфелер сентър*, защо да откажа на сънародник?

Соня бе заминала за три седмици. Предложих да се срещнем в моя дом в шест следобед. Той видимо нямаше търпение и аз очаквах вълнуващ секс с приятен и забавен мъж.

Нещата обаче не станаха както си ги представях. Оказа се, че Дирк е напълно импотентен. Задоволяваше се, говорейки всевъзможни мръсотии, разговаряше по телефона с други момичета, като проявяваше какви ли не прищевки, и от време на време ми отперваше по един език по пътето.

След час се нахрани да си върви, но виждах, че му е било добре. Макар да не струваше нищо като любовник, компанията му ми беше приятна.

Същата вечер се повтори неотдавнашната история: след като се облече, Дирк извади портфейла си и ми връчи 150 долара.

Останах вцепенена, но този път по друга причина. Изуми ме сумата. За една седмица чукане Ивлин ми даде 100 долара, а Дирк ми даваше повече за час, през който не сме го правили!

Също като Ивлин и той ми изнесе лекция, но далеч по-конструктивна.

— Ксавиера, ако ще изкарваш пари по този начин, трябва да ти помогнем да се срещнеш с подходящи хора. Редно е да го сториш. Защо да раздаваш цялото това удоволствие безплатно?

По онова време имах пълната готовност да се съглася.

— Добре — отвърнах. — Да предприемем нещо в тази насока.

Дирк набра някакъв номер. От другия край се чу груб женски глас:

— Кой е?

— Дирк се обажда, Пърл. Има един човек, с когото смятам, че е добре да се срещнеш.

Пърл Грийнберг бе дребна съдържателка на публичен дом — мадам, и от време на време Дирк ѝ беше клиент.

Разказа ѝ всичко за мен и предложи да се видим, защото щяло да е изгодно и за двете ни.

— Дадено — извика тя радостно. — Докарай я тук и може да започне работа още тази вечер.

Дирк ми даде адрес в съмнителната част на Девета улица в Гринуич вилидж. Трябваше да се явя в осем часа. Възникна обаче проблем — нямах представа как се обличат проститутките, когато са на работа. Не желаех да се накича според представите си за тях с перука, тежък грим, плътно прилепнали дрехи и черни чорапи. По дяволите, помислих си, може и да се държа като проститутка, но няма да се облека като такава! Затова си сложих само блуза и пола, а отдолу бях гола.

Таксито ме остави пред занемарена къща от кафяв варовик. За пръв път в живота си се изкачих пет етажа по прашно стълбище, за да почукам на вратата на публичен дом.

— Кой е? — долетя дрезгавият глас на Пърл.

— Ксавиера. Очакваш ме.

След дълга минута на дрънкане на вериги и превъртане на ключалки вратата се отвори. Показа се грозновата жена с едър кокал; беше гола, ако не броим перуката в африкански стил, а провисналите ѝ гърди стигаха до широката ѝ талия.

— Радвам се да те видя — изфъфли Пърл. — Аре влизай.

Влязох в долното свърталище с червени плюшени завеси и протъркан килим; навсякъде бяха разхвърляни шалове, перуки, къси нощнички и всевъзможно бельо; имаше и прожекционен апарат за мръсни филми.

Видях в средата на стаята легнал по гръб върху чаршаф, дебел, съвършено гол мъж. Пърл явно го обработваше, защото атрибутът му стърчеше като Статуята на свободата.

— Давай. Това е първата ти жертва — посочи го домакинята ми. — Айде, бейби, иди и го наеби.

Свалих си дрехите, скочих отгоре му и го чуках до самозабрава. Достави ми истинско удоволствие, защото той се оказа мил човечец, а хуят му бе твърд, точно както трябва да е един хуй.

Виждах, че и той ми се наслаждава, а Пърл не беше на себе си от радост от новото си откритие. И през следващия час побърза да го съобщи по телефона на всички в Манхатън:

— Разполагам със страшно готино еврейско момиче от Амстердам. Обожава секса и ще направи всичко, което искаш!

Това бе началото на приятната, но не особено доходоносна връзка с Пърл. Тя бе онова, което на иврит се нарича *мениш* —

добросърдечна, благоразположена, спонтанна и топла жена.

Около Пърл се въртеше някакъв негър сводник, който малко или много я държеше на границата на бедността. Клиентелата ѝ се състоеше предимно от мъже от района, където се продаваха дрехи, но не шефовете, а средната ръка служителки. Плащаха едва по 25, най-много по 50 долара. Понякога обслужвах клиенти на работните им места, след като другите от персонала си отидеха.

Трима-четирима мъже придърпваха стойките с дрехи, за да се образува П-образен параван, постилаха дрехи на пода, върху които да се легне, и ме чукаха един по един.

Удобствата невинаги бяха от най-добрите; някой донасяше ролка тоалетна хартия — използвах я вместо пешкир или душ. В края на тези обикновено двучасови сеанси по гърба ми имаше отпечатъци от ципове, копчета, кукички и всевъзможни други закопчалки, модни за момента.

Деляхме парите с Пърл в съотношение 4:6 — от всеки изкарани 25 долара получавах 15. Не беше кой знае колко, но като се натрупаха, прибавяха съществена сума към 150-те — заплатата ми в консулството.

През трите седмици, докато Соня отсъстваше от града, водех клиенти в апартаментата, но когато тя се върна, нещата станаха по-сложни. Налагаше се или да ги отвеждам в скапания публичен дом на Пърл — а той ми беше далеч, — или заемах сравнително приличната стая на един приятел гей. За отплата му купувах от време на време риза или шише одеколон.

Това определено не бе най-добрият вариант и все още помня как стоях по улиците изтощена и замръзнала в три сутринта и се опитвах да хвана такси след изнурителна нощна работа.

Вече бях решила проблема с транспорта през деня като всички холандци — с първите пари, които изкарах при Пърл, си купих колело. С него обикалях по адреси през обедната почивка и в ранната вечер. Така пестях пари и време.

В началото, когато се хванах с този бизнес, проявявах изключителна наивност и не особено голяма дискретност, вероятно защото не виждах нищо нередно в заниманията си. Имах си оправдание защо го правя. В съботата преди връщането на Соня обаче се случи нещо непредвидено, понеже пропуснах да прикрия следите си. Двама клиенти току-що си бяха тръгнали и докато чаках трети, се

заех да почистя и смажа колелото. На входната врата се звънна. С цялата си наивност я отворих, без да погледна през шпионката. Влезе мъж в синя униформа.

— Служител съм на реда — осведоми ме той. Приличаше ми по-скоро на уличен побойник, отколкото на полицай. Униформата му бе измачкана, носът — сплескан, а няколко предни зъба липсваха. — Наричай ме Мак, момиченце — продължи и без никой да го е канил, седна.

Обвини ме, че съм проститутка, каза, че съседите ми се оплаквали.

— Аз — проститутка? — възкликнах. — Та аз съм обикновена секретарка. Оправям си колелото и не тормозя никого. Работя в консулство. Направете справка за мен там.

— Защо не ми налееш едно уиски с лед? — бе отговорът му.

За пръв път се сблъсках със закона и не знаех как да постъпя, затова изпълних желанието му.

След пет минути се върнах във всекидневната с питието. Заварих го да проверява дрешниците, да рови из документите ми и да си пъха носа навсякъде.

Като ме видя, отново седна и започна да бърби за неща, които нямаха нищо общо със закона. А всеки момент щеше да се появи следващият ми клиент. Извиних се и отидох в спалнята да се преоблека. Но дебелият полицай ме последва.

Изведнъж забелязах, че ципът на панталоните му е смъкнат и той се кани да извади кура си на показ. Грабна ме и ме хвърли върху леглото. Аз се разпицях и макар нападателят ми да бе полицай, неволният ми зов беше: „Помощ, полиция, помощ!“.

Мъжът се отдръпна, но премина в словесна атака.

— Искам да си наясно със следното, момиченце: живея в Куинс, имам жена и четири деца, а съпругата ми пак е бременна. Момичета като теб си изкарват лесно парите, а аз трябва да работя като вол за жалката си заплата. — Досещах се накъде бие, колкото и да бях невежа за определени неща. — В твой интерес е да започнеш да ми даваш всяка седмица определена сума, а аз ще ти осигурявам защита.

— Не — възразих. — Нямам нужда от покровителството ти. Не правя нищо нередно.

— Слушай, момиченце — прекъсна ме той. — Тръгвам си, а ти си помисли. Ще ти се обадя скоро.

По време на цялата среща запазих самообладание, но бях поизплашена, отколкото изглеждах. След като си тръгна, звъннах на следващия си клиент — психиатър — и му разказах за случилото се.

— Звучи ми като опит за сплашване — отсече психиатърът. — Опитвал се е да те изнуди. Бъди по-внимателна в бъдеще, а междуременно провери дали нещо не липсва от дома ти.

Затворих и отидох в спалнята. Погледът ми попадна най-напред върху бюрото. Преди да се появи полицаят, отгоре имаше 100 долара — спечеленото през деня — и скъп фотоапарат. Сега нямаше нищо.

Липсваше още — кой знае защо — плик с порнографски снимки, които Карл бе правил по време на връзката ни. Примирих се със загубата на парите и на фотоапарата, макар да се ядосвах на глупостта си да ги оставя на видно място. А съвсем скоро разбрах защо са изчезнали снимките.

Соня се върна след три дни. Разказах ѝ в общи линии какво се беше случило. Пропуснах, разбира се, частта за клиентите. Соня ме обяви за пълна наивница, по думите ѝ всеки знаел, че полицаят трябва да има заповед за обиск. Инцидентът изостри и без това обтегнатите ни отношения, а никак не ми се искаше да разруша приятелството ни.

С всеки изминал ден тя ставаше все по-подозрителна. Телефонът не спираше да звъни денем и нощем и повечето обаждания бяха за мен. Напрежението видимо се отразяваше на отношенията ни и аз реших честно и откровено да ѝ призная какво точно става. Новината я потресе.

— Господи! — възкликна тя. — Бъди по-предпазлива! Внимавай какви типове мъкнеш въкъщи. Като чужденка рискуваш здравата да загазиш. А и не бива да разчиташ много-много на холандското консулство. Нямах зелена карта и ако загубиш специалния статут, който службата ти осигурява, няма да ти разрешат да работиш тук и по-нататъшният ти престой ще бъде незаконен. Признавам, не ми е ясно с какво точно те привлича този бизнес. Аз не бих могла да се чукам с някого за пари. Трябва истински да го обичам, за да легна с него.

— Години наред Карл ме чукаше по няколко пъти на ден и привикнах към редовен секс. А и обичам да се чукам. — Трудно ми бе

да обясня на Соня колко различни са вижданията ни за живота. — Съпругите на моите клиенти водят охолан живот и въпреки това постоянно измислят причини да отказват на мъжете си секс. Аз пък задоволявам тази им потребност. Защо да не ми плащат за това? А понеже навлязох в професията, вече нямам чувството, че мъжете ме използват. Отнасят се към мен с подобаващо уважение като към бизнесдама.

Соня само поклати глава. Стигнахме до заключението, че ще е по-добре, ако двете не живеем заедно. Тя извади късмет и намери очарователен апартамент с невисок наем и след като се изнесе, аз останах сама. Нямах никакви затруднения да плащам по 285 долара на месец. По това време вече разполагах с прилична клиентела, предимно чрез препоръки. Бях научила доста за секса, за мъжката психология и как да задоволявам мъжете... и жените.

Като доказателство, че се грижех добре за хората си, ще спомена, че Дирк — първият ми клиент — продължаваше да ме посещава редовно, а и ме препоръча на свои приятели.

Не споделях стандарта на американското бързо чук-чук, благодаря, мадам, довиждане. Истински обичах работата си и обожавах секса. Много рядко се преструвах, че стигам до оргазъм, и никога не прищпорвах клиента си да бърза.

Пърл виждаше колко доволни са всички от мен. След време поставих въпроса за вдигане на тарифата на 50 долара, от които ѝ давах 20. Така се повиши и качеството на клиентелата ми. Президенти на компании, борсови посредници, адвокати и мъже от бизнеса с недвижими имоти изместиха търговските представители. Евтино заведение на Пърл вече не ме задоволяваше. Искях да „израсна в кариерата“ и да си намеря по-хубаво място.

Промяната настъпи около ноември. Един клиент ме запозна с две жени, които щяха да играят важна роля в живота ми през следващата година. Казваха се Мадлен и Джорджет — и бяха мадам, сред най-добрите в Ню Йорк.

Джим Уотни — тип, вечно готов за секс — обичаше да се чука с десет момичета едновременно. Веднъж пристигна със седем, обади се на Мадлен и Джорджет и им каза буквално:

— Ксавиера е момиче, без което не можете.

През последните години Мадлен бе станала най-известната мадам в Ню Йорк. Наследи титлата си от лесбийката Дафне, чиято къща на *Лексингтън авеню*, обзаведена с плувен басейн и вани, пълнени с мляко, бе обискирана и затворена през юни 1968 година. Изнесоха фактите в *Дейли нюз*, а това е най-лошата реклама за едно убежище за сексуални наслади. Сега в къщата живее градският съветник Картър Бърдън — получи я за заслугите си към обществеността.

По величие и мащабност на размаха Мадлен конкурираше Дафне. Къщата ѝ от кафяв варовик на *Мъри хил* първоначално е била с пет спални, а сега разполагаше с три етажа спални и още един, където се помещаваха барът и салонът за отпускане и сближаване.

В една студена ноемврийска вечер попаднах в дома ѝ, за да попълня нужната бройка момичета — групата богати, високопоставени служители, търсеци забава след мъжка вечеря в *21*, имаше определени изисквания. Джим Уотни и аз звъннахме на вратата и изчакахме няколко минути, докато всички предпазни брави, вериги и устройства бъдат премахнати. Вътре ни въведе иконом.

Божичко! Никога не бях смятала свърталището на Пърл за палат, но в сравнение с това, което видях, то ми заприлича на иглу.

От входната врата се влизаше в елегантно антре, облицовано с мрамор и осветено от великолепен полилей. Вдясно се намираше всекидневна, по чиито стени висяха многобройни опушени огледала. Маса за хранене от масивно дърво и огромна кухня се виждаха отзад. Деветдесет момичета — всички добре облечени — навеждаха на мисълта, че това тук е агенция за елитни манекенки, а не публичен дом.

Запознах се с Мадлен. Облечена в роба, тя прекоси грациозно помещението и ме поздрави:

— Добре дошла в къщата ми, Ксавиера.

Наближаваше четиридесетте, елегантна, красива, с безукорен грим и маникюр. Останах изненадана от чуждоземния ѝ акцент! Най-прочутата мадам на Ню Йорк беше от страна, където бях живяла — Южна Африка.

За да се сближим, Мадлен ме разведе из къщата и ми показа първия етаж със семпло, но елегантно обзаведени спални отляво и отдясно. Вторият етаж бе същият. Различаваше се само по цветовете.

На третия етаж мъжете си отдъхваха между забавленията си. Обширната красива зала бе обзаведена доста по мъжки — с греди по тавана и резбовани столове. В единия край имаше отлично зареден бар, а в другия — голям прожекционен апарат и екран.

Икономът Филипе се грижеше мъжете да свалят палтата си, да стигнат до бара или до друго, предназначено за общо ползване място.

Секретарката на Мадлен — червенокосата млада лесбийка Синтия — следеше дейността в спалните. Облечена в строга черно-бяла униформа, тя се разхождаше наоколо и бдеше кой с кого се съвкупява и по колко пъти. Това е един от рисковете в тази професия — оставени без надзор, момичетата са склонни да твърдят, че са свършили повече работа, а от друга страна, клиент може да твърди, че се е възползвал от по-малко услуги. И в двата случая си измамен откъм пари. Затова Синтия — която по-късно дойде да работи при мен като момиче на повикване — следеше движението, а Мадлен се грижеше за чифтосването. Държеше се очарователно и предразполагащо с клиентите.

Това бе първият ми сблъсък с работещи в група момичета. Честно признавам, че отначало се притеснявах какво точно се очаква от мен. Винаги си бях представяла, че проститутките са грубо племе, което кръстосва улиците, или безмозъчни млади момичета, избягали от къщи. Сред момичетата на Мадлен нямаше нищо подобно. Всички бяха привлекателни, добре облечени и доста прилично образовани.

Докато чакахме клиентите, седях и се питах за какво говори човек с проститутки, към какви теми се насочва. Дали е нещо от рода на: „Какво мислиш за последното решение на Пентагона?“ или „Как ще се отрази увеличаването на данъците върху проституцията?“, или дори „Сподели някоя хватка от занаята“. Не ми се виждаше проява на добър вкус да се говори за пари или за пичове, но понеже съм любопитна по природа, реших да проведя свое допитване. „Откъде си, откога се занимаваш с това, обичаш ли секса като цяло, допада ли ти професионалният секс?“ С други думи им задавах вечния въпрос: „Какво прави момиче като теб на такова място?“.

Кармен, пламенна бразилка, каза:

— Ненавиждам този занаят, но пичът, с когото живея, ме бие до посиняване, ако не донеса пари вкъщи.

Криста, германка, обясни:

— Омъжена съм, съпругът ми знае какво правя, но парите ни трябват.

Съни, американка, просъска:

— Мразя мъжете. Аз съм лесбийка. Но това е начин да си изкарвам прехраната.

Едно много приятно младо момиче заяви, че няма нищо против работата си — използвала припечеленото да си плати таксата в колежа.

Никоя не призна, че ѝ харесва онова, което прави. Само аз и едно друго момиче — чернокожата Лора — бяхме откровени.

— Да, обичам мъжете, обичам секса. Всичко ми харесва, стига да не ми създават проблеми.

Засмя се. В гласа ѝ не се долавяше горчивина или настъпателност, каквато чух от другите.

Лора и аз моментално се сприятелихме. И двете преуспяхме и по-късно често се виждахме, било по време на почивка, било по служба. Тя стана куртизанка от висша класа и започна да работи самостоятелно, а за моите постижения вече знаете.

Най-сетне групата от десет-дванадесет леко подпийнали мъже — всички с черни вратовръзки — пристигна след официалната си вечеря. Посрещна ги икономът Филипе и им помогна да си свалят палтата. Синтия ги заведе в бара. Те си взеха питиета и се смесиха с момичетата, за да направят избора си или Мадлен да ги насочи.

Всеки мъж избра по две момичета — или за да ги обладае едно по едно, или и двете едновременно. Всичко протече гладко. Беше нощ, а тогава работата носи неподправено удоволствие.

Всички бяха настанени. Синтия в спретнатата си униформа обикаляше къщата и следеше кой влиза в зелената стая, кой — в синята, кой — в червената и с кого.

Около три сутринта всички, вече удовлетворени, седнаха около дървената маса в трапезарията, за да пият кафе. По преценка на Мадлен вечерта бе минала чудесно, така че реши да даде едно допълнително шоу като бонус.

Забелязала, че Лора и аз се разбираме отлично и ентусиазирано си вършим работата, предложи да направим двоен стриптийз върху голямата дъбова маса в трапезарията.

Трябваше да подскоча от радост за възможността да си партнирам с Лора, но ме скова известна резервираност. Дотогава не го

бях правила с чернокож, а южноафриканското ми възпитание ме караше да се чувствам малко напрегната.

Лора обаче нямаше подобни задръжки и когато свлече дрехите от напращялото си сладно тяло и разголи големите си кафяви гърди с абаносови зърна, реших, че тя ще е първата ми чернокожа любовница.

Мадлен пусна възбуждаща музика. Лора и аз подхванахме чувствен танц върху масата. Лора бавно ме разсъбличаше и докато наблюдавах как красивите ѝ черни бедра се полюшват пред мен, така се възбудих, че започнах да целувам пъпа ѝ, а после се спуснах към пеперудката ѝ. Прегръщах дупето ѝ, краката, бедрата и се наслаждавах на гладката ѝ като кадифе кожа. Докоснах с устни отново путето ѝ, после се изправих и заставах зад нея. Вдигнах косата ѝ и обсипах шията и гърба ѝ с целувки и леки ухапвания. Чух как превъзбудената ни публика пое сепнато въздух. Обърнах Лора към себе си и засмуках зърната ѝ, щръкнали като примамващи черешки. Бях пъхнала крака си между нейните и усещах как соковете ѝ се стичат по мен. Отново коленичих и възнаградих лилавия ѝ клитор. Мъжете и момичетата ме зяпаха. Разтворих широко бедрата ѝ, та всички да видят страхотната ѝ влажна, розова путка, заобиколена от черни къдрави косъмчета.

Зяпащите ни момичета и гости се отърсиха от вцепенението си и съвсем скоро всички започнаха да се събличат. Из стаята захвърчаха вратовръзки, панталони, ризи. Мъже се самозадоволяваха или сграбчваха момичета, за да ги обладаят на пода или върху масата. Самата мадам се почувства прекалено възбудена и също реши да се разхвърля. Трябва да призная, че макар и близо четиридесетгодишна, беше изключително привлекателна — големите ѝ гърди стърчаха като канари заради силикона в тях. Качи се на масата и се възползва от един доста привлекателен тип.

По-късно научих за Мадлен, че ако пожелае някой мъж — което бе и привилегията на мадам, — а той я отблъсне, тя побеснява и си го изкарва на всички наоколо. За щастие онази вечер не се стигна до подобна драма и всичко приключи с едно яко общо ебане, а задъханата Синтия кръжеше наоколо и се опитваше да проследи кой колко пъти свършва и кой е помогнал това да се осъществи.

Спонтанното развихряне донесе доста допълнителни пари за къщата и за момичетата. През тази първа вечер Мадлен имаше от

какво да е доволна от мен, защото именно аз наелектризирах атмосферата.

Преди да си тръгна, тя ме покани да стана едно от редовните ѝ момичета. Горедолу по същото време се запознах с Джорджет Харкорт, която въртеше бизнеса си в многоетажна жилищна сграда на *Йорк авеню*. Джорджет бе по-млада, доста темпераментна и не толкова организирана като Мадлен. Съвсем рано открих предимството да не прелиташ от мадам на мадам. Ако получаваш добра работа при едната, най-добре стой при нея.

Предпочитах Мадлен, защото въртеше по-изискана къща, беше се установила в занаята по-отрано и това привличаше клиенти от по-добра класа.

Нито на Джорджет, нито на сравнително разрасналия ѝ се бизнес не можеше да се разчита толкова, колкото на Мадлен. Постоянно се местеше от място на място; всекидневната ѝ обикновено бе пълна с кашони и не изглеждаше никак приветлива. Освен това, за разлика от Мадлен далеч не бе дама и определено не притежаваше нейните умения и познания за нещата.

След като ме приеха в „отбора“ на Мадлен, скъсах всякакви професионални контакти с Пърл, макар да поддържахме връзка като приятелки, защото жената ми харесваше.

По времето, когато професионалният ми живот започваше да набира скорост, всичко друго тръгна да се разпада. Нещата в службата ставаха напечени. Колегите и шефът се питаха защо изглеждам уморена, защо непрекъснато ми звънят по телефона, защо се обличам далеч по-добре от обикновена секретарка с ниска заплата.

Беше въпрос на време да се разбере точно какви са страничните ми занимания. Както подобава за едно консулство моят началник дипломатично предложи да сменя работата си. Дори ми подсказа, че има свободно място в мисията ни в Обединените нации и ми даде добра препоръка.

Приех предложението, понеже съзнавах, че нямам кой знае какъв избор. Преминах през множество изпити по печатане на различни езици и преводи в мисията. Наеха ме и на 1 ноември 1969 година започнах работа. Имах задължения на администратор — нещо толкова скучно, колкото и службата, която напуснах, но ме устройваше, защото нямах намерение да полагам огромно старание да стенографирам

писмата на шефа си — похотлив дребен посланик — след изнурителната нощна работа.

Вече не ми се оставаше в наследения от Соня апартамент. Беше прекалено далеч от службата ми. Така че горе-долу по времето, когато постъпих на новата работа, си намерих и студио недалеч от *Първо авеню* в долния край на *Петдесета улица*, на пет минути пеш от офиса ми.

Докато се премествах в новото жилище, още една случка дозасили убеждението ми колко много опасности дебнат жената, упражняваща непозволена професия като проституцията. Преди се сблъсках с мнимия полицаи; сега — с досадника Мъри Преносвача.

Мъри Преносвача, едър като мечка турски еврейин, явно имаше намерение да изкръпка нещо далеч повече от заплащането за пренасяне на багажа ми. По време на разговора, който ме раздразни, прояви настойчивост, но предвид последвалите събития, май не беше без значение.

— Ловя се на бас, че си момиче, което обича веселбата и развлеченията, госпожице Ксавиера.

Мъри дори не си даде труда да прикрие насмешливата си усмивка, след като и последният кашон бе натоварен в асансьора.

— Мъри — срязах го хладно, — не е твоя работа какво ми харесва.

— Не се разстройвай, мила — продължи нахалникът невъзмутимо, — защото съм в състояние да помогна на момиче като теб при всякаква ситуация.

— Не виждам каква полза ще имам от теб, освен да измъкнем тези мебели от антрето. Иначе доста добре успявам да се грижа за себе си.

Но Мъри Преносвача не беше довършил мисълта си и след като освободи помощниците си, продължи да се навърта около мен.

— Определено си намерила хубаво местенце за заниманията си, госпожичке — прецени той.

— Какво точно искаш да кажеш?

— Случайно знам, че това е непретенциозна сграда и можеш да работиш като проститутка колкото си искаш, стига да се грижиш както подобава за портиера.

— Добре, Мъри, разбрах.

Не ми се искаше да признавам каквото и да било. Всячески се стараех да се отърва от него, но е вярно, че ме заинтригува.

— Май си нова в занаята. Свежа си и си естествена. Поддържай се такава. Внимавай да не се забъркаш в някоя каша, защото този занаят е труден. Но ако все пак се стигне дотам, звънни ми.

Подаде ми листче с името си и телефонен номер.

— Добре, Мъри. Надявам се никога да не ми се наложи да потърся помощта ти, но все пак благодаря. Хайде, довиждане. Чака ме работа.

Мъри Преносвача си тръгна и аз подредих студиото си за предстоящата през нощта работа.

Организирах добре живота си и през следващите два месеца нещата течаха гладко, макар работата ми в мисията да бе още по-неприятна от онази в консулството. Караха ме да се чувствам като „чужденката в офиса“, независимо че говорех езика им. А понякога, в желанието си да ме изключат от разговорите си, си приказваха на диалект. Въпреки това атмосферата там не ме притесняваше особено, защото нощният ми живот започваше да става по-важен, а и по-активен и доходен от дневната ми служба.

Понякога дори успявах да изтичам до вкъщи по обяд и да изкарам някой и друг сеанс в студиото си или при Мадлен. Случваше се дори и Джорджет да звънне и да пита ще поема ли бърз ангажимент за средата на деня.

Разказах на Мадлен през какви перверзни сексуални схватки ме прекара бившият ми годеник и я помолих да ми прехвърли клиенти, желаещи такива услуги. Тя се съгласи. Не след дълго притежавах интересна колекция от камшици за езда и камъшитени пръчки за бой, които с успех използвах при мазохистично настроените клиенти, а те пък плащаха за привилегията далеч повече от другите. Искях от Мадлен да ме предупреждава своевременно, за да се облека подходящо: кожено яке или пола, черен пуловер или нещо подобно, но да изглежда достатъчно строго, че да си спестя поне времето за преобличане през обедната почивка.

Когато работех за Мадлен, ми допадаше колко дискретно разговаря с мен по служебните телефони.

— Ксавиера, „имам скоч“ (означаваше, че клиентът ще плати 50 долара) или „имам шампанско“ (това пък бяха 100 долара). Свободна

ли си да пийнем по обяд или към един?

Често избухваше в смях, защото до този момент не познаваше секретарка, която изкарва по няколко стотин долара на седмица през обедната си почивка. Идеята как ще притичам и ще участвам в садомазохистичен сеанс я развеселяваше до безумие.

Не всички клиенти обаче проявяваха такава дипломатичност, когато ми се обаждат, и така се сложи началото на края на кариерата ми в новата служба. Най-големият ми проблем в мисията се оказа застаряваща мома, операторка в телефонната централа. Както разбрах по-късно, подслушвала всичките ми разговори, а някои от тях не бяха такива, които човек би нарекъл изтънчени.

— Ксавиера — прозвучаваше мъжки глас, — искам да чукам в един по обяд. Да се срещнем в дома ти. Става, нали?

Петдесетгодишната стара мома не подозираше, че го правя за пари, и започна да разпространява клюката, че „мадомоазел Ксавиера е най-голямата *courtisane* в постоянната мисия на ООН. *Scandale!* Ужасно!“

Долових надвисналата над мен опасност и единственият начин да отърва главата си бе да прелъстя дребния похотлив посланик. Ако нещата излезеха извън контрол, би било добре да е на моя страна.

В един петъчен следобед очилатият посланик дойде вкъщи да изпием по нещо и — по неговите представи — да изкараме бавно, европейски тип любене. Същия ден обаче няха време за губене с романтика, защото очаквах двама брокери около седем вечерта.

Налях на посланика коняк и го настаних на дивана.

— Ксавиера — подхвана той, — откога мечтая за този миг.

Задрънка за романтичните си чувства, за желанията си и така нататък, а аз свалих сакото, вратовръзката и обувките му. Докато стигне до момента как се кани нежно да ме целуне по косата, очите и шията, вече беше чисто гол.

Бързо го изчуках, като не мога да кажа, че не се постарях, имайки предвид времето, с което разполагах. Вероятно му е харесало, защото през следващите две седмици, докато седях на коленете му да стенографирам писма, той ме питаше:

— Ксавиера, свободна ли си за час след работа днес?

Сигурно щеше да получи сърдечен удар, ако разбереше колко рядко съм свободна напоследък, но понеже не му взимах пари, не

подозираше истината.

— О, господин посланик — отвръщах, — каня ви днес у дома в шест вечерта.

Атмосферата в службата обаче ставаше толкова недружелюбна, че скоро дори неговата протекция не ми помагаше. Някои колеги, предвождани от тесногръдата стара мома, настояваха да се проучи откъде успявам да се обличам така добре със секретарската си заплата и какво означават безбройните „мръсни“ телефонни обаждания.

Един ден влязох в офиса и намерих бюрото си отворено; малкият ми тефтер с телефоните и адресите — който от глупост държах в службата — бе конфискуван. Така, след три месеца работа в мисията, моят официален живот като секретарка приключи завинаги.

6. РАЗТЪРСВАНЕ

Още работех в мисията на ООН, когато открих как жестоко се рекетират в Ню Йорк уязвими момичета или омъжени жени, които се опитват да изкарат малко допълнителни пари чрез проституцията. За момичетата, практикуващи от дъжд на вятър този занаят, въпросните изнудвачи са по-опасни дори от полицията.

Такива типове, очевидно наблюдавали ме известно време, ме посетиха в новия ми апартамент.

Една студена вечер в края на ноември се прибрах вкъщи. Намерих плик, пъхнат под вратата. Първоначално реших, че хазайката ми е оставила бележка за наема. Преди три седмици Мъри Преносвача вкара мебелите в апартамента и засега бях платила само депозита.

С молив — не с химикалка — върху плика името ми бе изписано с разкривени, по детски неовладени букви. Още докато влизах и събличах палтото си, отворих плика. И изведнъж интуицията ми подсказа, че вътре ме чака опасна за мен информация.

В плика се оказа едно-единствено нещо — снимка, правена с „Полароид“. Шокира ме ужасно. От снимките, които така нареченото ченге Мак (по-късно разбрах, че чисто и просто се е представил за такъв) открадна от стария ми апартамент, бе изработен колаж. На една се виждаше как смуча огромен хуй, а на друга — как се пипам. Нямахше придружително писмо.

Доста се изплаших. На бегом отидох до асансьора и слязох във фойето.

— Слушай, загазила съм го — съобщих без предисловие на дежурния портиер.

Имах му доверие, изглеждаше мил и бащински загрижен.

Знаеше с какво се занимавам, естествено, но пък му плащах за това. Не му показах снимката и не му разказах какво точно се е случило. Само споделих, че някой се е качвал до апартамента ми и е пъхнал под вратата плик, който не би трябвало да е там.

— Забелязал ли си някой да се промъква тайно горе? — попитах аз.

Портиерът се почеса по главата и най-накрая рече:

— Чакай да помисля. Да, сега се сещам. Днес следобед видях млад мъж. Взех го за пиян или за надрусан. Не знам какво вземат хлапетата напоследък, но този едва вървеше. Беше брадясал, с мръсни, парцаливи дрехи. — Портиерът свъси вежди. — Млад хулиган с дълги сплъстени руси коси около лицето. Носел ти нещо. — Сега вече портиерът се ухили. — Въобще не успя да произнесе името ти, затова предложих аз да ти предам съобщението, но той настоя да го достави лично. Щял да пъхне плика под вратата. Затова накрая го пуснах.

Не се сещах за някой, който да отговаря на описанието, но благодарих на портиера, дадох му пет долара и се върнах горе. Давах си сметка, че не е никаква шега и сякаш в потвърждение на опасенията ми телефонът звънна.

— Госпожица Ксавиера? — прозвуча недодялан, простоват глас.

Съобразих, че обаждането е свързано със снимката.

— Да? — прошепнах аз.

— Е, госпожице Ксавиера, намерила си писмото, надявам се.

— Да.

Стараех се гласът ми да не трепери.

— Скъпа, премисли много сериозно предложението ни. До сряда искаме да ни отговориш. Ще ти се обадим още утре вечер в седем. — Всичко това се случваше в понеделник. — Очакваме да си ни приготвила пет хиляди долара или...

— Какво говориш? — прекъснах го аз. — Пет хиляди долара за онези снимки ли?

— Точно така — злорадо потвърди мъжът. — Знаем, че нямаш имиграционни документи. Четиридесет и осем часа след като докажем на властите, че позираш за порнографски снимки, сексапилният ти задник ще бъде изритан от страната. — Изсмя се злобно. — А защо да не покажем снимките и на шефовете ти в службата? Ще те уволнят и ще си имаш огромни неприятности с имиграционните служби. Помисли си добре. Ще се обадим отново утре в седем.

Мъжът затвори. Никога през живота си не се бях чувствала толкова разстроена. След като Карл ме изостави, близо година бях сама. Заради дивия живот, който водех, няхах истински приятелки,

като се изключи Соня. Познавах някои адвокати и влиятелни личности — мои клиенти, — но изведнъж бях изправена пред проблема да набавя бързо пет хиляди долара. Прегледах тефтера с имена и се чудех на кого да се обадя.

От около четири месеца излизах с Мартин Джоф — симпатичен, консервативно настроен млад адвокат. Стана свидетел какви страдания преживях след раздялата с Карл и дълбоко се обезпокои от запознанството ми с Пърл, защото го приемаше като падение за едно добро холандско момиче. Беше нежен любящ приятел, на когото винаги можех да разчитам, а и доста се привързах към него. Затова звъннах първо именно на него, но той не измисли никакво решение. Предупреди ме обаче да не плащам пари на изнудвач.

— Започнеш ли веднъж — подчерта, — няма отървяване.

Опитах се да заема пет хиляди долара от заможни клиенти с уверението при необходимост да зарежа службата и с чукане до безпаметност да си върна дълга, но открих, че последното нещо, което желаят, е да се забъркат в личните проблеми на една проститутка.

Прекарах цялата вечер на телефона, но никой не ми се притече на помощ.

На следващото утро, тръгвайки за офиса, вече на ръба на нервен срив, открих в чантата си листчето с името и телефона на Мъри Преносвача.

Спомних си как интуитивно се бе досетил, че се занимавам с проституция, макар да ходех на работа през деня. Хамалинът Мъри не беше безобидно котенце. Стори ми се подходящо точно в безизходицата си да се обадя на един бабаит, а не на разни там зализани, привидно изтънчени типове, които щедро даваха обещания, но никога не ги изпълняваха. Звъннах на Мъри, преди да изляза за работа, и обясних какво се е случило. Той ме успокои, че още в шест и половина ще дойде при мен, за да изчакаме обаждането на изнудвача в седем. Посъветва ме да не си уговарям срещи и излизания, докато цялата история не приключи.

— От теб искам едно: да си с мен и да правиш каквото ти кажа. Това е всичко.

Прозвуча като заповед. След пет часа се прибрах право вкъщи. Вечерта имах среща с адвокат от Канада, с когото щяхме да отидем на ресторант, а нямаше как да се свържа с него. Беше ми го препоръчал

моят брокер. Обадох се на *Уолстрийт*, но и брокерът не знаеше как да намери адвоката. Просто нямаше начин да отменя тази уговорка.

Прибрах се преди шест и отложих всички срещи за вечерта. От нерви направо съсках на мъжете.

— Остави ме на мира. Тази вечер не ме безпокой повече.

Точно в шест и половина Мъри звънна на вратата. Не го бях виждала три седмици — тогава именно пренесе мебелите ми. Беше як мъж и очевидно не търпеше глупости; имаше черни гъсти коси и набраздено от белези лице.

Изглеждаше нервен. Огледа апартамента, започвайки от банята — там имаше телефон, за да разговарям с клиенти, докато взимах вана. Той одобри това и подхвана:

— Ксавиера, искам да постъпиш точно както ти кажа. Ако нещо се случи тази вечер, двамата сме заедно. Не се страхувай. Знам какво правя.

Мъри ми повтаряше да не се страхувам, но аз бях силно изплашена и едва се владеех да не се разтреперя. Наистина не възнамерявах да сторя зло на когото и да било — дори на Мак, който открадна снимките. Исках само до мен да има мъж, когато се срещна с изнудвачите, силен мъж, готов да ги удари, ако се наложи, и да разпорежи: „Я върнете снимките на момичето и престанете с тези глупости“.

— Добре — продължи Мъри. — Запомни: изнудвачите не са тук да те наранят. Искат само пари. Когато звъннат в седем, ще отговориш от банята, а аз ще вдигна слушалката във всекидневната. Ще кажем, че съм ти чичо — единственият ти роднина в тази страна. Ще те представлявам, така да се каже, разбираш ли? Имам кола. Ако поискат среща, ще приемеш.

Точно в седем телефонът иззвъня. Вдигнах и чух гласа на онзи тип, който се обади снощи. Мъри вдигна слушалката във всекидневната — виждах го през отворената врата на банята. И той беше нервен. Уведомих мъжа, че при мене е чичо ми — той ще се занимае със случая.

Мъри заговори.

— Ало. Обажда се господин Аркстейн. Чичо съм на госпожица Ксавиера и единственият ѝ жив роднина тук. Ще представлявам момичето. Лошо е, знам, че сте намерили снимките, но не желая

племенницата ми да бъде депортирана. — Мъри наистина звучеше като хрисим благ чичо. — Кажете колко искате и ще се срещнем — продължи той. — Предпочитам да се видим довечера и да приключим, защото нощес момичето не е спало и не желая да минава повече през такива тревоги.

Най-накрая мъжът заяви:

— Добре. Искаме пет хиляди долара. Ще се срещнем пред паметника на входа на гробището в Куинс в осем довечера.

Вече минаваше седем.

Мъри се съгласи. Затвори и ме погледна:

— Ксавиера, защо не ми донесеш една бира? Трябва да въртна един телефон.

Отидох в кухнята да наляя бирата и се върнах точно навреме, за да чуя последната част от разговора, който малко или повече звучеше кодирано. Чух го да казва:

— Бъди готов да вземеш торбата с картофи при паметника на гробището в Куинс в осем и петнадесет.

Представа нямах какво означава това, но се вцепених от страх, защото ми заприлича на гангстерски разговор. Мъри си изпи бирата и в седем и десет подкани:

— Да тръгваме. Колата е вън.

— Какво ще се случи, Мъри?

Беше ужасно студена нощ и валеше дъжд. Никак не ми се излизаше.

— Ксавиера, прави каквото ти казвам и не задавай никакви въпроси. Ще отидем с колата до Куинс, а по пътя ще ти разкажа за себе си. Вземи си чадър.

Взех чадър, имаше остър шиш на върха. Излязохме от апартамента. Дланите ми бяха потни — случваше ми се за първи път. Цялата се изпотих; никога през живота си не съм била толкова нервна и притеснена, колкото през онази нощ. На улицата видях стара очукана кола.

— Не може ли да отидем с по-хубава кола, Мъри?

Каза ми да не се притеснявам. Потеглихме към Куинс. Валеше обилно — едва виждах през предното стъкло. Представа нямам как Мъри намери пътя. Докато пътувахме, Мъри ми разказа нещо за себе си.

— Ксавиера, редно е да знаеш, че не се занимавам само с пренасяне на мебели. Движа и доста други неща. Сигурен съм, че си чувала за мафията. Работя за тях.

При думата *мафия* се разтреперих.

— Какво значи за *мафията*? — почти извиках аз. — Не искам да се забърквам с мафията!

Бях гледала филми, бях чела за мафията — как убиват хора, как те изчезват от лицето на земята. И бях готова на всичко да нямам нищо общо с мафията.

— Лежал съм в затвора десет години — продължи Мъри. — Сега съм на тридесет и седем. Оцелял съм дотук, но сега се излагам на огромен риск. Все пак не мога да понеса да видя симпатично момиче като теб, забъркано в такава каша. — Извърна се да ме погледне. — Правя го заради теб, но и ти трябва да сториш нещо за мен. Случилото се не е детска игра. Това, което предстои довечера, е опасно и сериозно. Ще правиш точно каквото ти кажа във всяка минута и всичко ще бъде наред. Не се страхувай, само ме слушай.

Според мен в този момент очите ми бяха широко отворени като езера.

— Какво искаш да кажеш, Мъри?

— Ще ти обясня, Ксавиера. Каквото и да видиш тази вечер, забрави го. И никога не споменавай името ми пред когото и да било. С никого не споделяй какво се е случило.

През прозореца на колата погледнах към мокрите улици и леещия се дъжд. Треперех от студ, а същевременно се потях.

— Мъри — попитах след малко, — защо трябва да се срещнем точно пред гробището в Куинс? Там е страховито, особено в мрачна нощ като тази.

Мъри ми отговори, все едно обясняваше на тъпо дете:

— Ксавиера, точно това е целта. Да не мислиш, че ще искат среща пред *Сакс на Пето авеню*? Или пред *Максуелс плъм*? Трябва да се видим на място без свидетели.

В осем и петнадесет Мъри спря пред гробището. Непосредствено встрани минаваше аутобан с натоварено движение. Вдясно от нас се издигаше паметникът и до него, на около петнадесет метра, се простираше дълга покрита алея без изход.

Паркирахме. Наоколо не се виждаше друга кола.

— Мъри — обадох се аз, — сигурно сме объркали нещо. Вече е осем и петнадесет, а тях ги няма.

Адски ми се искаше да се прибера вкъщи, преди да се случи нещо страховито.

— Ще правиш каквото ти кажа! — изгледа ме свирепо Мъри. — Мини отзад и млъкни. И, по дяволите, недей да трепериш сякаш си премръзнало птиче.

Взех чадъра си — оръжието ми за тази вечер — и от предната седалка се прехвърлих на задната. Нищо обаче не се случи. Подминаваха ни коли, но никоя не спираше. Дъждът не преставаше да се лее, а аз бях замръзнала. Мъри пушеше цигара от цигара и виждах колко е нервен. Отвори прозореца.

Изведнъж бавно — сякаш изникнала от нищото — зад нас спря кола със запалени фарове.

— Мъри, тук са — прошепнах. Погледнах през задния прозорец и видях двама мъже на предната седалка на другата кола. — Мъри, не е честно! Говорихме само с един човек.

— Спокойно, спокойно — не преставаше да повтаря Мъри.

Колата мина бавно край нас. Видяхме как двамата мъже оглеждат нашата, за да видят колко души са вътре. После продължиха напред и спряха на около десетина метра. Запалиха цигари и ги изпушиха. После единият излезе и приближи към нас. На светлината на уличната лампа видях, че е облечен в бяло шушляково яке и сини джинси. Имаше дълги сплъстени руси коси, не беше бръснат от три-четири дни. Определено приличаше на хулиган и видът му съвпаднаше напълно с описанието на човека, пъхнал плика под вратата ми. Потропа на прозореца от страната на Мъри. Той го смъкна:

— Здравей. Аз съм чичо й.

— Мога ли да поговоря с теб, приятел?

Мъри отвори вратата от страната на пътническата седалка и размъкнатият млад мъж заобиколи колата. Седна до Мъри, мърморейки си нещо. Очевидно беше надрусан.

Очите му се въртяха нагоре-надолу. Започна да говори несвързано.

— Нищо лошо нямаме предвид, но не бива да има такива момичета. Мъкнат мръсни картинки и ги показват навсякъде.

— Какво значи „показват навсякъде“? — ядосано креснах аз. — Снимките са откраднати от апартамента ми!

— Млъкни! — нареди ми Мъри и аз го послушах. Обърна се към отрепката до себе си. — Хайде да излезем да поговорим. Кой е типът с теб?

Надрусаният отвърна:

— Не е твоя работа, брато. Ще си ходим. Готови сме да приемем и четири хиляди. Хайде да уредим тази работа още сега.

Мъри поклати глава.

— Не мисля да я уредим точно сега. Хайде да излезем и да се разберем, не е редно да го обсъждаме пред дамата.

Направи ми знак да отворя леко прозореца си, за да чувам какво говорят. Двамата излязоха под дъжда. По начина, по който онзи бръщолевеше, не бях сигурна дали разбира, че вали, или смята, че е на ярка слънчева светлина.

Щом Мъри излезе, и мъжът от другата колата също се показа. Отвори чадър и пристъпи към Мъри и надрусаното хлапе. Държеше се като шеф. Независимо от оскъдната светлина и чадъра, закриващ лицето му, почти бях готова да се закълна, че е Мак — същият едър, набит тип. Тримата разговаряха вече десетина минути. Изведнъж два силни ярки фара ни осветиха. Зад нас спря камион.

Когато светлината ни заслепи, се уплаших ужасно. Какво ставаше? Тези хора се опитваха да ни убият ли, или какво? Но шофьорът на камиона излезе спокойно от кабината и за пръв път забелязах, че на паркинга има телефонна будка. Той влезе в нея и звънна някъде. Стори ми се, че се забави вътре цял час, но в действителност едва ли е било повече от две минути.

През цялото време се питах за какво ли разговарят Мъри, Мак и наркоманът и какво ли ще предприеме Мъри. Най-накрая шофьорът на камиона излезе от телефонната кабина и потегли.

Мак, държейки чадъра ниско над главата си, се върна при колата и затвори вратата след себе си. После видях Мъри да прави знаци на русия и дочух няколко думи.

— Изчакай. Сега ще ти ги донеса.

Мъри се върна при нашата кола и високо заяви:

— Ще му дам проклетите четири хиляди и ще прибера снимките ти обратно.

Като пълен идиот се обадох:

— Но, Мъри, аз не разполагам с четири хиляди.

— Млъкни! — гневно просъска той.

Пресегна се и взе кафява хартиена торба, сякаш натъпкана с нещо. Изправи се и даде знак на русия да отиде в покритата задънена алея, за да преброи парите, та да се убеди, че са точно.

Наблюдавах Мъри в гръб, как крачи към алеята. Другият стоеше под дъжда, извърнат към мен. Макар и размазано, виждах лицето му. Мъри бръкна в торбата, все едно се готвеше да подаде парите на хлапето. В следващия миг чух три приглушени изпуквания и момчето се свлече на земята. Никой, освен мен не виждаше какво става в алеята. С обичайната си стъпка Мъри тръгна обратно, напъхвайки нещо в джоба си. Влезе в колата и потеглихме. Аз продължавах да седя на задната седалка.

— Господи, Мъри, какво направи?

Той отвърна с обичайното си:

— Не се притеснявай.

— Как да не се притеснявам? — не се сдържах. — Та ти току-що застреля човек с три куршума. Чух те как стреляш със заглушител на пистолета. Това ли имаше в торбата?

На връщане към Ню Йорк не престанах да го засипвам с въпроси.

Най-сетне Мъри се обади:

— Не се церемоним с такива типове. Какво право имат да изнудват трудолюбиво момиче като теб?

— Но, Мъри — обърнах му внимание аз, — още не сме взели снимките.

През целия път до Ню Йорк Мъри мълча. По едно време само подметна:

— Не се притеснявай. Утре ще имаш снимките.

Образът на свличащото се на земята момче обаче не излизаше от главата ми.

Добре — беше отрепка, безполезен наркоман, но нали го видях как лежи там? Все пак бе човешко същество, макар и използвано за мръсни сделки от шефа си, който се измъкна невредим. Затова, продължих да настоявам:

— Мъри, моля те, кажи ми какво стана.

Накрая той ми обясни:

— Онзи негодник на предната седалка нито видя, нито чу как застрелях хлапето, защото имах заглушител на пистолета. Тази вечер ни чака много работа. Трябва да се отърва от оръжието.

— Но какво ще стане с онази важна клечка на първата седалка? — не се предавах аз.

Продължавах да се безпокоя как ще си получа снимките обратно.

— И за него ще се погрижат — увери ме Мъри, все така загледан в мократа улица през предното стъкло.

— И него ли ще го убият? — попитах, стараейки се да не говоря високо.

— Нещо такова — отвърна Мъри. — Две от моите момчета са скрити зад стената на гробището. — Засмя се зловещо. — Тези негодници избраха страшно подходящо място... за мен. След около петнадесетина минути онзи слабоумник на предната седалка ще се зачуди къде е надрусаният му приятел и когато отиде да го потърси... — Мъри отново се засмя. — Когато види приятелчето си проснато на земята, моите хора ще му се нахвърлят. А какво ще стане после, ще ти кажа утре.

В девет и половина Мъри ме остави пред жилищната сграда и обеща да се видим на другия ден. Влязох в апартамента си точно навреме, за да отговоря на позвъняването отдолу — беше пристигнал адвокатът, с когото имах среща. Току-що бях преживяла най-страшните часове през живота си, а този тип, изпълнен с ентузиазъм, влезе и свеж като краставица поздрави:

— Здравей. Радвам се да те видя.

Нямах сили да говоря. Отидохме в ресторант в китайския квартал. Изпуснах лъжицата в чинията, преди да съм близнала супата от водорасли.

Накрая събрах сили и му заявих:

— Слушай, доста съм разстроена от нещо, за което не мога да говоря. Заведи ме в хотел. Чукай ме. Прави с мен каквото искаш, но не ме води къщи. Не искам да стъпя там. Утре дори няма да отида на работа!

Все пак споделих част от ужасяващата история, но прескочих, естествено, убийството. Той прояви огромно разбиране. Отведе ме в

хотелската си стая, но даже не направи опит да ме чука. Въпреки това обаче пхна стодоларова банкнота в чантата ми.

На следващата сутрин в единадесет адвокатът ме остави пред дома ми. Тъкмо понечих да вляза в сградата и видях Мъри с камиона му за пренасяне на мебели. По лицето му грееше усмивка, а в ръцете си държеше плик. Отидох при него. Той извади снимките. Всички, откраднати от Мак онази вечер, бяха там.

— Мъри — поканих го, — качи се да ми разкажеш всичко.

Мъри прие, пихме кафе и той ми довери какво е станало.

Щом ме оставил, се погрижил да се отърве от пистолета. Междувременно двама мафиоти сграбчили Мак, както стоял наведен над мъртвото тяло на партньора си.

— Слушай, приятел — подсказали му те, — ако не ни покажеш къде са снимките на момичето, ще свършиш като дружката ти тук, ясно ли е?

Мак влязъл в колата им и ги отвел в някакъв скапан апартамент в Куинс. Приятелите на Мъри намерили хиляди фотоси на момичета, които той изнудвал през последните две години.

Мак бил така изплашен, че моментално им дал моите снимки.

Ала Мъри и хората му от мафията не се задоволили само с връщането на снимките ми. Тези изнудвачи работели без „разрешително“, така да се каже, от кръстника на мафията за Куинс.

Принудили Мак да признае кой стои зад целия изнудвачески синдикат, а той бил толкова изплашен, че веднага изпял:

— Един адвокат.

Дори ги отвел при въпросния адвокат, а хората на Мъри се погрижили и за него. Така мъртъвците за тази вечер станали трима.

Двамата от мафията и Мъри трябвало да се отърват от трите трупа още същата нощ.

Това ми разказа Мъри и даде ясно да се разбере, че очаква да ги възмездя за услугата. Поне цената не възлизаше на пет хиляди долара.

Междувременно проявих страхотна глупост и се показах като пълен идиот. След като Мъри ми разказа всичко и ми върна снимките, аз заявих:

— Мъри, не искам тези снимки повече в къщата си. Не ги ща! Отърви се от тях вместо мен.

Дотогава Мъри не бе искал пари от мен, но по-късно ми взе две хиляди долара за услугата.

Това, разбира се, не беше последното ми виждане с Мъри. След няколко седмици той се появи и подсказа, че е редно да „вложа“ парите си при него. Като му ги дам, нямало как да не получа повече след няколко месеца.

Въобще не ме *питаше* искам ли да вложа парите си по този начин, а ми нареждаше да го направя. По онова време вече изкарвах доста — бях напуснала службата си в ООН и работех целодневно в бизнеса. Дадох на Мъри две хиляди долара. Обеща да ги вложи от мое име, което означавало пет до десет процента лихва седмично и, разбира се, щяла съм да си получа първоначалния капитал скоро. Пренебрегнах факта, че си имам работа с човек, свързан доста тясно с лоши хора и — макар че ми помогна — също беше твърде съмнителен субект.

След като дадох парите на Мъри, всяка седмица чаках някаква лихва, но така и не я получих. Мъри само наминаваше и ме изчукваше безплатно, ръсейки нескончаеми обяснения защо не ми връща парите. Най-сетне проявих настойчивост и той рече:

— Слушай, Ксавиера, не се притеснявай. Ще си получиш парите. Но престани да ме тормозиш. Помниш ли какво стана с онези типове, дето ти досаждаха?

Посланието му бе съвършено ясно. Сега проблемът бе как да се откача от Мъри. С удоволствие щях да му дам още хиляда, стига да знаех, че никога повече няма да го видя. Притеснявах се да не се забъркам с Мъри и неговите хора почти толкова, колкото се бях разтревожила за снимките си. Той дори си позволяваше да изпраща свои приятели при мен и ми нареждаше да се държа добре с тях. Всичките бяха негодници и ми прилошаваше при всяко негово обаждане.

И в този момент се появи ФБР.

Все още живеех в апартамента студио. На вратата се звънна. Оказа се портиерът. Обясни, че хора от ФБР искат да ме видят. Ужасих се, макар убийството — впоследствие се разбра какво точно убийство — да бе станало преди три месеца.

И така, в апартамента ми влезе Бил Тилман — приятен на вид агент от ФБР. Приличаше на симпатичен ирландец, но сещайки се за

мнимото ченге Мак, поисках да се легитимира. Наистина се оказа от ФБР. После ми показа снимка на Мъри и попита дали го познавам.

Само дето не припаднах. Помислих си: Ксавиера, този път няма да се отървеш! Ще седнеш на електрическия стол. Разбрали са, че заради теб е убито хлапето, а и си замесена в тройно убийство. Но някак си успях да запазя хладнокръвие.

Човек не лъже хора от ФБР, затова признах:

— Да, познавам го. Това е Мъри Преносвача. — А после попитах: — Защо го издирвате?

Бил обясни, че го следят и засекли доста честите му посещения при мен следобед.

— Търсим го, защото — доколкото ни е известно — досега е убил поне осем души — продължи Бил. — Замесен е в измами, отвличания, незаконна търговия с алкохол, бели робини и всичко друго незаконно, което можете да си представите. Каква връзка имате с него?

Нямаше, естествено, да му изповядам какво точно се бе случило и че съм проститутка, но проявих глупостта да не вдигам постоянно звънящия телефон. И понеже въобще не отговарях, той бързо се досети.

— Имали ли сте неприятности с този мъж? — попита Бил.

Признах за двете хиляди долара, вложени при Мъри, и за обещаните, но неполучени лихви. Бил ме посъветва да забравя за парите и никога повече да не се срещам с Мъри.

На тръгване добави:

— Не преследваме проститутки, но не допускайте да ви заловим, защото сте се обвързали с непълнолетни момичета или заради друго нарушение на закона.

По онова време бях в бизнеса едва от пет месеца и не знаех всички тези правила. Поразпитах приятели и сега много внимавам да не наемам момиче под осемнадесет да работи за мен или да нарушавам закона *Ман*.

Веднъж заведох приятелка в Маями да работим там по време на някакво събиране на бизнесмени. Проявих обаче голяма предпазливост: накарах я сама да си плати билета и уредих да пътуваме с различни полети. Така никой не можеше да каже, че транспортирам момичета през щатските граници за неморални цели, което забранява законът *Ман*.

Мъри ми се обади само още веднъж, за да ми съобщи, че ФБР е по петите му — проверявали всеки бар, където се отбива, и не разполагал със свободни пари. Испитах огромно облекчение, че изчезва от сцената — дори не съжалявах за пропадналите си пари. Съобщи ми и още нещо, което съвсем ме зарадва:

— Слушай, хлапе... — Гласът му бе дрезгав и хриптящ. — При гробището нямаше никакви убийства. Сплаших онези глупаци да се престорят пред теб. Понеже няма да ме видиш повече, смятам за редно да го знаеш. Когато разбраха с какви яки връзки разполагам, едва не се разтопиха и без проблеми ми дадоха снимките.

Исках да му повярвам; все още искам да му вярвам и май го правя. Но помня думите на агента от ФБР: Мъри е убил осем души. А и продължавам да виждам как тялото на младото русокосо момче се свлича на земята.

От всичко това извлякох поуката да съм изключително внимателна и да не допускам някой да взима мои неща, особено снимки как смуча курове или други такива.

7. АРЕСТИ

По мое мнение в Ню Йорк няма „дом на удоволствията“, който поне веднъж годишно да не бъде обискиран от полицията.

Лично мен са ме „инспектирали“ три пъти в собственото ми жилище и веднъж в дома на друга мадам — Джорджет Харкорт. Всяко арестуване е досадна пречка, защото ние желаем единствено да си гледаме работата и не пречим на никого, но искаме и нас да не ни тормозят.

В опита да се защитиш, е добре да проверяваш обстойно кой се обажда по телефона, да не взимаш пари, преди клиентът да е приключил с „изпълнението“ си, да се обезопасиш със сложни ключалки, та да попречиш на полицията да нахълта ненадейно. Аз например съм въвела кодови думи за клиентите си.

Но колкото и да си внимателна, каквито и предпазни мерки да вземеш, решат ли да нахълтат, винаги намират начин. Новите разпоредби, според които не е задължително да се чука предварително на вратата, ги улесняват да нахлуват законно, а и не са им необходими заповеди за обиск, за да задигнат тефтерите с адреси и телефони.

Методите, причините и санкциите за арестуване са колкото различни, толкова и нелепи понякога.

Съсед се оплаква, защото му нарушаваш спокойствието; конкурентка те издава, за да навреди на бизнеса ти; клиент си измисля повод за недоволство и вика полицията. Точно това според мен е обяснението за неприятностите, случили ми се за втори път.

Изхвърлих Ники, млад перко, защото тормозеше момичетата ми и разстройваше клиентите, а той изтичал до полицейския участък и подал жалба.

— Там въртят публичен дом — заявил, — но отказват да ме обслужат.

Полицията нахълта, напъха си носа във всичките ми финансови документи и заяви пред съдията, че съм най-крупната мадам,

действаща на територията на Ню Йорк. Отначало нещата никак не изглеждаха розови, но адвокатът ми сведе обвинението до дребно нарушение и накрая се отървах с глоба от сто долара. Плюс тлъст хонорар за правната услуга, естествено.

За пръв път ме арестуваха също в моята къща и, признавам, поради моя небрежност, защото през онази нощ бях заета и не проверих щателно клиента. Обикновено при позвъняване по телефона изисквах доказателство, че се обажда клиент — да опише предмет от къщата или момичето, с което е бил последния път; ако е нов, се интересувах от името на клиента, който го препоръчва. Въпросната вечер звънна някакъв тип на име Арти, съобщил, че е от Бруклин и е приятел на „господин Робъртс“.

Обикновено такава препоръка не би ме задоволила, защото познавах поне шестима с името Робъртс. Но ми се стори изключително чаровен, пък и явно проявих алчност — сподели, че ще доведе още трима клиенти.

Пристигнаха след около час. Спалните вече бяха заети, а и имаше двама преди тях, но те не възразиха да изчакат.

Изглеждаха симпатични — евреин, ирландец и двама италианци. Изпиха по питие, поседяха, бърбяха и се шегуваха.

Междувременно помолиха да извикам още три момичета за тях. Откликнах с удоволствие. Момичетата пристигнаха. Тогава единият извади значка и се представи, след като бе настоял да ми плати предварително.

— Ей, сладурано — заяви, — не сме точно това, на което ти приличаме. Не сме пичове. — Доста се изненадах, защото всички ми се сториха истински надървени, докато в скута им седеше по едно момиче. — Полицейски офицери сме и ти си арестувана.

И този път адвокатът ме отърва с глоба от сто долара. Доказа, че съм била подведена чрез измама.

Подведена чрез измама означава, че не е законно да те арестуват, защото полицейският офицер съзнателно те е тласнал да извършиш престъплението. Намирам го за справедливо.

Полицията използва и друг метод: причакват долу клиент, който си отива, сграбчват го и го сплашват достатъчно, за да те издаде.

Питат го дали е платил, за да чука, и ако той отвърне: „Не, бях на гости при майка си“, те контрират: „Добре. Ще си запишем името и

адреса ти и ще съобщим на съпругата ти какъв примерен син си“. Уплашен, типът обикновено изпява всичко. Тогава те или моментално го връщат и те изправят пред обвинителя ти, или изчакват да дойдат още клиенти, за да заловят всички на местопрестъплението.

Така ме хванаха в дома на Джорджет Харкорт. Още го помня като изключително грозна и унижителна случка.

По онова време работех предимно за Джорджет, защото Мадлен ме спипа да раздавам визитките си на нейните клиенти и побесня. Не ми стана приятно, защото Мадлен определено въртеше най-добрия бизнес в града и клиентелата ѝ бе по-изтънчена. Клиентите на Джорджет бяха предимно пияни брокери и чудаци, а повечето ѝ момичета не бяха много привлекателни. И в добавка — поделянето на парите 50 на 50, както бе при Джорджет, бе по-несправедливо от разделението 60 на 40 при Мадлен. Джорджет бе непреклонна. Дори да ти се наложеше да вземеш такси оттук до Тимбукту, не ти зачиташе разходите. Не разрешаваше на момичетата да си приготвят в къщата ѝ нещо разхладително за пиене, да не говорим за ядене, дори да прекарвах там повече от четири часа. В моята къща момичетата ядат и пият каквото пожелаят.

Въпреки това работех именно при Джорджет. За нея това беше страшно изгодно, защото бях трудолюбива, можеше да се разчита на мен и проявявах изобретателност. А и бях единствената, която успяваше да се вмъкне безпрепятствено в *Плаза* или *Уолдорф* след полунощ. Обличах старомоден пуловер и пола, слагах бели чорапи и връзвах косите си на плитки. Рядко употребявам грим — дори и днес, когато съм голяма мадам — затова изглеждам свежа и естествена. Слагах си очила, пъхах дебела книга под мишница и минавах край охраната, която ме вземаше за колежанка. Преди да потропам на вратата на клиента, си развързвах косата, свалях чорапите и очилата и хвърлях книгата в кошчето за боклук.

Джорджет ме харесваше и заради друго: грижех се добре за големите курове — независимо колко дълги или дебели, — защото ги обожавам.

Представявах истинска находка за къщата ѝ, а тя знаеше, че по което и време на денонощието да ми звънне, ще се отзова.

През онази февруарска нощ на 1970 година Джорджет ми се обади да мина да се погрижим заедно за петима банкери. Отидох в

Павилиона, където държеше мансарда. Помня, че навън имаше снежна буря и бях полузамръзнала. Слязох от асансьора и започнах да си духам на ръцете, за да се постопят, тогава забелязах дребен китаец с тъмни очила — вероятно клиент, който си тръгваше.

Влязох вътре. Определиха ме за Картър Майлс — банкиер, известен с огромния си пенис. Никое от другите момичета не можеше да го поеме. Наричат го Дългата миля по очевидни причини.

Помня как Картър дълго ми го вкарваше. Отне му цяла вечност да свърши, защото беше доста пиян. Приятелите му отдавна бяха приключили и се бяха облекли.

Междувременно чух Джорджет да разговаря по телефона — приемаше двама нови клиенти. Помоли ме да ги изчакам. Изведнъж всички, освен мен се оказаха облечени.

Седях и си почивах, а главата на последния ми клиент бе в скута ми. На вратата се звънна.

— Остави ме да ги посрещна гола — предложих аз на Джорджет шеговито.

— Сигурно ще им е доста драго — промърмори един от банкиерите.

Стоях до нея, докато тя се оправяше с бравите и ключалките. Отвори вратата. Видях двама — и двамата доста едри. Единият, плешив, изглеждаше доста злобен, но реших, че не по тяхна вина са се родили грозни, а парите им струват колкото на всеки друг. Пристъпих напред и поздравих:

— Здравей, миличък — обърнах се към плешивия. — Влез и дай да ти взема сакото. Чувствай се като у дома си.

В този момент обаче зад гърба му забелязах дребния азиатец с тъмните очила. Явно го бяха хванали на излизане. Нещастникът мокреше гащи от уплаха.

Мъжете извадиха значките си и обявиха:

— Полиция. Всички сте арестувани.

В следващия момент осем униформени ченгета нахлуха през вратата и настана пълен хаос.

Момичетата пицяха, клиентите се стреснаха и само Мариана — прислужницата на Джорджет — запази самообладание и успя да скрие тефтерите на работодателката си. Дори Джорджет изгуби присъствие

на духа и ръсеше глупави закани по адрес на полицаите. Помня, че доста се изплаших, и не знаех какво щеше да стане по-нататък.

Личният ми черен тефтер със списъците на клиентите ми се намираше в съседната стая до дрехите ми, а аз стоях гола в антрето. Съвсем инстинктивно най-напред изтичах до спалнята, откъснах страниците с адресите и ги скрих под дрехите за пране на Джорджет. В това време униформените полицаи претърсваха къщата за наркотици.

Един влезе в банята, точно успях да напъхам листовете, нареди ми да се облека и да го последвам с останалите в участъка. Сред целия хаос обаче не намерих нито бикините си, нито чорапогащника, нито сутиена. Наложих се да изляза на студа без нищо под палтото, освен леката къса рокля.

Съседите стояха строени в коридора и наблюдаваха как ни повеждат като стадо гъски към полицейските коли, за да ни откарат в участъка.

Стори ми се, че страшно дълго кръжахме из града, а междувременно ирландското ченге до мен сграбчи ръката ми и я постави върху щръкналия си член. В каросерията беше тъмно, изсмях се цинично.

— Какви са тези глупости! — извиках високо. — Арестувате ни, защото продаваме секс, а сега искате да го получите безплатно в колата! — Стори ми се толкова нелепо, че прихнах. — Така и така ще попаднем в затвора... Защо пък да не ви обслужим? — завърших с истеричен смях.

Другите момичета останаха ужасени.

— Успокой се, Ксавиера — увещавах ме те. — Работата е сериозна.

Така и не успях да се овладеея. Блъскаха ни като долни проститутки, всички бяхме разстроени, задникът ми буквално замръзваше, а това ченге беше готово да се възползва от мен. Смутен, той леко се отдръпна, а страстта му видимо охладня.

В участъка пристигнахме към един след полунощ. Пак ни поведоха като стадо по вонящо стълбище и ни вкараха в мръсна канцелария. Тук лейтенант Грийнлийф — едрата плешива маймуна, която ме арестува — си съблече палтото и седна зад бюрото.

Разрешиха ни по две телефонни обаждания, ако са кратки. Проблемът бе, че нямаше на кого да се обадя, ако изключим Пол

Линфелд — дизайнер на бижута, с когото се запознах в Маями и с когото излизах редовно от Коледа.

Макар да беше късно, се надявах да ми помогне — в края на краищата беше мой любовник.

— Пол — започнах аз, — ужасно съжалявам, че те безпокоя по това време, но го закъсах сериозно. Арестуваха ме. Притеснена съм и не знам какво да правя.

Последното нещо, което очаквах, бе отговорът му:

— Не ме интересува! Не им съобщавай, че ми звъниш, не им казвай името ми и ме зачеркни от тефтера си, ако ще го конфискуват.

Това показва колко можеш да разчиташ на мъж, дори когато твърди, че те обича. Ако си в беда, той те предава.

Часовете в участъка течаха бавно. Дълго време не се случи нищо. Бяхме гладни и ни беше студено. Накрая решиха да ни разпитват една по една.

Джорджет прошепна в ухото ми:

— Отричай, че ти е било платено. — Беше си самата истина, защото загубихме полагаемия ни се хонорар за вечерта. — И не им казвай коя си, нито къде живееш.

Дойде моят ред. Младо ирландско ченге ме настани на стол и попита за името ми. Независимо от съвета на Джорджет му го казах. Нямах друга алтернатива.

— Адрес, възраст, занимание? — продължи той.

Занимание ли? Въпросът ми се стори доста нелеп, затова отвърнах:

— Нимфоманка съм.

Идиотът попита:

— Как се пише?

— Н-и-м-ф-о-... — започнах и момичетата се разсмяха.

Дори двама детективи, дремещи зад бюрата си, прихнаха.

Независимо че случката беше смехотворна, се чувствах депресирана, а и беше студено. Изпитвах ужасна умора. Настаних се на едно бюро и се опитах да поспя. Зад гърба си чувах как разпитват Джорджет. Не се наложи ченгето да я пита за името ѝ, защото по онова време тя вече беше една от най-известните мадам в Ню Йорк.

— Ей, показанията, които взимаш от мен, са пълни с правописни грешки — чух я да го смърдя.

Ченгето ѝ отвърна:

— Как да се съсредоточа? — Очевидно ме посочи. — Виж оная там — легнала и обърнала голия си задник към мен.

Около пет сутринта отново ни напъхаха в полицейските коли. Отведоха ни в *Томбс*. За първи път попадах там. Попълнихме куп формуляри и отново дадохме показания. Мястото се оказа още по-кошмарно от участъка — пълно с крадци, хулигани, пияници, наркомани, побойници и уличници.

Направиха ни някакви инжекции и ни подложиха на страхотно унизителен физически преглед — извърши го едра, мъжкарански тип надзирателка.

Трябваше да се наведем напред и да разтворим крака широко, така ако сме напъхали нещо във вагините си, то непременно щеше да падне. Наредиха ни да влезем в банята, независимо дали желяхме или не. После ни заключиха в отделни килии. Хора кашляха, говореха или повръщаха; цялата атмосфера бе изключително мрачна.

В килията до моята чернокожо петнадесетгодишно момиче разказваше с хленчещ южняшки акцент, че е наркоманка от дванадесетгодишна. Умираще за една цигара и не ме оставяше на мира. Една от нашите имаше. Препредадохме си я от ръка на ръка, докато стигне до нея, само и само да млъкне.

Пейките бяха адски студени. Нощта мина бавно и мъчително — не ни се удаде никаква възможност да поспим. Около осем часа ни отведоха в още по-неприветлива килия, пълна със зловни на вид чернокожи проститутки; носеха високи ботуши, разноцветни перуки и кожени миниполи. Ужасната воня вътре ме задушаваше. Опитах се да не дишам.

Започнаха да ни задават всевъзможни въпроси, сякаш имахме навика да прекарваме вечерите си в смрадливи затвори. Чернокожо момиче със синини по лицето се интересува от мен и не престана да ме разпитва. Докато задаваше въпроси, непрекъснато ме потупваше по рамото.

— Ей — подхвана тя, — ти с русата коса. — *Тун*. — Сигурно си от високоплатените момичета на повикване, дето изкарват по двадесет и пет долара на час.

— Съжалявам, но не съм — отвърнах. — Получаваме по сто на час.

Изсилвах се, естествено, но ние бяхме истински светски дами сред тези човешки отрепки.

Тя не искаше да покаже, че завижда, затова продължи:

— Е, сладурано — отново ме потупа, — бас държа, че твоят старец е отвън, готов да те освободи...

— Какво значи *старец*? — попитах аз, защото по онова време не познавах терминологията на уличните проститутки.

— Сводник. Нямах ли си сводник?

Тун. Тун.

Тя откровено ме зяпна, когато разбра, че нямам представа какво е сводник и такъв не ме чака отвън. Щеше ми се да млъкне — брътвежът ѝ ме дразнеше, а и не преставах да се питам какво бе станало с живота ми. Преди година очаквах да се омъжа и задомя, сега се намирах в мръсна затворническа килия с двадесетина долни проститутки.

— Остави я на мира — обади се Джорджет. — Нова е в занаята.

Горе-долу по това време ни привикаха в съдебната зала.

Сред публиката зърнах банкера Картър — вече трезвен. Бе проявил достатъчно загриженост да дойде да види какво става.

После наетият от Джорджет адвокат — оказа се роднина на съдията — се изправи и си изпя тирадата. Не следях добре доводите му, но явно е бил компетентен, защото чух съдията да обявява:

— Делото се прекратява!

Всички слязохме в бюфета. Изпихме по един млечен шейк, изядохме по сандвич и поприказвахме с адвоката и Картър. Благодарих и на двамата, а Картър ангажирах за мой банкер, какъвто е до ден-днешен.

После се върнах в къщата на Джорджет да взема изпод мръсните ѝ дрехи откъснатите листове с имената и адресите. Прибрах се вкъщи, спуснах завесите и спах цели петнадесет часа, за да забравя най-кошмарната нощ в живота си.

8. ПУЕРТО РИКО

Беше февруари. В Ню Йорк, потънал в киша, беше страшно студено. Нямах никакъв ентузиазъм за работа. Все още мислех за арестуването и настроението ми не бе особено приповдигнато.

Беше ми писнало от всички пичове, мадам, ченгета и професионалната ми среда като цяло.

Чувствах се и самотна, ако трябва да съм откровена, защото се бях разделила с последното си гадже — Пол Линфелд, а всички останали мои познати бяха заминали за Пуерто Рико, за да отпразнуват рождения ден на Вашингтон. Имах нужда да отпусна, да дишам свободно, да се пошляя, да пътувам. По дяволите, реших и аз да замина за Пуерто Рико.

Никога не бях ходила там. Обадох се в *ПанАм* и ме уведомиха, че разполагат със свободно място за полета от летище *Кенеди* след два часа, стига да го хвана. Дори не си дадох труда да стягам багаж. Облякох лятна рокля под зимното палто и прибрах някои необходими дреболии в ръчната си чанта — четка за зъби, кремове за лице, диафрагма и вибратор. Лесно щях да си купя всичко друго на място. Вкъщи разполагах с достатъчно пари за билет за отиване и връщане и ми оставаха 300 долара за трите дни, които смятах да прекарам там. Поне тогава възнамерявах да са толкова.

Купих си билет на летището и щом самолетът излетя, се почувствах по-добре. Надявах се да изкарам приятно, защото лесно се сприятелявам и нямам трудности в общуването с различни хора. Това, предполагам, е една от причините да не пия, да не пуша и да не взимам наркотици. Изпадам по естествен начин в приповдигнато настроение, когато попадна в добра компания.

Очаквах уикендът да е пълен с развлечения. В момента, слава богу, изобщо не мислех за работа.

Кацнахме в Сан Хуан. Времето беше топло, хората — със загар, и всичко изглеждаше страхотно. Взех такси от летището до *Ракет клуб*,

където бяха отседнали едни приятели, за да си намеря стая.

— Изключено, госпожице — извини се чиновникът на рецепцията. — Не можем да ви предложим дори телефонна кабина.

Рядко се било случвало да имат толкова гости за уикенда. Открих приятелите си и те ме поканиха да спя на дивана при тях. Оказа се не особено удобен, но пък нали щеше да е само за няколко дни?

На следващия ден си купих от бутика рокля, сандали и бикини и се настаних до плувния басейн. Мястото гъмжеше от красиви хора, предимно двойки.

Независимо от това изкарах много приятно: завързвах запознанства, плувах, печях се на слънце, а следобед се присъединявах към тайфата в бар *Фидлърс* — пиехме пиня колада, клюкарствахме и се уговаряхме за вечеря.

През трите дни този режим се оказа приятен, но така и не срещнах някой, който да ме привлече, а от горещото слънце се чувствах сексуално по-възбудена от обикновено.

Следобедът на последния ден се запознах с Хари Къртис — приятен рус мъж от Ню Хампшир — току-що слязъл от самолета. Възнамеряваше да прекара цяла седмица в Пуерто Рико.

Беше висок, привлекателен, интелигентен, чувствителен и чаровен. Поприказвахме известно време, разходихме се и той ме покани на вечеря.

Заведе ме в романтичната стара част на Сан Хуан, където ядохме вкусна паеля, разходихме се по тесните калдъръмени улички и се отбихме в приветливо барче да послушаме фламенко на китара. След това Хари ме заведе в стаята си в пансиона *Кармен*. Любихме се великолепно и той предложи да се настаня в стаята му, за да прекараме заедно седмицата.

Същата вечер пренесох багажа си от *Ракет клуб* в уютния пансион *Кармен* и лудо се влюбих в Хари, напълно забравих за връщане в Ню Йорк.

Седмицата се оказа прекрасна. Наехме фолксваген и обиколихме целия остров. Любехме се, когато и където можехме — на усамотени плажове, в гори, под дървета — навсякъде.

Хуят на Хари бе огромен и постоянно пулсираше от желание. Понякога се чукахме три-четири пъти последователно и исках да му правя неща, каквито не бих правила за друг мъж. Налапвах му члена и

поглъщах цялата му сперма; бях готова да правим и гръцка любов, но той просто бе прекалено едър за нея.

След като се любехме, винаги приказвахме и се смеехме; чувствахме се истински влюбени. Това е най-прекрасното усещане и жалко, че не продължава завинаги. Когато си фантастично щастлив, времето лети. Изведнъж отново беше понеделник и Хари трябваше да отпътува.

Време бе и аз да се прибирам, защото вече бяха минали десет дни, откакто импулсивно поех за дългия си уикенд, но още не се чувствах готова. В Сан Хуан ми харесваше, беше ми добре и изглеждах добре. Бях кафява като орех, от слънцето косата ми стана златна, за пръв път от месеци се наслаждавах на живота.

Защо да заменя морето и слънцето на Сан Хуан със студа и забързания начин на живот в Ню Йорк? С лекота можех да работя и тук. Имах късмет, че професията ми позволява да работя, където и да се намирам.

Откакто пристигнах в Пуерто Рико не се бях впускала в сексуални приключения, но забелязах възможностите за потенциален бизнес в казината, по плажовете и в баровете.

Имаше само една спънка — до момента никога не бях се обръщала директно към мъж, понеже винаги бях работила за мадам, но прецених, че ще се справя.

Това е нещо, което всъщност умея доста добре — независимо какво съм работила, винаги съм била добра продавачка и актриса.

Сбогувах се тъжно с Хари. Преди да замине, той предплати стаята ни в пансиона за още една седмица. Уговорихме се да се видим в Ню Йорк. Звънна ми два пъти, но така се случи, че повече не се срещнахме.

Сутринта си облякох бикините и отидох на плажа пред хотел *Американа* да се отпусна и да обмисля плановете си. Искях да оставя да мине прилично време между изпращането на любовника ми и хващането ми за работа, но се налагаше и да съм практична, защото бях останала едва с няколко долара.

Питах се дали да не пробвам да изкарам малко пари още същата вечер, и ето че късметът ме споходи изневиделица.

Яви се в образа на господин Шварц — печеше се до госпожа Шварц на двадесетина метра от мен. Досетих се, че е госпожата,

защото така си заприличват двама души, които живеят заедно сто години.

За огромно негово разочарование тутакси го разпознах. Когато ме забеляза да се приближавам, почервения като рак. Преди три седмици в Ню Йорк господин Шварц ме завлече със 150 долара — даде ми чек без покритие, а при опита ми да му се обадя по телефона, номерът се оказа фалшив. Беше божествена справедливост да го срещна точно в този момент. Но приближавайки се към двойката, се случи нещо напълно налудничаво.

Господин Шварц, който бе само пет години по-млад от Господ, прошепна набързо нещо на госпожа Шварц, горе-долу негова връстничка, двамата се изправиха и хукнаха да тичат.

Допреди минутка имаха вид, сякаш няма да успеят да прекосят улицата, ако духне силен вятър, а сега тичаха по плажа под жарките лъчи на слънцето. Щях да ги последвам, но си казах: „По дяволите, отседнал е в *Американа*, тъй че неминуемо ще се върне тук, ако междуременно не умре“.

Рядко си позволявам да злепоставя мъж пред съпругата му. Изобщо не желаех да проявя недискретност, но измами ли ме някой съзнателно, ставам безскрупулна. Затова останах на мястото си и зачаках. Не след дълго господин Шварц се върна зачервен и пуфтящ, приличаше на крастава жаба.

— Господин Шварц... — поздравих аз, застанала несприинудено пред него.

Той очевидно не успяваше да намери гласа си и мечтаеше в този момент да е невидим.

— Нали сте господин Шварц?

Кимна, сякаш в знак на съгласие, и се отърва от госпожа Шварц, отново прошепвайки ѝ нещо. Тя видимо проявяваше любопитство, но положително не подозираше, че съм проститутка, защото определено не приличах на такава.

— Господин Шварц — продължих, — ще съм ви благодарна, ако до петнадесет минути ми дадете пари в брой, защото чекът ви се оказа без покритие. В противен случай няма по-лесно нещо на света да разбере номера на стаята ви и да съобща на съпругата ви коя съм и какво сте правили с мен. Освен това ви съветвам повече да не давате фалшиви чекове и несъществуващи телефонни номера на момичетата.

Той бързо се отдалечи и се върна почти веднага с моите 150 долара. Сигурна съм, че дълго няма да стъпи в публичен дом само с кура си в ръка, а ще носи и пари.

И така, виждате — понякога един мъж е принуден от случая да бъде честен. Направо е невероятно с колко много пари са ме мамили, но това е свършено друга история, за друга глава.

Следващата вечер в казиното направих първата си професионална изява, за да грабна част от големите пари, които се лееха наоколо, но се оказа, че първо трябва да научиш някои неща, преди да действаш на такива места.

Първо правило: не бива да се държиш прекалено очебийно. При всичките пари, които се въртяха тук, заведението не желаше някоя малка проститутка да отвлече голям играч, независимо дали печели или губи.

Ако е тръгнал да печели големи пари, заведението възразява, защото му се отнема възможността да си върне парите.

Ако е започнал да губи и ти му предложиш: „Защо да продължаваш да затъваш? Ела с мен да се позабавляваме“, също реагират, понеже им отнемаш потенциални приходи. И в двата случая трябва да си нащрек.

Второ правило: не прекъсвай мъж, когато се е заиграл. Има огромна вероятност да е рязък и да те отпрати. Известно е колко суеверни са играчите на хазарт.

Изчакай го окончателно да приключи с играта, преди да се появиш.

Първата вечер допуснах някои грешки и това е свършено разбираемо, но след това бързо се научих как точно да действам. Като начало се появих с доста прозрачна рокля — твърде сексапилна и не криеща почти нищо. Всички в залата ме забелязаха и пощръкляха.

Почти всички жени зашушукаха: „Виж това момиче. Отдолу е чисто голо! Няма дори гащи!“.

В следващия миг ме изведоха все едно съм изпаднала уличница.

— Госпожице, ако обичате напуснете заведението — нареди ми ръководителят на смяната Карлос.

Представа нямах, че са толкова строги по отношение на облеклото. Дръвници! Начуках се с Карлос и това ми спаси главата, но той ме предупреди:

— Ксавиера, постарай се да не си така предизвикателна в бъдеще.

Върнах се след известно време, вече напълно облечена и без никакъв грим — като се изключат малкото сенки по клепачите и блясъкът за устни, — създавайки (така поне се надявах) впечатление за свежест. Същевременно се държах страшно консервативно, но мъжете вече ме наблюдаваха като вълци.

Избрах мъж, който залагаше чипове за по 100 долара и по 50 долара, без жена край него. Превърна се в моя мишена. Стоях настрана, улових погледа му, усмихнах му се подканващо и той ме забеляза.

После се настаних до него и при първа възможност го помолих да ми обясни някои правила на играта.

— Изчакай минутка — предложи той. — Ще отидем на бара и ще ти ги обясня.

Когато приключи, отидохме на бара, побъбрихме и аз подхвърлих:

— Тук си със съпругата си, предполагам.

— Не, сам съм. Защо не се качим в моята стая да обсъдим правилата на хазарта?

През първата ми работна седмица водех евентуалните ми клиенти в бара и им говорех безобидни неща; всеки ден променях по нещо според мъжа насреща. Обикновено се представях за секретарка в ООН — дошла съм на почивка в Пуерто Рико и се опитвам да изкарам 50 долара, за да си платя хотела. Като разкажеш на един мъж подобна история, той няма чувството, че си има работа с проститутка.

Ако някой обаче проявеше желание да остана с него за през нощта, отвърщах:

— С удоволствие, но това ще вдигне цената на 150.

Никога не приемах пари в залата, защото ми се струваше прекалено долно.

С разрастването на дейността ми скоро се отказах да ходим в бара и съкратих дрънканиците за правилата на играта, както и сантименталните разкази за секретарка в отпуска, защото така се хабеше много време. Разработих безобиден и сигурен начин да хващам мъже: придавах си арогантен вид и леко поклащах глава — да или не, — а после се захващахме веднага за работа. Повечето мъже бяха

щастливи да се откъснат за малко, да ме изучат и отново да се върнат на масата. Твърде скоро се уредих добре и изкарвах по 200 — 300 долара на ден, а разполагах и с достатъчно време да лежа на плажа и да се занимавам с мои неща.

Дневният ми режим обикновено беше следният: сутрин отивах на плажа, намирах си шезлонг, печах се и плувах, като флиртувах с някое младо момче.

Едно от любимите ми занимания през свободното ми време беше да съблазнявам млади невинни момчета на около седемнадесет. Тактиката ми бе да се сприятеля с родителите им и докато бъбрим, да започна дискретно да флиртувам със синчето. През онази година късметът ми очевидно работеше — всички май бяха дошли със синовете си в Пуерто Рико. По време на разговора небрежно подмятах, че младежът може би желае да се разходим по плажа. Като намерехме пусто място, влизахме да поплуваме — обикновено голи, — а после се впускахме в небрежни физически закачки. Винаги съществуваше вероятността да ни забележат, затова малцина по мой избор отвеждах в стаята си и им изпълнявах „цялата програма“.

Младите момчета с твърди като скала курове обикновено свършваха за секунди. Впуснах се да ги уча как да се контролират и да не се изпразват преждевременно. Провеждах фактически цял курс как да са мили, да не са себични, какво точно да правят, къде и кога, а накрая образованието им завършваше с орален изпит. Проявяваха неизменна готовност да се учат, а и очевидно бяха благодарни без никаква излишна самонадеяност.

В късния следобед изпращах момчетата, превърнали се изведнъж в мъже, при нищо неподозиращите им родители. Нищо чудно мама и татко все пак да са се питали защо синът им се просва така изтощен върху плажната хавлия, след като само се е разходил край морето.

Без излишна скромност бих казала, че аз научих двадесет и пет процента от еврейските младежи, прекарвали ваканцията си в Пуерто Рико между февруари и април 1970 година, на изкуството да се любят. Неколцина бащи, мои клиенти, възприемащи ме като постоянно възбудена сексуално колежанка, готова да плаща с тялото си за разни услуги, дори се бръкнаха по-дълбоко и ми платиха да образовам синовете им.

Около четири следобед, когато слънцето вече не бе така силно, а баровете затваряха за сиеста, тръгнах да изкарам два сеанса. Работната ми площадка през деня беше фойето на *Американа* или хотел *Ел Сан Хуан*. Заставах пред бара или до аптеката и направо правех предложение на потенциален клиент.

Ако съпругата му пазаруваше или беше на фризьор, се качвахме в неговата стая, правех му свирка или го начуквах за петнадесет минути, получавах петдесетачка и изчезвах.

В случай че съпругите се навъртаха наоколо, мъжете обикновено ми пъхаха в ръцете визитки с думите: „Нищо не мога да предприема тук, но ми се обади в Ню Йорк“.

Понякога и аз им давах картичката си, но по принцип това е рисковано — има опасност съпругата да я открие по джобовете. В Ню Йорк обаче раздаването на визитки е приемлива практика, защото проститутките прикриват професията си, изписвайки по картичките занимания като консултант по предмети на изкуството, мениджърски съветник или — както в моя случай — архитект по вътрешно обзавеждане. Някои специалности са по-красноречиви и ако интелигентна съпруга открие визитка в джоба на мъжа си с нещо от рода на: „специалист по вдигане“, „експерт по срутване“ или „всякакъв вид ръчен труд“, тя обикновено се досеща, че единственият, който ще бъде „обработен“ по този начин, е нейният спътник в живота.

След двама клиенти се прибирах в пансиона и си почивах до около десет вечерта. Изкъпвах се, обличах се и хапвах в *Лемън три* в *Ел Сан Хуан*. После се посвещавах на нощната си работа. В сметките ми влизаха четирима клиенти на ден — двама следобед и двама вечер, — защото исках да имам време и за себе си, а и откровено казано, не бих се справила с повече сама.

Понякога обаче се налагаше да правя изключение. Веднъж се озовах сред компания от осем италианци от Ню Джърси, пристигнали в Пуерто Рико на ваканция за седмица, и всеки искаше да бъде изчукан веднага.

Сутрин около десет изпращаха жените си да пазаруват и ме отвеждаха в бунгало към *Американа*. Там ме чукаха един след друг, а един пазеше на вратата да не би някоя от съпругите да се върне и да ни хванат.

Шегуваха се и се възбуждаха колкото от греховността на случката, толкова и от възможността да се наебат.

Веднъж уредиха да се срещнем на плажа в полунощ, докато съпругите им играеха на рулетка или блекджек в казиното.

През тази красива нощ под звездите, с нежно играещ топъл бриз по вълните, чукането ни определено бе по-романтично от друг път.

Стояха в редичка, смееха се и сваляха циповете на панталоните си, а аз направих на всичките подред свирка. Смучех им хуйовете, плюех и пак смучех. През цялото време мечтаех за бутилката ми с ароматна смес за гаргара или поне за шише вода, та да си изплакна устата, защото вкусът на толкова много сперма наистина ме отблъсна и през онази вечер едва не повърнах.

Привикнала съм на по-изтънчени начини на общуване, но тези типове не държаха на бели чаршафи, а искаха само да се изпразнят, преди съпругите им да забележат отсъствието им.

Не бях с пликчета, докато клечах на плажа и им духах, и съвсем скоро комарите започнаха да ме хапят по голото дупе. После кучето пазач на хотела се разлая, нощният портиер, въоръжен с фенерче, дойде да провери какво става и когато ни видя, побягна шокиран.

Като цяло се навих да смъкна по десет долара от тарифата, ако се включи цялата компания.

Бизнесът процъфтяваше и аз трупах истинско състояние, но пансионът *Кармен* ставаше неудобно място. Да оставим настрана колко далеч се намираше от терена, където най-бурно се развиваше дейността ми, но започнах да подозирам, че се досещат какво точно правя, а в такова малко място мълвата бързо се разнася. По тази причина се замислих да се преместя.

Няколко дни по-късно срещнах на плажа Дейвид — млад мъж на около двадесет и осем — тоест доста по-възрастен от онези, с които го правех безплатно. Заговори ме и ми предложи да излезем на разходка с гумената му лодка.

Смешното е, че за същия ден имах покана за разходка с луксозна яхта, но предложението на Дейвид ми се стори по-привлекателно.

Отплавахме навътре в морето, говорихме и се смеехме, цамбурвахме във водата и се качвахме отново в лодката. Докато ме подкрепяше със силните си загорели от слънцето ръце, започнах неволно да се възбуждам.

Не беше кой знае какъв красавец; приличаше малко на Жан Пол Белмондо и имаше месест еврейски нос. Една немска поговорка гласи: *An dem Nasen eines Mannes erkennt man sein Johannes* — по големината на носа можеш да отгатнеш колко е голям penisът на един мъж.

Според мен това се разпознава и по ръцете му. Ако има дълги, фини пръсти, обикновено има дълъг, фин кур. Ако пръстите му са къси и дебели и курът му е такъв, а ако ръцете му са едри и месести като на месар, то и курът му е месест.

Позволявам си свободата да правя тези обобщения, защото съм се занимавала достатъчно с техниката на проникване и се смятам за специалист в тази област.

С Дейвид поплавахме насам-натам и се върнахме на брега. Оставихме лодката да съхне, а ние седнахме в бар — градината на хотела да пием по пиня колада и плодов пунш — моето любимо питие. Там се срещнахме със съквартирантите му Рики, Худ и Брайън и заедно прекарахме остатъка от следобеда в тичане по плажа, разговори и, естествено, стигнахме до темата секс.

Момчетата, на възраст между двадесет и осем и тридесет и две, се оплакаха колко са скучни летуващите момичета от Ню Йорк и как се правят на невинни и глупави.

— На нас ни е нужна жена като теб — заяви Дейвид, а останалите се съгласиха единодушно.

Един от тях предложи да се преместя в техния пансион и аз възторжено приех идеята.

Защо не? Пансионът им се намираше близо до плажа и до местата, където кипеше животът, и какво повече да искам от четирима постоянно жадни за секс млади мъже, с които да се забавлявам в свободното си време.

Вкупом отидохме до двуетажната бяла къща, където заварихме хазайката — тип мила немска старица — да полива цветята.

Заговорих я на немски и поисках стая. Тя остана толкова очарована и поласкана, че ми даде най-хубавата си стая с климатик и самостоятелна баня, на етаж на момчетата. Пансионът, скромнен, но чист, беше невероятно евтин за Пуерто Рико — само десет долара на ден.

— Добре, ще се пренеса — уведомих компанията. — Да отидем до Кармен да си взема багажа.

Момчетата пренесоха вещите ми, намножили се доста откакто пристигнах в Пуерто Рико, и отидоха да се освежат и починат в тяхната стая, а аз се оттеглих в моята — в дъното на коридора, — за да разопаковам нещата си.

Половин час по-късно ги посетих — стаята им беше доста голяма, с няколко единични легла. Току-що излезли от банята, тримата се бяха препасали с пешкири, а Дейвид се разхождаше гол, доказвайки теорията ми за големите носове.

В стаята се долавяше миризма на марихуана — пушеха лениво на фона на гърмяща рокмузика. Някой предложи да си направим оргия, за да отпразнуваме пристигането ми.

Не се нуждаехме от много подканване и съвсем скоро всички, съвършено голи, с преплетени крайници на пода между леглата се смучехме, ебяхме, духахме си, смеехме се и стигахме до оргазъм. Беше невероятно красива картина. Телата ни бяха разгорещени и потни, защото в тяхната стая нямаше климатик; взехме си душ и отново се чукахме.

Увлечена от всичко, което ставаше, забравих решението си да не позволявам да ми правят компрометиращи снимки.

Извадихме „Полароид“ и направихме няколко снимки — едната истински шедьовър. Туристическите агенции можеха да я използват за рекламна картичка. На снимката аз бях с испанската матадорска шапка на Дейвид, седнала върху хуя му, Рики, комуто правех свирка, стоеше отдясно, а на застаналия отляво Брайън му го търках с ръка.

Худ — нашият фотограф — никога не бе участвал в групов секс. От притеснение не успя да го вдигне, та се наложи по-късно да го чукам отделно в стаята си.

Както си подскачахме и се въртяхме увлечени, изведнъж изпитах чувството, че ни наблюдават. Другите явно не го усещаха, но бяха толкова надрусани, че не биха разбрали дори да ги снимаха за *Скрита камера*.

Чувството, че някой наблюдава нашето тържество, не ме напускаше. Погледнах към френския прозорец с изглед към верандата и забелязах как щорите леко мръднаха.

Съвсем непринудено и мълчаливо станах от хуя на Дейвид и отидох до бюрото пред прозореца, преструвайки се, че търся нещо в чекмеджето.

Хванах шнура на щорите и го дръпнах рязко. Насреща ми, вторачена в мен със смаян поглед, стоеше четиридесет и пет годишната неомъжена дъщеря на хазайката. Изрусената ѝ коса бе полепнала по челото от пот. Тя поруменя — личеше си колко силно е смутена.

— Госпожице — заговорих я аз, — бихте ли престанали да си пъхате носа в личните дела на другите, след като не сте поканена? Освен това ще съм ви благодарна, ако не шокирате милата възрастна дама, като ѝ разкажете какво сте видели.

Без да промълви и думичка, тя бързо се изниза от верандата, а ние избухнахме в смях. Такава горе-долу бе програмата ми през следващите няколко седмици с групата ми нехранимайковци.

Момчетата, дошли на ваканция в Пуерто Рико, се забавляваха с всички сили, но родителите им едва ли биха одобрили всичко, което правеха. Тримата бяха завършили право, а Дейвид, изпаднал от университета, бе по природа крадец на дребно и най-големият ебач сред тях.

Емоционално обаче харесвах най-много Худ — чувствителен, интелигентен, от аристократично семейство от Ню Джърси. Заедно живеехме и правехме всевъзможни дивотии и детинщини; добре се отморяхах от работата, която вършех два пъти дневно.

Сутрин слизахме на плажа, задигахме няколко стола и разпускахме. Към четири следобед отивах да си свърша работата, а после се прибирах при момчетата за мини оргия и почивка.

Ако любопитната дъщеря на хазайката все още се интересуваше от нашите занимания, поне не го показваше и винаги изчезваше от погледа, щом моята банда се появяваше.

Една сутрин обаче наруших обичайния режим да ме няма по цял ден в пансиона — върнах се за плажно масло. И тогава именно открих колко съм грешила по отношение на нея.

Изкачих стълбището и видях обутите в сандали крака на старата мома до леглото си. Господи, помислих си аз, намерила е снимките от оргиите ни. Но веднага се сетих, че е гледала представлението на живо и реших да я оставя да се забавлява, стига да не тревожи милата старица.

Когато обаче влязох на пръсти в стаята, установих, че и старицата е там. Държеше снимките към светлината и обсъждаше

разнообразните ни пози пред дъщеря си все едно е специалист.

Двете, така погълнати от порнографията, отначало дори не чуха, че съм влязла.

— Добро утро, дами — поздравих ги. — Радвате ли ни се?

Те се извърнаха със зяпнала уста, пузнаха снимките все едно са горещи въглени в чекмеджето и го затвориха.

— Госпожице — обърнах се аз към дъщерята, — не стига, че си врете носа в хорските работи, които не ви засягат, но и замесвате една невинна стара жена. Би трябвало да се засрамите, наистина!

Не останаха да чуят повече, а сведоха глави и излязоха от стаята.

От една страна бях ядосана, но и доволна, че са намерили единствено снимките, защото, натикани в портмонето и чантата ми, в подплатата на куфарите и дори в паспорта, имаше банкноти по петдесет, двадесет и десет долара, които представляваха припечеленото от мен през последните три месеца.

Една вечер в казиното се запознах с Лари Драйфус — приятен, висок и привлекателен мъж със сребристосива коса, държеше се грижовно и внимателно. Заведе ме на вечеря и ме научи да играя комар. Скоро започнах да предпочитам да хвърлям заровете, а не да се чукам за пари. Лари бе застрахователен агент от Ню Йорк и когато дойде време да си замина, му имах достатъчно доверие, за да му поверя плик с няколко хиляди долара, да ми ги пази, докато се върна в Голямата ябълка. Оказа се сложна работа да си открия банкова сметка в Пуерто Рико, а не исках да оставям парите там, където любопитната ми хазайка би ги намерила, пък и имах опасения относно честността на дружките ми, особено на Дейвид.

Ще ви разкажа какъв беше Дейвид. Вечер се обличахме и той ни водеше в най-скъпите ресторанти в Сан Хуан с краден фолксваген и плащаше за обилните вечери с крадени кредитни карти. Ако можеше да изкара някоя пара по честен начин, отказваше, защото му доставяше огромно удоволствие да е нечестен. Най-много от всичко обичаше да забавлява приятелите си с парите на други хора.

Седмиците минаваха и поведението ни ставаше все по-неразумно — бяхме готови да правим всичко, което предлагаше някаква опасност. Един ден Дейвид предложи да се дрогираме заедно с мескалин.

Както споменах, не използвах никакви стимуланти (не пиех дори кафе) и отначало се изплаших. Но Дейвид ме увери, че всичко ще бъде наред, особено след като ще си разделим едно хапче, а и ефектът нямало да трае повече от осем-девет часа.

Дейвид разбираше от наркотици — не само ги взимаше, но от време на време, когато отскачаше до Маями, дори и продаваше. Затова всички му повярвахме.

Предприехме „пътуването“ си една петъчна сутрин. Гълтнахме жълтите капсули около обяд, напуснахме пансиона с „временно взет назаем“ фолксваген и отидохме до малък, изолиран плаж на десет минути от Сан Хуан.

Докато пристигнем, хапчето започна да си казва думата. Мястото се оказа идеално: плажът с бял пясък беше пуст и приличаше на истински рай. Измъкнахме се от колата и бризът отвя всичките ни задръжки. Дори стеснителният Худ се измъкна от черупката си. Разсъблякохме се и се потопихме в морето. Скоро играехме, пеехме и се чукахме; правехме го във всевъзможни пози, пробвахме всичко, което ни хрумне, чувствахме се абсолютно свободни. Някой се опита да направи снимки, но след няколко неуспешни опита изпусна фотоапарата във водата. Страшно ми се ходеше по малка нужда — не го правя пред публика, освен ако не е нечия прищявка, за която ми плащат. Тогава обаче бях така увлечена, че оповестих на висок глас, че пикочният ми мехур ще се пръсне, разтворих широко крака, вирнах дупе във въздуха и се освободих. В следващия миг усетих как хуят на Дейвид се вмъква в пикаещата ми пупка. Все още пикаех, когато той изстреля спермата си в мен. Другите бяха изпаднали направо в амок: въргалиха се в пясъка пред мен и жулеха куровете си с ръка. Цялата сцена се разигра като на забавен кадър от филм, само че ние бяхме участниците.

Цветовете станаха изключително ярки; слънцето — същинска златна топка — грееше над главите ни, а лазурносиньото море бе гладко като желе. Изтичахме към близките хълмове и се чукахме под някакви палмови дървета покрай пясъчен път към малко село, по който вероятно бяхме дошли.

Позабавлявахме се под палмите, пак влязохме във водата и заподскачахме радостно. Отнякъде се появи кафеникава кола — сякаш

изскочи от друг свят. Вътре седеше негър. Погледна ни, махна и отмина.

С мескалин не се дрогираш до безпаметност — не си съвсем на себе си, но осъзнаваш какво става наоколо. Скоро същата кола се появи отново. Този път вътре седяха трима негри. И тримата ни магнаха и отминаха.

Пет минути по-късно — или час (вече бяхме изгубили представа за времето) — се появи претъпкан автобус. Хората не откъсваха очи от петимата развилнели се голи чудаци.

Автобусът намали ход, спря и отново потегли, но тримата негри паркираха кафявата кола близо до палмите и тръгнаха през водата към нас. Колкото повече приближаваха, толкова по-силно ме обземаше желанието да ги видя как онанират. Никога не се бях чукала с чернокож, но бях чувала легендата за огромните им хуйове. Показах с жест какво е моето желание — раздвижих стегнатата си в юмрук ръка нагоре-надолу. И наистина единият си извади кура и започна да онанира! Скоро и другите го последваха.

Точно тогава ненадейно се появи група ученици — прилежно сресани дечица с ранички на гърбовете. Негрите се скриха в храстите, но ние продължихме да се сношаваме. Помня как децата тръгнаха заднешком, понеже не можеха да откъснат широко отворените си очи от нас.

Застанали вече под палмите, чернокожите се мъчеха да ме уцелят с кокосови орехи. Нашата компания реши, че е време да си вървим. Но вече бяхме така дрогирани, че не се контролирахме.

— Ксавиера, облечи се — нареди едно от момчетата.

Грабнах долнището на банския и го завързах около врата си, което бе моята представа как да се прикрия от очите на децата и възрастните чернокожи.

Опитахме се да съберем дрехите си от плажа, но поради някаква причина пръстите ни бяха станали безчувствени и не задържаха нищо. Оставихме ги върху пясъка и изтичахме до колата.

Никой не бе в състояние да кара. Все пак Рики хвана кормилото и на зигзаг се прибрахме в Сан Хуан. По пътя за малко не се блъснахме в дърво и едва не сгазихме момче на колело. Най-сетне спряхме в градината на хотел *Ел Сан Хуан*.

Слънцето залязваше, на терасата доста хора вече пиеха коктейли. Разни префърцунени американки направиха изумени физиономии, сякаш казаха: „Господи, виж тези животни!“. Погледнах се в огледалото на колата — зениците ми бяха огромни, а очните ябълки — силно зачервени. Хукнах към водата, скочих в гумената лодка на Дейвид и отплавах навътре.

Към девет вечерта въздействието на мескалина почти отшумя. Не се прибрах в пансиона да се преоблека. Отидох на работа както бях: със сплетени на плитки коси, долнището на банския и лека плажна рокля; през цялото време се хилех и хихиках.

Приличах по-скоро на луда девственица, отколкото на проститутка. Обслужих неколцина възрастни мъже, които ми платиха цяло състояние. Това бе най-добрата вечер за бизнеса ми, с изключение на италианските мафиоти, на които правех свирки.

С приближаването на Великден станаха три месеца, откакто бях отскочила до Пуерто Рико за три дни. Започвах да се отегчавам. Освен всичко друго момчетата, с изключение на Дейвид, си бяха заминали. Дейвид бе останал съвсем без пари и постоянно разчиташе на мен да му давам десет-двадесет долара. Дори го пуснах да живее в моята стая, защото се бях пренесла в разкошен апартамент при Норис, един комарджия. Не ми плащаше, но ми позволяваше да си купувам каквито дрехи искам и да ям всичко за негова сметка.

Два дни преди Великден Дейвид каза, че отскача до Маями, за да направи голям удар — щял да му донесе много пари. Предвиждаше да тръгне същата вечер в шест и да отсъства една седмица.

След отпътуването на другите момчета връзката ни с Дейвид стана платонично приятелска. Искях да се прибера по-рано от плажа и да се сбогувам с него, дори да го изпратя до летището. Но когато се прибрах около четири, веднага долових, че нещо не е наред. Откъм стаята не се чуваше никакъв шум. Влязох и що да видя! Изглеждаше сякаш през нея е минал ураган.

Чекмеджетата бяха преобърнати, дрехите ми — разхвърляни навсякъде, куфарите ми лежах по пода разтворени; подплатата им бе съдрана, а парите ми — откраднати.

Изтичах до дрешника и проверих джобовете на всички рокли и сака само за да откроя, че са празни. Дори чантата и портфейла ми бяха пребъркани — липсваха и банкнотите, тикнати в паспорта.

Някой направо ме бе обрал до шушка. Разполагах само с две монети по пет цента, за да се обадя по телефона.

Трябваше да намеря Дейвид. Щеше да замине след два часа, но ако успеех да го открия, сигурно щеше да измисли начин как да ми помогне, защото познаваше всички крадци в Пуерто Рико.

Изтичах до плажа, където неговото гадже — една хипарка, Биги, се въртеше и продаваше на дребно наркотици.

— Виждала ли си Дейвид? — попитах я.

— Да. Преди час. Тръгна за летището.

— За летището ли? — смаях се. — Сигурна ли си? Има още време до полета му.

— Нищо толкова не ми спомена — увери ме Биги. — Бързаше за летището, носеше чанта и ме помоли да я пазя заедно с велуреното му сако, докато звънне по телефона от хотела. Стори ми се някак притеснен за сакото — каза да не позволявам на никого да се приближи до него, а джобовете и подплатата сякаш бяха натъпкани с хартия.

Стана ми съвършено ясно какво се бе случило. Приятелят ми Дейвид, когото буквално издържах през последните няколко седмици, бе извършил обира!

Изтичах до шосето и магнах на патрулираща полицейска кола. Успях някак да ги уговоря да ме откарат до летището на Сан Хуан, за да се опитам да го заловя.

Знаех, че е задигнал билет на името на Л. Лейберман и доколкото ми бе известно, до полета имаше още половин час.

На летището отидох направо на гишето за заминаващи, за да проверя. За полета в 18 часа нямало никакъв Лейберман, осведоми ме чиновникът, но господин Лейберман бил на борда на самолета, който отлита в момента. Нямах начин да го спра и така ми задигнаха три хиляди долара. Оставаше ми единствено да погледна философски на нещата — лесно спечелени, лесно загубени. Е, поне разполагах още с билета си за връщане и *mens sana in corpore sano* — със здрав дух в здраво тяло.

9. НАРИЧАЙТЕ МЕ МАДАМ

В продължение на два месеца след завръщането ми от Пуерто Рико работех самостоятелно като момиче на повикване — *единачка* — както ги наричат. Дадох си сметка обаче, че това не е стабилен начин да си изкарваш прехраната.

Единачките печелят средно не повече от 300 долара при четирима клиенти на вечер, а доходите им зависят от задоволяването на предани, но ограничени по брой клиенти без особени претенции за разнообразие в обслужването.

За да предлагат от време на време различно момиче, единачките образуват малки, почти непристъпни групички и си разменят клиентите: Глория ще изпрати клиент на Санди, а Санди ще ѝ пренасочи някой от своите. Но ако Санди не го направи, трябва да плати на Глория дължимата такса като на мадам — обикновено 40% от цената за клиента.

Работейки по този начин, момичетата се бранят донякъде от конкуренцията, но е само въпрос на време някоя хубавичка млада новачка да проникне в кръга и да отвлече клиентелата им.

Възприемах размяната на пичовете като нещо, осигуряващо нови лица, но то не носи допълнителни пари. В крайна сметка единачките губят. А бях убедена, че притежавам качествата, нужни за успеха на една мадам — бях пробивна, смятах добре, обичах хората и притежавах завидна издръжливост. Можех да карам цяла година с четири-пет часа сън на ден, ако се наложи.

Но преди всичко владеех онова, което наричат *инстинкт на мадам*: бях наясно кога да се държа като кучка и кога внимателно и дипломатично да се справям с трудни клиенти; притежавах и качества на гостоприемна домакиня и най-вече — чувство за хумор.

А и откакто се отказах да водя банален живот ме изпълваше желание да израсна в този бизнес. През лятото на 1970 година реших не само да стана мадам, но и да съм най-добрата в Ню Йорк.

Налагаше се първо да открия подходящо и добро място за бизнеса. Да работиш като единачка е едно — в Манхатън почти няма сграда, където да не живее поне една дискретна проститутка, — но да намериш помещение, където да отвориш оживен публичен дом, е свършено различно.

Идеалната сграда е собствениците и обслужващият персонал да те толерират, да ти сътрудничат и дори да те защитават, разбира се, трябва да изсипваш пари в джобовете им.

Понякога това е прекалено скъпо удоволствие. Има такава луксозна жилищна сграда около *Петдесета улица* — там действа армия от сговорчиви портиери и персонал във фойето, — но струваха на Джорджет Харкорт почти 500 долара месечно, да не говорим за наема.

В елегантния манхатънски квартал Ийст Сайд се знае за няколко сгради, където се толерират оживени публични домове. В една от тях те са толкова много, че я наричат Вертикалния публичен дом. Сградата, разположена на *Йорк авеню*, според обявите за недвижими имоти на *Ню Йорк таймс*, предлага „всевъзможни услуги и удобства“. Друга такава, препълнена с публични домове, се намира до *Сътън плейс*, но доколкото виждах, вече не беше съвсем безопасна — полицията ги дебнеше като ястреби.

Отне ми известно време, но накрая намерих идеалното място: апартамент с една спалня в източния край на *Петдесета улица*. Намираще се в сграда, заета наполовина от офиси — следователно след приключване на работното време нямаше да безпокоя никакви съседи. Първоначално исках скромнен апартамент, който донякъде да прикрива дейността ми. Предвиждах да превърна не само спалнята, но и всекидневната в място за обслужване на клиенти.

Следващата крачка бе да си подбера персонала. Ако щете вярвайте, но трудно се намират честни и трудолюбиви проститутки. Много момичета работеха по евтини заведения, но повечето бяха загубели същества и нито тогава, нито сега използвам жени, на които им липсва класа. Не желяех и улични проститутки, защото манталитетът им не ми допада. Моята клиентела от високопоставени мъже плащаше за висококачествено обслужване. Ако никой от тях не се задоволяваше с проститутка от улицата, защо да смятам, че ще я приеме от мен?

Само веднъж наех момиче, работило по евтини заведения, и получих точно каквото се очакваше — евтино поведение. Тогава пренебрегнах принципа си, защото външно Мисти бе привлекателна. Но когато се съблечеше, по корема ѝ се виждаха безбройните следи от децата, които бе родила на четиринадесет и петнадесет години. На деветнадесет, когато дойде при мен, вече беше изхабена. И съвсем скоро установих колко тънко покритие е нейната миловидност.

В съответствие с практиката ми дадох като първи клиент на Мисти приятен привлекателен мъж, борсов агент. Беше леко пиян, но от онези, с които лесно се справяш.

Мисти се оттегли в спалнята с него, но само след пет минути се появи драматично — нахлу чисто гола във всекидневната, без да спира да псува и ругае.

Намесих се в скандала между Мисти и клиента.

— Слушай — скастрих я, вземайки страната на мъжа, — не работиш в евтин публичен дом за двадесет и пет долара, затова не се дръж така курвенски!

— По дяволите! — изкрещя тя. — Погрижих се вече за копелето, а той иска още!

Моята философия е, че на един мъж му се полагат повече от пет минути от времето на момичето и дори да се изпразни бързо, редно е да очаква да се държат гальовно с него — дори да го поглезят и изкъпят, ако желае.

Мисти се усмири. Обеща да бъде по-сговорчива, но средата, в която бе работила, си казваше думата и по два пъти на ден получавах оплаквания от клиенти, че е студенокръвна гадна кучка. Наложих се да я освободя.

Онези, които още не бяха прикрепени към мадам, обикновено имаха сводници, а не е никак препоръчително да си имаш работа с тях, защото рано или късно се опитват да се наместват в бизнеса ти.

И все пак в началото наех няколко момичета със сводници, но само едно — прелестна млада блондинка на име Леонора — се справи. С нея се запознах чрез Тони Роланд, петдесетгодишен сводник, за когото се знаеше, че ръководи най-красивите „работещи момичета“ в Ню Йорк — грижеше се да са точни и да може да се разчита на тях. Специално това момиче обаче имаше по-високи амбиции от

проституцията. Благодарение на мой клиент се уреди да се снима в телевизионна реклама и сега лицето ѝ не слиза от малкия екран.

Забележителното в тази история не е, че една проститутка е спечелила слава — доста знаменитости са започнали по този начин, — а че сводникът ѝ е позволил да се измъкне от бранша. Съмнявам се обаче дали сега тя изкарва повече пари. По-скоро допускам, че Тони не е престанал да бъде нейният „старец“.

Грета — мадам с ограничен периметър в сграда на *Йорк авеню*, е пример за нещастен случай със сводник, който не желае да се раздели с тялото, осигуряващо му препитанието. Въпросният сводник, италианец „с връзки“, раздаваше подкупи наляво и надясно и се грижеше полицията никога да не нахълта в дома ѝ. Прибраха го обаче в затвора за въоръжен грабеж. Дори тогава не отпусна желязната си хватка. Чрез двама от своите лейтенанти контролираше Грета от затвора — държаха я под око двадесет и четири часа в денонощието дори когато отиваше на гости при майка си в Куинс.

Различните мадам използват различни методи да си набавят момичета, които да работят за тях. Няколко пъти пробвах да използвам опита им.

Лесбийката мадам Джанет например си търсеше момичета, обикаляйки лесбийските барове като *Кукис*, *Три* и *Харис*. Тактиката ѝ бе да намери младичка лесбийка, да я прелъсти и да я покани да живее в апартамента ѝ няколко дни. После я придумваше да се включи в играта. Това не е трудно при лесбийките, защото по принцип те ненавиждат мъжете и им е приятно да взимат парите им срещу секс.

Една вечер в *Максуелс плъм* приложих подхода на Джанет. В тоалетната подхванах разговор с фантастично сивооко момиче.

— Страшно си привлекателна — отбелязах. — Да не си манекенка?

Момичето спря да си черви устните.

— О, не. Секретарка съм.

— Как успяваш да се обличаш така добре със секретарска заплата? — попитах я. — Да нямаш богат годеник?

— Господи, не — засмя се тя. — Иначе нямаше да харча за дрехи всеки изкаран цент.

— На момиче като теб не би трябвало да му се налага да работи. Заслужаваш мъжете да харчат пари по теб — подхвърлих ѝ.

Беше толкова съблазнителна, че самата аз бях готова да я любя.

— И как може да стане това? — запита тя небрежно, но с неподправен интерес.

— Познавам купища богати мъже, които биха те глезили. Интересува ли те?

— О, определено — отвърна откровено. — Стига да няма секс.

Срещнах сладката Джени в бар за лесбийки. Не възнамерявах да я вербувам, но стана точно това.

С къса гаменска прическа, двадесетгодишната Джени имаше вид на четиринадесетгодишна. Сподели, че никога не била правила секс с никого, но е обратна.

— Невъзможно е да си обратна, ако си девствена — обясних ѝ. — Ставаш лесбийка постепенно, и то след като си започнала да правиш секс. С тази къса коса приличаш малко на момче, но за мен си женствена. Остави аз да съм *обратната*.

Джени имаше красиво тяло с гъсти черни косми по венериния хълм и страхотно ме възбуждаше. Тя обаче не бе особено чистоплътна и се наложи да ѝ разкажа за хигиената и как да се подмива, защото не можеше да използва тоалетен душ, нали беше девствена, с неразкъсан химен.

Обикновено седяхме заедно във ваната, играех си с малките ѝ гърди, смучех зърната ѝ, после се спусках надолу между краката ѝ. Харесвах я толкова много, че скоро започнах да се държа покровителствено към нея. Обожавах начина, по който ме целуваше с плътните си чувствени устни.

Горката малка Джени бе донякъде хаотична в личния си живот. Не се задържаше дълго на една работа, все нямаше пари и по едно време остана дори без покрив. Разреших ѝ за известно време да се премести при мен, но атмосферата не бе подходяща за девственица. Тя трябваше да изкарва достатъчно пари, за да се грижи за себе си, затова ѝ предложих да ги припечели от клиентите ми.

— Слушай — подметнах ѝ, — довечера ще наминат няколко мъже. Набързо можеш да изкараш петдесетачка. Не е нужно да се чукаш, само ще им направиш свирка.

Никога не бе правила свирка, всъщност не бе виждала хуй през живота си. Научих я как се прави, като използвах банан. Тя като че ли схвана.

Същата вечер се появиха двама клиенти. Реших да ги забавлявам във ваната, защото някои мъже обожават да гледат как момичета си правят интимния тоалет, особено ако едното прилича на невръстно девойче. Но тези двама надървени пичове така се възбудиха от гледката във ваната, че моментално си свалиха панталоните и натикаха куровете си в устите ни. Изведнъж се изплаших за Джени. Нейният партньор се увлече и стана доста груб.

Джени се бе вкопчила в мен като котенце, видимо се давеше, а шията ѝ бе силно извита назад, защото онзи проникваше прекалено дълбоко. Тя определено не бе готова да го поеме целия. И тогава копелето изстреля спермата си в гърлото ѝ. Малкото мишле повърна и се разплака. Сладката малка Джени очевидно не ставаше за този занаят.

Инстинктивно усещах, че някъде има ентузиазирани аматьорки, поддаващи се на обучение, което да ги превърне в талантиливи професионалистки. Съвършено случайно попаднах на истинска златна, недокосната мина: в късното лято Норман, един приятел, ме заведе за уикенда на нудистки плаж.

Това бе първият ми опит с масов нудизъм. Определено няхах задръжки, но възникнаха някои трудности. Не знаех например къде да си сложа ръцете — в буквалния и в преносния смисъл. Не след дълго обаче получих инструкции.

Разположих се до ръба на басейна и се огледах наоколо. Очите ми попаднаха на пленителна гледка. На няколко метра от мен, в компания, седеше жена с впечатляваща червена коса и копринен триъгълник в същия цвят между краката. Наблюдавах я, а подканващото триъгълниче ме привличаше неудържимо. Тя разтвори крака, за да я виждам още по-добре. Признавам, че ако бях мъж, анатомията ми щеше да подсказе недвусмислено какво изпитвам. Чудех се какво да правя. Тогава ненадейно улових погледа на загорял от слънцето спасител — беше станал свидетел на безмълвното ни привличане. Намигна ми и ми направи знак с глава.

Отидох при него и той тутакси подхвана:

— Ще ти кажа как да се присъединиш към онази компания, ако желаеш.

— Много бих искала да се запозная с тях — откликнах ентузиазирано.

— Те са нещо като клуб — обясни той. — Нужни са ти само паролите. Наричат се *tulips* — лалета — и са французи. Опитай.

Отидох направо при червенокосата и се представих:

— *Bonjour, madame. Je m'appelle Xaviera, moi aussi, je suis une tulipe de la Hollande.* (Добър ден, госпожо. Казвам се Ксавиера и също съм лале — от Холандия.)

Групата избухна във весел непринуден смях, последваха представяния и запознанства. Не успях да кажа нищо повече и те ме поканиха да пийнем в плажната им кабина.

Нагъчкахме се шестима в тясното пространство — имаше две единични легла и почти нищо друго. Без особени церемонии скоро жадно ближех огнения триъгълник над пътето на червенокосата. Беше към четиридесетгодишна, но имаше стегнато тяло, плосък корем и твърди гърди. Топлата ѝ подканваща вагина ме възбуждаше. Изтегната между краката ѝ, стрелвах език сред къдравите червени косъмчета на триъгълника ѝ. С вибриращия си език ближех и смучех клитора ѝ, докато стана твърд и моравочервен.

Междувременно съпругът на червенокосата, приближил плътно лицето си, наблюдаваше какво точно правя, та жена му да стене така от удоволствие, да се гъне и многократно да стига до оргазъм. Всеки път тя рухваше, очевидно изтощена, но аз я възбуждах отново с език, който сякаш не знаеше умора. Вкусът ѝ бе страхотен, а лицето ми бе цялото мокро, когато я накарах да свърши за трети път.

Най-после престанах да я гризкам. И тогава съпругът ѝ, който ни изчакваше с огромна ерекция, пъкна кура си в подгизналата от влага вагина на червенокосата. Беше истинско удоволствие да ги наблюдава човек как се любят.

Цялото ѝ тяло се потеше, а шумовете от движенията им възбуждаха всички присъстващи. Едва тогава се сетих за другите — до момента бях напълно съсредоточена върху пламенната червенокоска. А жаждата ми за пътета не бе утолена. Няколко други момичета, вече възбудени, сега направо полудяваха при вида на екзалтираното удоволствие, което изпитва червенокосата. Поискаха да поближа и тях по катеричките.

След това се почувствах изтощена, макар оргията, която започнах, да продължаваше. Някои от момичетата и момчетата отидоха

да поплуват, за да се освежат и разхладят. Именно тогава налетях на Норман.

— Влез в онази плажна кабина — посъветвах го — и ще си прекараш чудесно.

Не видях Норман цели два часа, но докато седях с някои от голите жени, открих колко лесно е да ги убедя да впрегнат изключителните си таланти да им носят пари. Някои се съгласиха да дойдат да работят при мен.

Както очаквах, те станаха отлични професионалистки, защото макар и без задръжки, бяха почитени момичета.

Едно от първите ми и най-добри момичета беше стюардеса от аеролиниите *Ел Ал*. Ползваше се с голяма популярност, но промениха маршрутите, по които летеше, и я загубихме. Заради допълнителните пари стюардесите обикновено лесно се приспособяват към професията. Започват да го правят с женени мъже, пътуващи първа класа, а после се сецат да се запитат защо да го правят без пари. След време действат редовно от Хонконг до Хелзинки и от Лондон до Лос Анджелис, в свободното си време, естествено.

Сред първите ми момичета имаше и млада англичанка, бивша стюардеса. Наскоро се бе разделила с мъжа си, който налитал на бой. Искаше да изкарва достатъчно, за да се издържа сама и да плати за развода.

Много пъти съм мечтала бизнесът ми да е легален, за да пускам обяви във вестниците със следното съдържание: „Добро заплащане, плаващо работно време, възможност за срещи с много мъже“.

Познавам и друга мадам. Набира персонала си изцяло от средите на отегчените домакини в Уестчестър. До ден-дневен домът ѝ в Манхатън процъфтява. Инес е кубинка, омъжила се за американец и дошла да живее в Уестчестър. Прекарвала дните си, като седяла с други пренебрегнати съпруги и ги слушала да разказват как се чукали с мияча на прозорци, градинаря, доставчика на стоки по домовете и с всеки друг в панталони, който се мерне наоколо.

— Я слушайте — предложила им, — щом толкова много харесвате секса, защо не дойдете в Манхатън при мен, за да изкарвате и пари заедно с удоволствието от чукането?

Инес се развела и посветила цялото си време да ръководи публичния си дом в апартамент в центъра на града. Момичетата

работели за нея на смени. Но и тя си има проблеми. Омъжените жени имат нужда от време — ту ходят на почивка със съпрузите си, ту раждат, ту им правят операция за вадене на матката.

Започнах да наемам момичета, които през деня работят като секретарки или продавачки и са готови да изкарат допълнително пари. Установих, че те не са така преситени, а и са по-ентузиазирани от някоя, която се е чукала до умопомрачение десет пъти на ден в друг публичен дом. Освен това е известно колко студени и делови са много от момичетата на повикване.

Най-успешен бизнес съм въртяла обикновено с чужденки без разрешително за работа, на които им се налага да се издържат, а често пъти гледат и дете. Блондинките винаги са много търсени.

Следващата ми стъпка бе да оглася бизнеса си. Публичен дом от висока класа рекламира дейността си единствено устно, чрез доволните си клиенти. Момичетата никога не търсят сами непознати мъже.

В някои центрове на проституцията не се притесняват да афишират бизнеса — из приемните на полулегалните салони за масаж по *Лексингтън авеню* например в наши дни дори поставят хубави момиченца, за да привличат клиенти. Единственото, за което те питат мъжете, поискали „специален масаж“, са името и служебния телефон.

Други, както е добре известно, задяват хората по улиците и хотелите, а понякога се стига и до неприемлива агресивност.

При дейност като моята никога не се търсят открито мъже. Изчакваш клиентите сами да дойдат, защото представляваш интерес за тях. С други думи — това е ситуация, при която само задоволяваш търсенето. И докато съществува такова нещо като мъжко либидо, независимо от несъвършения закон, винаги ще има търсене на елегантни публични домове.

Моят бизнес потръгна стремглаво, така да се каже, защото в занаята имах репутация на качествено момиче.

Информацията за заниманието ми се разпространи и само месец-два след началото имах повече работа, отколкото успявах да поема в апартамент с една спалня.

Някои вечери се стигаше дотам, че две двойки използваха едновременно огромното легло в спалнята, друга двойка бе на

сгъваемия диван във всекидневната, а още една — върху походното легло, поставено в ъгъла.

Други стояха скупчени в кухнята, пиеха и изчакваха реда си. Най-нетърпеливите или онези, които бързаха, се задоволяваха със свирка в банята.

Към края на годината бизнесът ми така фантастично преуспяваше, че се налагаше да потърся по-голям апартамент. Извънредно доволна от развитието на нещата, разпратих коледни картички на всичките си клиенти. Уведомявах ги за смяната на терена и за попълнението от „нови кобили“, предлагайки им да ги оценят. Накрая прилагах новия си телефонен номер.

От тази инициатива се поопарих малко — един клиент се обади да съобщи, че съпругата му получила картичката и настоявала да разбере, коя е мадам Ксавиера и какви са тези кобили.

— Трябва да ме измъкнеш от кашата — настоя той разпалено. — Възнамерява да ти се обади. Прави — струвай, но я убеди, че си треньорка на коне.

Намерих апартамент с три спални в източната част на града. Намираше се в изцяло жилищен блок, но персоналът прояви готовност да сътрудничи във всяко отношение.

През седмицата, когато подписах договора, ми звънна бившата ми мадам и настояща основна съперничка — Мадлен. Не бях говорила с нея близо година, защото престана да ме използва. Навремето някакъв пиян забравил моята визитка в дома ѝ и тя я открила. Не я виня, че ми се разгневи.

Сега обаче не се изненадах да я чуя.

Бях дочула — мълвите се разпространяват бързо — за плановете ѝ да излезе от бизнеса, щяла да се омъжи за четвърти път, а опитите ѝ да остави заместник претърпели пълен провал.

Първо наела Анита — сладко младо същество, прекрасна куртизанка, но ѝ липсваха инстинктите на мадам.

Вторият избор се оказал още по-неуместен. Никога не съм смятала Мадлен за лековерна, но тя наистина сгафи, като избра Линда. Линда бе наркоманка, а в „дом за удоволствия“ никога не бива да допускаш наркотици — открие ли ги полицията, здравата си загазил. Фреди, един от домашните прислужници, без да се отличава с особена наблюдателност, бе видял лепенките по ръцете ѝ, с които тя

прикриваше белезите от спринцовката, но по неизвестна причина Мадлен не ги забелязваше.

Освен че бе силно пристрастена, Линда бе и абсолютно хаотична в личния си живот, а и нямаше представа как да се оправя с финанси. Най-лошото обаче беше, че никак не се разбираше с другия прислужник — интриганта Филипе. През деня Филипе работеше като брокер във фирма на *Уолстрийт*, а нощем помагаше на Мадлен — поемаше палтата и шапките на клиентите, придружаваше момичетата до адрес или ги взимаше от срещи, уреждаше плащанията. Лично аз нито го харесвах, нито му се доверявах. По мое мнение той не пропускаше случай да сплетничи. Не само водеше двойствен живот, но имаше двойни стандарти и в отношенията с хората. Така или иначе, упражняваше силно влияние върху Мадлен.

Друга черта на Филипе бе страстта му да се рови в чужди вещи. Един ден тършувал из апартамента на Линда, открил спринцовките и цялото ѝ оборудване, информирал Мадлен и тя я освободила.

А сега Мадлен ме канеше на кафе още същия следобед, за да обсъдим „страшно спешно един въпрос“.

Пристигнах на *Двадесет и първа улица* в елегантната сграда, облицована с кафяв варовик, и изпитах известна тъга, защото едно от най-реномираните заведения от този тип в Ню Йорк — независимо че бяхме конкуренция — ще бъде затворено.

Мадлен — безукорно гримирана и елегантна както винаги — лично отвори вратата и ме въведе в частния си будоар. Без да губи време в излишни приказки, подхвана с южноафриканския си акцент:

— Сигурно знаеш защо те извиках.

— Чух някакви приказки, че се оттегляш — отвърнах.

— Току-що се омъжих и вече съм бременна. Трябва ми някой да поеме нещата ми.

— Защо избра мен?

— Ще бъда напълно откровена. Не си първата, на която предлагам да ръководи бизнеса ми, но след няколко провала разбирам, че си единствената в Ню Йорк, която ще се справи. Наблюдавах те как се издигна от дребна секретарка, готова да направи няколко сеанса по време на обедната си почивка, и за по-малко от година стана една от най-добрите мадам в града. Възхищавам ти се. Според мен имаш

всички качества да поемеш бизнеса ми. Ще ти задам само един въпрос: искаш ли го?

Бизнесът на Мадлен беше най-големият в града — спор нямаше. Ако го наследях, щях да стана господарка на Ню Йорк.

Филипе обаче не ме интересуваше — така и никога не спечели доверието ми; нямах апетити и към пететажната ѝ къща. Предпочитах спокойната атмосфера на моя дом, където да се разхождам от стая в стая, наблюдавайки какво става, а не да се катеря по онези стълби.

— Колко искаш за черния си тефтер и за телефонните линии? — попитах.

Мадлен поиска 5000 долара веднага и още 5000 след инсталирането на телефонните линии при мен.

Така наследих империята ѝ. И най-напред се погрижих да реорганизирам информацията от черния ѝ тефтер съобразно моя тертип на вписване. Имаше стотици имена на клиенти, каква цена плащат, доколко са благонадеждни, еротичните им предпочитания или отклонения, а понякога дори и размерите на атрибутите им. Повечето от мъжете — естествено — фигурираха с псевдоними или с имена, измислени от Мадлен. Едни се водеха по предпочитаното си питие: господин Червен етикет, господин Къти или господин Сарк; други — по прякор: Марко Поло, Платон, Аристотел, Цезар или нещо по-банално като господин Уайт, Блак, Браун, Грийн.

Някои от прикриваните имена принадлежаха на наистина страшно известни мъже. Тефтерът бѣкаше от знаменитости. В сравнение с него светските колони приличаха на разписание на автобусен шофьор.

Аз си бях създаде име на дружелюбна и находчива мадам сред еврейската общност, а Мадлен малко или повече бе известна като водещата мадам сред белите англосаксонски протестанти^[1]. Така че, поемайки бизнеса ѝ, се превърнах в сила сред религиозното братство.

В тефтера фигурираха предимно жизнени мъже, които активно и редовно посещават публичните домове, а не грохнали старци, загубили вече способност да го вдигнат. Е, имаше и изключения. Разбрах го, когато започнах да звъня, за да уведомя новата си клиентела за настъпилата промяна. Един-два пъти се стигна до конфузни положения.

Няма да забравя случая с господин Томпсън. Той не отговори на телефона, но немощният хриплив глас, който се обади, събщи:

— На телефона е госпожа Томпсън. Господин Томпсън е мъртъв от четири години.

Някой си господин Морис въздъхна:

— Да бяхте ми се обадили преди десет години. Сега съм на седемдесет и пет и вече не ми става.

Друг мъж нямаше проблеми с възрастта, но не се зарадва на обаждането ми.

— Скъпа мадам — осведоми ме господин Порядъчност ледено, — този номер е от времето, когато бях буен ерген. Днес съм уважаван и щастлив глава на семейство, така че никога повече не ми звънете вкъщи... но ще ви дам служебния си телефон.

На повечето обаче казвах:

— Здравейте. Аз съм Ксавиера Холандер, от Холандия. На двадесет и пет години съм (спестявах няколко години), живея в красив апартамент с три спални в центъра на града и поех бизнеса на Мадлен, защото тя се оттегли да ражда. Защо не наминете на кафе да си побъбрим? Ще видите и дали атмосферата ви харесва. Ако ви допадне, ще се радваме да ни гостувате от време на време.

С имената от тефтера на Мадлен и с моята предприемчивост си възвърнах първоначално вложените пари за два месеца.

Тефтерът се оказа истинска златна мина. Струваше си да го заключат във Форт Нокс^[2], но понеже се нуждаех непрекъснато от него, за да проверявам благонадеждността на клиентите си, не можех да му осигуря защитата, която заслужаваше.

За да разберете колко е важно да се грижиш за подобен тефтер, ще разкажа каква неприятност ми се случи малко след като го получих. Случаят е свързан с Роберта, която имаше чернокож сводник.

Пренебрегнах здравия си разум, защото Роберта бе завършила колеж, а според мен това е предимство за една проститутка; да не говорим, че беше чиста, приятна и привлекателна, сякаш слязла от американска реклама за житни храни.

Седмица след като Роберта започна работа при мен, ми се удаде възможност да изляза на спокойна вечеря — станеш ли мадам, това е рядък лукс. Една петъчна лятна нощ оставих Корин — доверената ми

съквартирантка — да се грижи за нещата. Бизнесът бе относително спокоен.

Отсъствах не повече от два часа. Когато се прибрах, Корин ме посрещна разтревожена.

— Да отидем в стаята ти — прошепна тя. — Имам да ти кажа нещо важно.

Притесняваше се относно честността на Роберта.

— Трябваше да проверя един клиент в черния тефтер и открих, че липсва. И Роберта я нямаше. Вратата на банята ти остана заключена повече от час. Най-после Роберта се появи. По странно съвпадение и тефтерът се оказа на място — обясни ми Корин.

Извиках Роберта и направо я обвиних, че е преписвала имена от тефтера. Отрече, разбира се.

— А как тогава е попаднал в банята? Да не са му поникнали крака и сам да е отишъл?

Роберта ми даде незадоволително обяснение.

— Не търпя нелоялност нито към дома, нито към мен — срязах я. — Ще те помоля да си вървиш.

На следващия ден сводникът ѝ ми звъня четири пъти — умоляваше ме да я приема обратно. Изпрати ми и два букета жълти рози. Даваше си сметка, че моят „дом за удоволствия“ е най-добрият в града и никъде другаде пиленцето му няма да изкарва твърдо по 150–200 долара на вечер.

Отново не се вслушах в здравия разум. Съгласих се да ѝ дам втори шанс, при условие че няма да прави опити пак да ме измами.

Няколко дни по-късно оправях счетоводството в спалнята си. Направи ми впечатление, че някой непрекъснато ползва деривата на телефона във всекидневната. Обикновено не си навирам носа какво правят момичетата ми, но Роберта беше наоколо, а аз вече не бях сигурна в нея. Освен това блокираше линията, по която водех деловите си разговори. Вдигнах слушалката и я чух да разговаря с друго момиче.

— Господин Бренан не те познава, Роберта. Иска още подробности — обясняваше момичето, също проститутка.

А Роберта отговори:

— Просто му кажи, че те препоръчва мадам Ксавиера.

Не стига, че използваше моя телефон, в моята къща, но и ставаше въпрос за един от най-редовните ми клиенти. Очевидно и двете работеха за един и същ сводник и се опитваха да стигнат до мъж, чието име бе преписала от тефтера ми. Вдигнах страхотен скандал.

Бях толкова бясна, че се наложи Корин да ме възпре да не изхвърля Роберта буквално на улицата.

— Обличай се и изчезвай. Предай на сводника си никога повече да не ми изпраца жълти рози или да прави опит да се свърже с мен! — казах ѝ на сбогуване.

Такъв тип безчестие, слава богу, е рядкост. Като цяло момичетата са доста лоялни към мен. Заради малката ни възрастова разлика нашите взаимоотношения са по-скоро приятелски, а не както е обикновено между мадам и проститутките ѝ.

При всяка възможност давам съвети на момичетата си — и за професионалния, и за личния им живот.

Повечето мадам са бисексуални — това е всеизвестно. И аз не съм изключение. Щом пристигне ново момиче, го отвеждам в леглото и я уча на някои основни номера в занаята — например как да лиже хуй или путе.

Подобно на повечето мадам имам свои любимки и съм склонна да им „пускам“ най-добрите клиенти или най-добрата работа, но всички момичета са ми мили и се старая винаги да постъпвам справедливо. И не се притеснявам да заявя, че никога не лъжа момичета си, както правят някои работодателки: казват им, че клиент е платил 50 долара, а в действителност той е дал 100; тя задържа 75 и дава на момичета едва 25.

Не само ги напътствам в професионалния им живот, ако го желаят, но и им помагам. Понякога, когато сметна за подходящо, давам съвети, без да са ми ги искали. Ще ви разкажа например за Сара — навремето работеше при Мадлен и известно време бе моя съквартирантка.

Сара имаше приятен нрав, но беше мързелива и постоянно се тъпчеше със стимуланти или успокоителни, в резултат на което постоянно беше полуотнесена и не направи нищо смислено от живота си. Неприятно ми беше да гледам как се пилее и ѝ изнесох лекция.

— Сара, ще ми се да проявяваш по-голям интерес към живота. Защо от време на време не вземеш да прочетеш някоя книга, вместо по

цял ден да лежиш?

Понеже аз ръководя делата в дома, понякога се налага да проявявам строгост — било с момичетата си, било дори с клиентите, ако възникнат оплаквания.

Случи ли се клиент да има забележки относно някое момиче — че не е сговорчива в рамките на общоприетото или е груба, — аз я привиквам настрана и питам дали нещо не е наред. Щом от нея ми се оплачат няколко мъже, я предупреждавам, а ако започне да се случва прекалено често, я освобождавам.

Държа обаче и на момичетата. При оплакване срещу клиент — груб е, да речем, или е пиян и я тормози — също трябва да се оправям. От нея се иска само да се вмъкне в банята към стаята, да ме повика дискретно и да ми каже.

Не крещя и не се държа като кучка с мъжете, както правеше Джорджет с пияните си клиенти или както постъпваше Мадлен с мъж, който я е отхвърлил. Чуквам леко на вратата, моля за разрешение да вляза и му съобщавам, че младата дама твърди, че той се отнася зле с нея.

При основателно оплакване го подканвам да се облече, предлагам му масаж или кафе, ако желае, но след това настоявам веднага да напусне дома ми и да се върне следващата седмица, когато е трезвен.

Общо взето, самата мадам е прекалено заета, за да участва в сексуалните дейности, освен ако не става дума за сложна садомазохистична сцена, която евентуално само тя е в състояние да изпълни. Това важи още повече сега, когато инсталирах нова телефонна система и реорганизирах тефтерите с клиентите така, че да съответстват на различния цвят на апаратите.

Случва се някой мъж да иска специално мен и е готов да плати повече. Лягам с него, но трябва да се примири с постоянния звън на телефоните, на които винаги отговарям. Понякога тези прекъсвания са прекрасен начин той да се довъзбуди, а аз се шегувам:

— Е, скъпи, поне не можеш да кажеш, че съм те карала да бързаш, защото започваме от самото начало.

Но ако парите си заслужават, а прекъсванията го ядосват и той изтърси нещо от рода на: „Дяволите да ги вземат тези шибани телефони“, си позволявам и да ги изключа за известно време.

Голямата привилегия на мадам пред работещите момичета е, че тя може да си избере клиент, с когото желае да бъде — например някой готин симпатяга. При такива случаи се старая да „аранжирам“ идеалната ситуация: увещавам някой изключително съблазнителен тип да се навие да плати за тройка с мен и предпочитаното ми в момента момиче. Така в удоволствието участвам и аз, а и изкарвам допълнително пари.

Да се ползваш с име на мадам с успех, си има не само хубавите страни, но и куп отговорности. Непрекъснато го повтарям на момичетата, навлизащи в бизнеса. Налага се да плащам висок наем, да се грижа за бакшишите на портиерите и шофьорите, да давам заплати на чистачки и „икономи“. Сметките за алкохол са главозамайващи, а ако чекът на клиент се окаже без покритие, аз пак давам дела на момичето, уреждам адвокатските хонорари и глобите, когато полицията направи внезапна проверка и попаднем в затвора. Друг недостатък е, че повече не разполагаш с времето си. Когато работещо момиче приключи смяната си, е свободно да се срещне с гаджето или съпруга си, да си почине както намери за добре. Докато работех като единачка, си давах почивка в сряда и събота или заминавах за дълъг уикенд.

Но аз страшно много обичам работата си.

Напоследък рядко имам свободни дни, но ако се лиша от всекидневния телефонен контакт с клиентите и приятелите си, вероятно ще полудея.

И аз, разбира се, се уморявам и се налага да си почина. В случай че намеря кой да ме замества като мадам, отлитам за няколко дни до Маями, Лас Вегас или Карибите.

Почти невъзможно е да намериш момиче, достатъчно интелигентно да се справи с телефоните и клиентите, да е относително заинтересовано да се погрижи всичко да е наред, но не и толкова амбициозно, че в твоё отсъствие да се опита да задигне половината ти клиента.

Миналата година за 4 юли възнамерявах да отлетя за дълъг уикенд на Антилските острови. Изборът на кого да поверя делата си се

свеждаше до аржентинките, които работеха при мен, или до наскоро пристигналите от Монреал канадки, които живееха у дома. Оказа се невъзможно да използвам някоя от тях. Първо — по неизвестна причина — на клиентите не им е приятно да чуят испански акцент. Лично аз нямам предразсъдъци, но те смятат, че всеки с испански акцент е от Пуерто Рико. За канадките пък знаех, че са се захванали с работата единствено за да припечелят набързо някой долар.

Най-сетне намерих Уанда — професор по изкуства и история в Нюйоркския университет. Имаше акъл в главата, а единствените ѝ амбиции в проституцията се простираха до някой и друг долар като допълнение към законната ѝ заплата. Идваше от време на време при мен, за да изкара набързо стотачка и изчезваше.

Освен това Уанда бе честна и трудолюбива, но — както разбрах, когато се върнах — не достатъчно строга. Не успяла да контролира момичетата и се стигнало до сбиване между канадец и аржентинец — не се спогодили за определено момиче.

Да не говорим, че всичките ми счетоводни книги бяха разбъркани и разместени. Заклех се при следващото пътуване да оставя съобщение на телефонния секретар, че ще отсъствам няколко дни, макар това да бе най-сигурният начин да загубиш бизнеса си. Клиентите очакват всекидневен двадесет и четири часово обслужване, иначе отиват другаде.

Мадлен затваряше дома си в три сутринта и изключваше телефоните до обяд, но мнозина от моите мъже смятат, че при мен е вторият им дом и аз съм на тяхно разположение през цялото време. Някои искат да дойдат на закуска, а мнозина работещи наблизко се появяват за обедни сеанси. Вместо да ядат навън, пристигат при мен и поръчват да им донесат храна. После идва часът за коктейли — относително спокойно време докъм единадесет вечерта. Най-натоварено е след това докъм четири сутринта, а понякога и до по-късно.

И нещо друго винаги ми е липсвало като мадам — личното опознаване. Когато самата аз работех, независимо дали се любех за удоволствие или за пари, успях да се сближа с мъжа и да науча проблемите му, без постоянно да ме разсейват телефонни звънци и новопристигащи хора. Като шеф на преуспяваща организация за момичета на повикване ми липсва предишната интимност. Задачата ми

е да съм елегантна, да съм образцова домакиня, да разпределям спални и момичета, да събирам пари и да се грижа нещата да текат гладко.

От време на време ми се удава възможност да го направя без пари с мъж на двадесет или тридесет, който не трябва да се връща при съпругата си или в хотелската стая. Увещавам го да ме изчака, докато приключа за вечерта, и го оставям да преспи вкъщи. О, колко ми е необходима точно такъв вид любов! Усещането, породено от възможността да говориш и слушаш някого, е великолепно; можем да се посмеем заедно, да се начукаме, без да имам чувството, че съм дала тялото си назаем за половин час. А и освен това имам нужда от всекидневния си оргазъм.

Но най-удовлетворителното е някой от тези млади мъже да се върне, защото иска да се люби с мен и е готов да плати за нещо, което е получил безплатно (и за което аз съм готова да му заплатя!).

Точно младият любовник си е тръгнал и телефоните започват да звънят. Повечето мъже се будят със страхотни ерекции и имат желанието да започнат деня с чукане. Това не е най-романтичният начин за начало на деня, но не отказвам тези сутрешни сеанси. Ако никое от момичетата ми не е на разположение, аз поемам работата, независимо колко бурно е минала нощта ми.

Наречете ме меркантилна. Наречете ме мадам. Както казвам и на клиентите си — не ме интересува как ще ме наричате; обаждайте ми се по всяко време!

---

[1] Това са средните и горните обществени слоеве в САЩ, в които и до днес доминират бели, с религиозно — консервативна ценностна система. — Б.пр. ↑

[2] Армейска база в северните части на щата Кентъки, създадена през 1917 г., в чиито хранилища от 1936 г. насам се пазят златните резерви на САЩ. — Б.пр. ↑

10.

НАЙ-ДРЕВНАТА ПРОФЕСИЯ В СЪВРЕМЕНЕН ВАРИАНТ ИЛИ ЗАД ОТВОРЕНИ ВРАТИ

ПЪРВА ИСТОРИЯ: Той е на двадесет и девет и е ужасен. Никога не е бил с жена и както трепери, ще си помислиш, че ще го обрязват, а не съблазняват.

Стеснителният, преждевременно оплешивяващ млад мъж с чисти избелели джинси ми е изпратен от уважаван нюйоркски психиатър. Той е един от мнозината, чиито сексуални задръжки съм излекувала.

Методът ми? По принцип като на психоаналитиците, само дето те взимат хиляди долари и го наричат терапия, а аз взимам по петдесет и го наричат проституция.

При този млад мъж обаче намалих тарифата, защото бях подразбрала, че не разполага с много пари. Наскоро беше завършил право, беше привлекателен и възпитан и исках да му помогна да стане добро гадже за някое момиче.

За да го предразположа, му разказах някои неща за себе си, включително и че съм бисексуална. Това разчупи ледовете и той дори сподели нещо, което не бе споменавал дори пред психиатъра си след дванадесетгодишно лечение: преди няколко години направил фелацио (свирка) на състудент.

За мен това бе добър признак. Щом го беше направил, означаваше, че е агресивен и по-лесно може да бъде „отворен“ за нормален живот, отколкото пасивен мъж.

За да проникна в мислите и съзнанието му и да разбере колко дълбоки са задръжките му, аз му показах няколко книги с еротични снимки на хетеросексуална и хомосексуална любов, и снимки на мъже и жени в кожени дрехи с камшици, окови и белезници. Последните той отхвърли веднага, което елиминираше садомазохизма.

— Кое те възбуди повече — пенисите на мъжете или вагините на жените?

— Мъжете — отвърна той. — При хомосексуална връзка бих се чувствал някак по-спокоен, защото отговорността не е така голяма.

Не харесваше обаче особено барове за гейове, травестити или случайни повърхностни връзки с мъже само за да получи физическо удовлетворение и облекчение.

— Кажи ми — продължих, — жените отблъснаха ли те?

— Съвсем не — увери ме той.

— Тогава да отидем в спалнята, а? — подканих аз.

Младият мъж ме последва, все едно го водех към бесилото. В спалнята седна на стол и несъзнателно постави ръце в скута си сякаш да защити заплашената си добродетел. Коленете му продължаваха да потреперват леко.

— Защо не си свалиш сакото и вратовръзката, за да се успокоиш, докато аз вляза в банята? — предложих и отидох да се освежа с малко парфюм и ароматни лосиони.

След пет минути се върнах, обгърната с оранжева хавлия. Той продължаваше да седи като залепен за стола.

Явно се налагаше аз да го прелъстя. Започнах нежно да го целувам по врата, да нашепвам ласкави думи в ухото му и да му свалям сакото, ризата и вратовръзката.

— Не знам какво ми правиш — почти заекна той, — но никога досега не съм изпитвал подобно усещане.

Кожата по гърдите и раменете му настръхна.

Доста се възбуждам, когато съблазнявам млади девствени момчета и затова вложих цялото си сърце в заниманието си. Оставих хавлията да се свлече на пода и по този начин бавно разкрих тялото си. Легнах на леглото под кръглото огледало на тавана и започнах да милвам тялото си.

— В огледалото изглежда като чудесен филм — прошепнах аз. — Ела да погледаме заедно.

Той съблече срамежливо останалите си дрехи и също легна. Образите в огледалото така го заинтригуваха, че се пресегна за очилата си, та да вижда по-добре.

— Моля те, остави ме аз да те пипам така — поиска той и започна несръчно да ме гали по гърдите.

После започна да смуче зърната ми, не го правеше никак умело, но очевидно се стараяше. Затова го научих как да гали една жена по гърдите и къде да я докосва с език, за да ѝ достави най-голяма наслада. Аз също го погалих и зърната му щръкнаха. Желанието измести ужаса.

Галювно претъркожих младия мъж по корем и го възседнах, притискайки гърди към тялото му; нежно обходих с устни гърба му от раменете до задника.

По гърба на мъжете и жените има малки ерогенни зони — леко гризнати, те изпращат вибрация право в сексуалния орган. Когато отново претъркожих пациента си, той имаше красива ерекция. Продължих да го целувам по същия начин и отпред — започнах от слепоочията и продължих през врата и гърдите. Стигнах до окосмения триъгълник при ташаците. Целувах ги, като ги поемах в уста, но не за дълго, защото някои мъже — особено под тридесет — имат гъдел и ще прихнат да се смеят, при което ще загубят ерекцията си.

После поех пениса му все едно е вкусна фунийка сладолед и плъзнах език по него. Майчице! Това съвсем го донадърви! Но не го близах дълго, понеже усещах как напрежението в хуя му нараства и знаех, че ако продължа, ще се изпразни, а предстоеше най-съществената част от терапията.

За първа поза избрах „лъжица“: аз на една страна, а той прилепнал към гърба ми. Пъхнах члена му в себе си. После, без да позволявам на пениса му да излезе от тялото ми, се надигнах на колене и продължихме в кучешка поза. При нея той се измъкна на няколко пъти, защото е сложна поза за новаци.

Очевидно всичко му доставяше огромно удоволствие, защото след половин час все още продължаваше да ме работи, а аз бях доволна, че телефонът не звъни през десет минути както обикновено. Усещах как финалът приближава.

За да му позволя да проникне още по-дълбоко за вълшебния миг, легнах по гръб с копирена възглавница под дупето и обгърнах с крака врата му. Така, задъхан и плувнал в пот, той стигна до оргазъм.

— Никога не съм подозирал, че да любиш жена е толкова красиво — призна той по-късно, вече напълно облечен и готов да си върви.

— Излекуван си, мисля, и съм страшно доволна. Днес аз бях агресорът, но отсега нататък зависи от теб. Не се страхувай от жените.

Просто се постарай да откриеш типа, който харесваш, и се дръж като мъж, а не като бебе. Успех.

ВТОРА ИСТОРИЯ: Подхващам разговор с двойка на плажа в Пуерто Рико и госпожа Катс споделя колко е хубаво да си на почивка със съпруга си, докато свекървата е у дома в Ню Джърси и се грижи за децата.

Тя очевидно е от типа жени, които никога не излизат — предпочита да си стои в кухнята и да се грижи за семейството — типична средна домакиня.

Но съпругът ѝ, бизнесмен в текстилната промишленост, прилича на човек, който обича живота. Явно е отворен тип — докато тя отиде да купи сладолед, прибра визитката ми в джоба на плажната си хавлия с думите: „Тук не мога да предприема нищо, но ще ти се обадя в Ню Йорк“. Той бърби с приятели, а аз подхващам разговор с госпожа Катс за любовта и брака.

— Госпожо Катс, ако от време на време съпругът ви се нуждае от безобидно разнообразие, какво бихте предпочела: да ви е неверен с проститутка, на която да плати петдесет-сто долара, да се прибира вкъщи щастлив, макар и с час закъснение веднъж-дваж на месец, или да си намери държанка, да ѝ наеме апартамент и евентуално да ѝ купи кожено палто? И да води в Ямайка или Пуерто Рико не вас, а нея?

Смятам, че не приличам на проститутка: кафява съм като фъстък, косата ми е изрусяла от слънцето и грижливо сресана; по-скоро имам вид на скандинавска туристка.

— По-добре ще е с проститутката — въздъхва госпожа Катс.

Усмиввам ѝ се, тя ме поглежда и мисля, че се досеща.

ТРЕТА ИСТОРИЯ: Робърт е красив, богат, преуспяващ двадесет и осем годишен banker. Наскоро се е оженил за момиче, с което е излизал шест месеца. Искрено я обичаше и се отнасяше към нея като към кралица.

Но само три седмици след женитбата им цялото ѝ семейство започнало да се разпорежда с парите му: „Защо не ѝ купиш такива и такива дялове? Защо не ѝ основеш фондация? Защо не запишеш новата къща на нейно име?“.

И макар истински да бе привързан към нея, разбрал, че тя всъщност се интересува единствено от парите му, и я напуснал.

Робърт не можеше да си позволи да го засекат да излиза с други жени, защото алчното семейство на съпругата му щеше да го разори финансово. Затова дойде при мен.

— Няма да позволя да ми измъкват парите — каза ми още първата вечер.

Въпреки това въобще не оспори високата цена, която плати за няколко от момичетата ми, и положително щеше да плати още повече, стига да бях поискала. Но не съм от хората, които слагат ръка върху портфейла на мъж и го изцеждат. Освен това бе толкова готин, че дори да нямаше пари, щях да го пусна безплатно. Той с удоволствие плащаше за забавлението си.

— Предпочитам да си харча парите по проститутки — хем са почестни от съпругата ми, хем ми дават за каквото съм платил — сподели той.

И така: един съвременен публичен дом трябва да предлага много неща, да е подходящ за много хора и да съществува поради много причини.

Очевидно е какво представлява за повечето хора — място, където плащаш за забавлението си, но ако искате вярвайте, има и хора, които използват дома ми не за да бъдат начукани!

Други идват, защото една дискретна проститутка е единственият човек, пред когото се осмеляват да разкрият сексуалните си предпочитания, които крият от съпругата или гаджето си, за да не се стигне до скандал.

Мнозина ще се изненадат от статистически изведеният процент на желаните ергени, редовно посещаващи дома ми, при такова разкрепостено поведение в днешно време, когато наоколо се раздава толкова много секс без пари.

Фактът, че ерген се появява след единадесет вечерта, сам по себе си е доказателство защо е дошъл.

Извел е момиче, завел я е на вечеря, пили са вино, насладил се е на компанията ѝ и се е възбудил, направил е неизбежното предложение, а тя се е извинила с оправдание от рода: „Трябва да се прибера вкъщи да си измия косата“ или „Утре сутринта се налага да ставам много рано“.

Увлечението му по нея е намаляло, но апетитът му не е задоволен и затова вади тефтера си и се обажда на предпочитаното си момиче на повикване или на мадам и за по-малко пари, отколкото му е струвала вечерята — в повечето случаи — задоволява желанията си без никакво суетене.

Женените мъже — а те са основната част от бизнеса на един дом за удоволствия — идват по най-различни причини. Често са бизнесмени, дошли в града, които искат да се отпуснат; някои са се разделили или развели наскоро със съпругите си и още нямат постоянно гадже; други търсят екзотиката и необичайното, което не получават вкъщи, а им е писнало от М. В. Л. (мъртви в леглото) съпруги, плъснали се като медузи.

Каквото и да търси един мъж, една добра мадам трябва да умее да му го достави.

Какво става, когато един мъж прекрачи прага на публичен дом? Ще ви разведа из дома си и ще споделя с вас някои тайни на занаята — така ще разбия някои стари митове и ще ви помогна да проумеете, че един съвременен бардак вече далеч не заслужава лошата си слава или име, а е място за удоволствия.

В делнична вечер има налице пет-десет момичета, готови да забавляват клиентите. Не говоря за тефтера ми, където фигурират над триста проститутки от висока класа, които могат да бъдат повикани. Не бързайте да сравнявате дома ми със супермаркет за секс; по-скоро е бутик и тук преобладават изискаността, разнообразието и добрият вкус.

Действам в международен мащаб и разполагам с различни пиленца: русокоси, брюнетки, червенокоси; скандинавки, европейки, американски индианки, чернокожи, няколко момичета от Южна Америка — чилийки, еквадорки и аржентинки. Последните са прочути с големите си гърди и любовта си към секса. Скандинавките, външно хладни, са изобретателни и често страстни.

С такива момичета мъж, от който и да е край на света може да прекрачи прага ми и да го посрещнат на родния му език. Аз самата говоря английски, френски, немски, испански, италиански, холандски, африкаанс и малко иврит.

Захващайки се с този бизнес, момичетата обикновено си избират професионално име — Червената перла, Дъга, Русокоска, Миа Каро,

Сълзица.

Имам определени изисквания относно облеклото. Остаряла е представата, че в публичния дом момичетата са разголени — по нощници или по бельо. Единствено на мен ми е позволено да нося полупрозрачна роба. Винаги се старая да е скъпа и от известен дизайнер, купена в някой изискан магазин.

Правилата в моя дом обаче съвсем не са така строги, както в най-прочутия дом за удоволствия в света — на мадам Клод в Париж. Там от момичетата се изисква да изглеждат безупречно през цялото време. Мадам Клод, която има момичета и в Бейрут, и в Лондон, настоява те да си купуват дрехите от определени дизайнери и да се грижат за косите си при определени фризьори. Не се съмнявам, че получава процент от тях.^[1]

Моите момичета не получават строги указания какво точно да обличат, а по-скоро какво да не обличат. Не търпя крещящо курвенско облекло в дома си. Обличай се като курва и като такава ще те третират, е моето мото.

Старая се да служа за пример на момичетата и гледам да съм възможно по-естествена. Слагам съвсем малко грим, косата ми се спуска свободно по раменете и винаги съм безупречно чиста. Опитвам се да внуша тази естественост с личността си, а не с външния си вид, макар че — предполагам — изглеждам достатъчно добре. Не се „доразкрасявам“ с изкуствени мигли, перуки или нокти — любими атрибути на много момичета. Рядко си лакирам ноктите, но редовно си правя педикюр.

Приличам на свежа, модерна млада жена. И това е една от причините бизнесът ми да върви така успешно. Важна е личността ми. Именно личността на мадам допринася един дом за удоволствие да се различава от друг. И затова особено внимавам да не наема момиче с по-силен характер от моя.

Момичетата обикновено избират облекло, което да подчертава физическите им предимства — рокля с голямо деколте, ако гърдите са хубави, къси панталонки или минипола за страхотни крака и така нататък.

Късите панталонки страшно допадат на мъжете, защото женските крака им действат възбуждащо. Колкото и да е странно, но един мъж, дошъл в публичен дом, сякаш не го е грижа какво е лицето

на момичето. Е, няма да избере някое като жената на Франкенщайн, но за клиента най-важни са циците, дупетата и краката — в този ред.

Възрастта, естествено, също играе роля каква компаньонка за леглото ще си избере мъжът. Мъжете са настроени да смятат, че проститутката е на деветнадесет, най-много на двадесет. Едно момиче може да ги излъже с няколко години, но няма начин да е на тридесет и една, а да твърди, че е на двадесет и една. Просто не се получава.

Мъжете от тридесет до четиридесет нямат нищо против да са с малко по-възрастна жена, стига да има приятен темперамент.

Карол например — работи при мен — е на тридесет и шест и е майка на двама тийнейджъри; начетена е, весела и интелигентна; освен това истински обича мъжете и те го усещат. Американците търсят у проститутките отдаденост и Карол знае как да им я предложи. Ако се появи стеснителен мъж, тя го предразполага: отвежда го на бара, омайва го и го насочва към леглото. Изцяло забравят, че тя не е на осемнадесет, а на два пъти повече. Меката светлина във всекидневната, разбира се, помага. Карол съчетава майчински чувства и подчертана женственост.

Доста клиенти са затруднени да изберат момиче — било от притеснение, било защото са смаяни от богатия избор. Ако се стигне дотам, се намесвам. Заставам до него на бара в копринените си одежди и бърборим, докато той изпие едно питие, след което нежно прокарвам пръст от вътрешната страна на бедрото му, за да го предразположа, и продължаваме да си говорим. Накрая дискретно питам:

— Искаш ли аз да направя избора вместо теб?

Има и свенливци, които не смеят да смутят момичето и затова ме привикват настрана, за да попитат: „Мога ли да получа червенокосата, седнала на дивана?“ или „Харесва ми момичето с бялата блуза“.

Понякога фермер от затънтено място е прекалено объркан, за да избере, и затова аз го правя вместо него. От време на време ми е трудно да взема решение, защото всички момичета са ми еднакво симпатични и мили и не желая да покровителствам едно за сметка на друго.

Момичетата, които живеят в дома ми обаче и плащат наем, имат приоритет пред онези на повикване.

От друга страна, една проститутка има право да откаже на мъж, ако се е натряскал до козирката или прилича на Квазимодо. Външният

вид на клиента обикновено не стряска и не притеснява професионалистките. Проблеми най-често предизвиква лошото държание.

Щом изборът е направен, завеждам мъжа при момичето и казвам: „Разведи го из къщата“ или „Идете в стаята с огледалата или в спалнята“. Никога не говорим неща като: „Начукай го“ или както първата ми мадам — Пърл — ме подкани: „Айде, бейби, иди и го наеби“.

Винаги се старая да придам известна елегантност на бизнеса си.

Друго правило на къщата е езикът пред клиентите. Не желая да се говори за клиентите като за пичове, ебачи или курове.

Забранена тема са и парите. Понякога момичетата се увличат на тема какви пари изкарват и започват да го коментират пред клиентите.

Имала съм момичета, които пристигат като плахи секретарки със 130 долара заплата на седмица. Отначало смятат 50 или 100 долара, изкарани на вечер, за голям удар. За жалост, колкото по-успешно започнат да се справят, толкова повече ги обхваща духът на съперничеството и стават по-алчни.

И тогава най-често се подхваща разговор коя колко е изкарала.

Наех Лин — сладка миньонка от Куинс. Стана толкова алчна за пари, че вкарваше и изкарваше мъжете от спалнята сякаш е касов апарат. Веднъж всички стаи бяха заети. Чух я да казва: „Ще ти налапам кура в банята“ и наистина го склони. Но обикновено един мъж очаква повече срещу парите си.

Приятно ми е момичетата ми да се държат повече като дами, а не като курви.

Правя съществена разлика между *проститутка* и *курва*. Моите момичета са проститутки.

Проститутката знае как да накара един мъж да се почувства добре, дори да не е особено надарен, да е лош любовник, метър и петдесет висок и с лице, което единствено майка му харесва. В такива случаи тя би трябвало да се престори, че стига до оргазъм и да го остави да се наслади на онова, за което плаща. Добрата дама на нощта е истинска актриса!

Ако трябва да говоря за себе си — винаги се старая да дам топлина и нежност и да накарам мъжът да се чувства като цар или бебе — което пожелае — макар да е клиент, плащащ в брой.

А курвата взима, но не дава нищо, освен малък сувенир под формата на венерическа болест или херпес.

Как се държи едно момиче в спалнята? Това е въпрос на споразумение с клиента в рамките на разумното и според бюджета му.

Внушавам на момичетата си да проумеят, че трябва ясно да се разбере кой води и кой следва. Ако тя никога не е смукала кур, ѝ показвам някои от домашните си филми. Имам и филми как се лиже путе, в случай че клиентът иска да наблюдава такова нещо, преди лично да се включи в сеанса. Или я взимам със себе си при тройка и ѝ показвам как да го прави. Повечето мъже често фантазират как го правят с две жени едновременно.

Тук мъжете предпочитат да се погрижат за тях, а не те да поемат инициативата. Ето защо често се излягат и чакат момичето да свърши работата. Между другото, това устройва повечето професионалистки, понеже така няма претенции към телата им.

Момичето обаче не бива да диктува позата, защото мъжът може да възнегодува: „Аз плащам, аз казвам какво ще правим“.

Най-високо платените изпълнения след нормалния секс са тъй наречените в занаята *свирки* — тоест фелацио.

Ако някое момиче не владее тази техника, я обучавам, използвайки банан. Показвам ѝ как да обходи с вибриращ език мястото точно под главата на хуя, където кожата е най-чувствителна. За себе си трябва да призная, че обожавам да смуча курове, но не ми е приятно, ако се превърне в бавно смукане, докато той лежи изтегнат и нито помръдва, нито простенва.

Други са мераклии за „гръцка любов“ тоест анален секс. Ако мъжът оповести желанието си пред мадам предварително, има шанс да попадне в леглото със специалист. За този тип любене използвам бледа, русокоса американка. Тя не приема да се люби по никакъв друг начин въпреки многократните предупреждения на гинеколога ѝ да престане, защото рискува сфинктерните ѝ мускули да се разтегнат.

Околосветско пътешествие — аналингус — е също популярно искане, но не е необходимо да казвам, че не всяко момиче е готово да задоволи подобно желание, ако не успее първо дипломатично да привика мъжа в банята и хубаво да измие ректума му. За тази техника мъжете обикновено не настояват, ако момичето заяви, че я отблъсква да лиже гъза, ташаците и кура му.

Срещу парите си някои мъже обаче очакват да ги отведат не само на околосветско пътешествие, но до луната и обратно.

Срещат се и типове, които имат претенции за най-малко десет различни пози. Обичайното им обяснение е: „Искам да получа, за каквото съм платил“ — те смятат 50 долара едва ли не за крупна сума. Странното е, че мнозина от тях са готови да лижат путето на момичето, но на практика почти никога не я целуват по устните, дори в момент на оргазъм.

Какво ще направи момичето, зависи от времето, с което разполага, а понякога и доколко ѝ допада мъжът.

Някои клиенти са така мили, че си готова да им поднесеш света на сребърен поднос. Наскоро попаднах на такъв мъж.

Кенет бе изключително вкусен, с изумително тяло, но изхабен от лошо правене на секс. Тридесет и две годишен, женен за скучна жена, не само че не беше имал работа с проститутка, ами не беше виждал проститутка. Външният вид и маниерите му моментално ме възбудиха.

Изглеждаше съвсем чист, но понеже възнамерявах да направя нещо специално за него, предложих заедно да вземем душ. Измих го навсякъде — отпред, отзад, отдолу, отгоре, — докато кожата му започна да скрипти.

Отведох го в леглото и се заех истински да го любя. Тръгнах от пръстите на краката — смучех ги един по един сякаш са хуйове. Плъзнах език нагоре към прасците и колената, като през цялото време опипвах тялото му с ръце.

Стигнах до ташаците — поемах ги в уста един по един, а показалецът ми се плъзна между краката му, към ректума — нещо, което страхотно му хареса.

После повдигнах задника му и го обработих с език. Никой никога не бе му го правил и той направо пощръкля. Беше толкова красив, отзивчив и чист. Прониквах все по-дълбоко и по-дълбоко с език, а хуят му и ташаците подскачаха нагоре-надолу от възбуда.

После намазах показалеца си с малко вазелин и го напъхах в ануса му; проникнах съвсем малко, понеже усещах колко силно е напрегнат. Анусът доста прилича на вагина — топло отвърстие, където да пъхнеш пръст или кур.

Измъкнах ръката си, претърколих го по корем и му направих нежен масаж. Същевременно го обхождах с език от врата до задника.

Отново го претърколих по гръб и пристегнах с малък турникет главата на хуя му. Тази техника забавя оргазма при мъжа. Завързвате шнур около главата на органа му, но след като се е надървил, защото иначе кръвта няма как да нахлуе. Турникетът спира циркулацията на кръвта, топките стават адски големи, курът е изправен, но мъжът не може да стигне до оргазъм.

Както го бях прищипала, смазах малък вибратор и го напъхах в ануса му, а аз започнах да смуча хуя му и той вече наистина за малко да откачи.

След като докарах този прелестен мъж почти до лудост, свалих турникета и се любихме. Започнахме с кучешка поза, после с крака около врата му и накрая като с дърво — той стоеше до леглото, а аз, хванала се за здравите му рамене като за дърво, бавно се катерех по него. Нежно напъхах големия му хуй във вагината си и двамата стигнахме до оргазъм.

Професионалистките владеят тайна как да режисират оргазма, за да предотвратят преждевременното изпразване на мъжа. Понякога прибягвам до психологически подход: усетя ли готовността му да стигне докрай, на шега подмятам, че се готви да се изпразни в тъща си.

Обикновено обаче се налага обратното — да накараш мъжа да свърши, защото му изтича времето.

Сецам се за ситуация, когато всички се чукат, но никой не стига до оргазъм. Немското ми момиче — изобретателната Герта — намери решението.

Изпратих Герта като капитан на две момичета за участие в ергенско парти на богати млади мъже в мансарден апартамент в нюйоркския *Хилтън*.

Моите момичета заварили на долния етаж няколко двойки да танцуват под звуците на оркестър, а други — да се сношават в различни пози из няколкото спални.

Грета и момичетата приседнали и подхванали тих разговор с партньорите си, изчаквайки ред за легло. Минал обаче половин час, но нищо не се случило.

Грета станала неспокойна и решила да ускори нещата, като създаде сексапилна атмосфера. Както човек пуска да тече вода, за да провокира уриниране, така Грета започнала да диша тежко, да се задъхва, да стене и да имитира шумове като при оргазъм. Само след

пет минути всички последвали примера ѝ. После момичета от първия сеанс изтичали до банята да се измият, а моите момичета и партньорите им скочили в леглата.

Излишно е да казвам колко важна роля играе хигиената в професията. Едно момиче не е готово да прави всевъзможни неща с мъж, който не е чист; обратното също е вярно. Понеже „продавам“ момичета, не пропускам да проверя как са си обезкосмили подмишниците и краката, използват ли редовно лосиони, къпят ли се, правят ли влагалищни промивки. Професионалистка би трябвало да се подмива поне два пъти дневно, без да се излага на опасността да изсуши чувствителната вътрешна лигавица.

За да се предпази от инфекция, момичето се опитва да види пениса на мъжа, преди той да отиде в банята, където да уринира и по този начин да прикрие следи от зараза. В дом като моя обаче подобна опасност не съществува.

Ако един мъж желае да се предпази, иска презерватив и аз на драго сърце го снабдявам.

Веднъж-дваж съм имала клиенти, които се държат като деца в сладкарница — настояваха за няколко момичета последователно в рамките на един сеанс. Тази необичайна практика доведе до известно напрежение, когато се уточняваше какво намаление на таксата ще ползват.

Вече две години работя като професионалистка и не знам дали имам късмет, дали си отварям очите, като подбирам мъжете и момичетата си, дали е поради наложените строги хигиенни норми, но не съм попадала нито веднъж на венерическа болест. Продължавам да твърдя, че заразата разпространяват онези, които раздават безплатно любовта си из баровете по *Първо авеню* или в студентските общежития.

Аз съм маниакално чистопътна — това е всеизвестно. У един човек най-напред забелязвам ноктите му. Завеждам мъжа до мивката и с четка и сапун измивам ръцете му, докато станат идеално чисти.

Колкото и да съм предпазлива, в началото на кариерата си хванах малките дяволчета, известни като пичи въшки. Щом ме засърбя, отидох на гинекологичен преглед.

Попаднах на миловидна, майчински тип женица. Прегледа ме, намери дяволчето, постави го на стъкълце, разгледа го под микроскоп

и потвърди опасенията ми:

— Да, скъпа, въшки. — И попита извинително: — Не искам да те тревожа, но била ли си напоследък с мъж, когото не познаваш добре?

Досещате се, че смених гинеколога. Намерих един не толкова тесногръд и готов да разбере проблемите на работещото момиче.

Прехвърлих се при лекар, занимаващ се предимно с професионалистки като мен. Беше приятен, а кабинетът му, близо до модното *Пето авеню*, бързо се разрастваше. За нас този човек е онова, което е треньорът за футболистите. Поддържа в добро състояние всичките ни мускули, тъкани, лигавици и тръби, защото в нашия занаят те се претоварват и понякога пострадват.

Макар да е мит, че професионалистите ходят на гинеколог два пъти седмично, възникне ли проблем, отиваме при доктор Джонатан Сейър — както го наричаме.

Добър специалист е, широко скроен и посвещава доста време на всяка пациентка, а цените му са умерени: 50 долара за първа визита и по 25 — за следващите.

В тази страна не съм срещала друг лекар, с когото можеш да останеш насаме. За разлика от Европа, лекарите тук те обличат в престилка с шнурове и така опакована, приличаш на коледен подарък, а в това време медицинската сестра бди като ястреб.

Доктор Сейър обаче те приема лично и макар в леглото да се проявява фантастично, никога не съм чула да се нахвърля на пациентка въпреки многобройните им опити да го съблазнят.

Знам за няколко момичета, закъсали финансово в момента, които са предложили да му платят „в натура“, но той учтиво е отказвал.

Как професионалистките се предпазват от забременяване и други такива опасности? Как преодоляват непроизводителния четиридневен период на менструацията?

Повечето момичета предпочитат да се пазят чрез противозачатъчни хапчета, но някои използват диафрагма. Това находчиво малко изобретение е полезно и за да задържаш менструалното течение.

Първо си правим цялостна влагалищна промивка, после слагаме диафрагмата и пак се подмиваме — така се премахват всякакви следи от кръв и вагинален секрет и няма начин да се разбере, че момичето е в месечния си цикъл.

Тази мярка ефективно задържа кръвотечението, но осигурява само половинчасов отдих. След това незабавно трябва да извадиш диафрагмата.

Някои момичета се справят с четиридневното неразположение с помощта на огромни количества тампони. Не препоръчвам този метод, защото има опасност силен партньор да натика тампона в област, откъдето само гинеколог би го извадил.

Така наречената хигиенна гъба на шнур е друго находчиво изобретение и върши същата работа, но за разлика от тампона не може да бъде натикана прекалено навътре във вагината. Шнурът се скрива в ануса на момичето.

Един от най-добрите приятели на работещото момиче е гелът *Коромекс*. Лилавият на цвят гел прави проникването по-лесно, когато страстта не го осигурява. С други думи — ако едно момиче не се навлажнява, защото мъжът не я възбужда, гелът идва на помощ. Прекаленото търкане на сухо наранява вагината.

Кои стават проститутки и как за пръв път влизат в занаята?

Много от тях са манекенки с непостоянни ангажименти или актриси, които са се провалили в амбициите си или чакат да ги осъществят, има и момичета, които не познават друго препитание. Твърде често влизат в бизнеса за определено време с намерението да изкарат набързо пари и да напуснат.

Само глупавите остават, докато станат на четиридесет, износят се, забременеят или, пристрастявайки се към наркотиците, не знаят какво друго да правят.

Възхищавам се от умните момичета с твърда воля да се оттеглят, щом спестят достатъчно. После се ограничават с по-ниско платена работа.

Два примера в това отношение са Гейл и Гилда — и двете много интелигентни и съвсем наясно какво искат да извлекат от професията.

Гейл напусна, след като се омъжи за приятен експерт-счетоводител в голяма рекламна агенция. Благодарни ми, задето ѝ помогнах да припечели парите, необходими, за да привлече мъжа си, и се премести с него в Уестчестър.

Само след три месеца обаче отново ми се обади да сподели проблемите около съпруга си — играел комар два пъти седмично, трябвали й пари, за да върне част от дълговете му, а на всичкото отгоре не й допадало да стои по цял ден вкъщи със скръстени ръце. Дойде при мен и работи още известно време, но спря, щом мъжът ѝ се отказа от комара.

Гилда работеше за голяма брокерска фирма на *Уолстрийт*. Гаджето ѝ се замесило с лошите момчета от мафията и задлъжняло с няколко хиляди долара.

Гилда въобще не харесваше проституцията и като цяло бе изключително почтена, дори прекалено скромна, но се превърна в страхотно момиче за по 200 долара на сеанс, което мъжете редовно водеха на официални вечери. Дойде при мен, като знаеше съвсем ясно какво точно иска и когато го постигна — напусна. Притежаваше онова, което се нарича сила на волята — колкото пъти след това съм ѝ се обаждала с предложение да изкара набързо 50–100 долара, винаги е отказвала.

Някои млади богати момиченца също се пробват в занаята — било заради тръпката, било да демонстрират бунтарство. Но от опит знам, че бързо напускат и се връщат у дома, да се омъжат за момчето, от което са избягали.

Твърди се, че проститутките стават най-добри съпруги. Това за мен определено е мит.

Такава жена никога не е в състояние да дели остатъка от живота си само с един мъж, независимо колко добре се грижи той за нея. Самата Мадлен като млада е минала през три брака и след всеки развод се връщала в професията. А след като започна да върти преуспяващия си дом за удоволствия, не бе лесно да я изкуши човек да се откаже. Само бременност или проблеми с данъчните власти бяха в състояние да я върнат обратно в лоното на законното семейство. Проститутките често започват като нимфоманки, но след като се задържат прекалено дълго в занаята, започват да мразят мъжете. Не успяват да се установят и вечно искат повече действие или повече пари. Затова винаги когато ми задават неизбежния въпрос: „Какво прави симпатично момиче като теб в такава професия?“, се замислям сериозно дали да не се омъжа, но няма да скрия, че междувременно съм отказала някои доста добри предложения.

Има нещо в света на момичетата на повикване, което ми допада: срещам най-различни интересни мъже, независима съм, въртя собствен бизнес, а и не е като да съм истински влюбена. Така че щом бизнесът ми процъфтява, защо да го подменям с живот в предградията, сигурност и така наречената почтеност? Няма да го направя — нито за няколко кожени палта, нито дори за бебе.

---

[1] Мадам Клод се премести в САЩ след неприятности с френските данъчни власти през 1974 г. — Б.пр. ↑

11. РАЗЛИЧНИ „УДАРИ“ ЗА РАЗЛИЧНИ ХОРА ИЛИ УОЛСТРИЙТ И АЗ

Имам приятели в *Чейс Манхатън*, *Барклис*, *Фърст нашънъл сити*, *Франклин нашънъл*, *Марин Мидланд*, *Дъ дайм*, *Гринуич банк енд тръст*, *Бауъри*, *Манифакчърърс Хановер*, *Банкърс тръст*, *Ню Йорк банк фор сейвингс*, *Банк ъф Америка*, *Банк ъф Израел*, *Банк ъф Токио* и почти всички други банки — малки или големи, — които оперират в тази страна.

С други думи, банкерите са сред най-добрите ми клиенти.

Тези мъже, занимаващи се с пари, съставляват около десет процента от бизнеса ми. Ако се прибавят другите професионални категории — атлети, аристократи, лекари, дипломати, издатели, политици, адвокати, съдии, президенти на компании, всевъзможни бизнесмени, доста филмови звезди и дори свещеници — всички чести посетители на дома ми — излиза, че моята професия явно обхваща съществен дял от пазара.

Има само една професия, чиито представители държат първенство пред банкерите. Това са борсовите посредници. Те са толкова ебливи и такива ревностни посетители на публични домове, че по моя преценка 50% от бизнеса ми е пряко свързан с мъжете, които постоянно следят движението на пазара.

Дори акциите да се сринат, посредниците никога не са оцетени!

За щастие и обратното е вярно: щом на *Уолстрийт* нещата са се движили добре, сигурна съм, че към единадесет вечерта телефоните ми ще прегреят от звънене и шестима — осмина посредници ще цъфнат на вратата ми. Когато цената на акциите се вдига, вдигат се и куровете!

Като цяло посредниците са по-склонни да посещават дома ми, докато по-консервативните банкери предпочитат да си поръчат момиче по телефона. Но независимо къде, кога, как или защо искат да бъдат

задоволени, винаги се старая да удовлетвори желанията им, защото в противен случай ще го стори друга мадам — моя съперница.

През една относително спокойна петъчна вечер това лято ми се обади редовен клиент, banker в Ню Йорк, и поръча шест момичета за същия брой негови колеги извън града, на които бе домакин. Така се случи, че момичетата без предварителен ангажимент вече бяха заминали за уикенда или се радваха на компанията на гаджетата си. За да не скърша мерака на bankerите, реших лично да изпълня поръчката.

Пристигнах в нюйоркския *Хилтън* и останах приятно изненадана: всички гости бяха отседнали на един и същи етаж, а домакинът им изпълняваше и ролята на касиер. Единствено с него договорих общата цена и влизайки от стая в стая — чук, чук, петнадесет минути и омитане, — се върнах вкъщи само след два часа и значително по-богата.

Друг път самостоятелно обслужих bankerска делова среща в Маями — хем демонстрирах несекващата си доброжелателност, хем увеличих богатството си.

Миналата зима при подобен случай взех и Рейчъл, едно от поиздръжливите си момичета. Отседнахме във *Фонтенбло*, където се провеждаше срещата. През деня седяхме край басейна, попивахме топлите слънчеви лъчи и се впускахме в разговори с гостите. През цялото време следях в кои точно бунгала са настанени bankerите.

През първия следобед, преди късната ни следобедна дрямка, хванахме по двама клиенти, а след вечеря се насочихме към банкетната зала — средоточието на всички делегати. Подхващах разговор, споменавах, че съм от Ню Йорк, а bankerът обикновено питаше:

— А какво правиш в Маями?

— Осигурявам развлечения — бе най-честият ми отговор.

— Певица ли си, или танцьорка?

— Не. Тук съм да осигурявам забавления на bankerи.

Всичко бе уредено съвсем простичко. За да разберете какви добри клиенти се оказаха, ще спомена, че още първата вечер всяка обслужи по шестима, а втората, когато мълвата се разнесе като горски пожар, помня, че за три часа слизах и се качвах с асансьора поне десет пъти.

Бизнесът течеше фантастично — не ни стигнаха сили да издържим и четирите дни на срещата. На четвъртото утро се събудих така изтощена, че казах на Рейчъл:

— Стягай багажа. Още днес се връщаме в Ню Йорк.

У дома щях да изкарам същите пари като администратор, докато момичетата вършат тежката работа. Но съм убедена, че в Маями вербувах няколко постоянни клиенти, защото мнозина от онези банкери продължават да ми се обаждат, когато са в Ню Йорк.

Още в началните дни, когато работех сама в малкия си апартамент, си създадох добра репутация сред брокерите. Имах славата, че се справям с шестима при един сеанс. Докато се чуках с един, другите чакаха в кухнята, пиеха и се шегуваха. Колкото повече се чуках, толкова по-силен сексуален глад ме обземаше и всички се разотиваха щастливи.

При банкерите и брокерите скрупулъзно честната сделка е от изключително значение. Почувства ли се някой от тях измамен финансово, мълвата ще се разпространи по *Уолстрийт* и ще загубиш съществен дял от бизнеса си.

Брокерите са най-голямата част от клиентите ми и все пак не са ми любимци особено когато пристигнат подпийнали, готови да се карат и спорят кой кое момиче да получи и срещу колко. Шумното държание на тези груби мъже според мен се дължи на етническия им произход — повечето са с ирландско потекло.

На последния празник на Свети Патрик къщата ми приличаше на Белфаст под обсада. Пристигаха на групи, пияни. Трудно поддържах реда, защото непрекъснато се разхождаха нагоре-надолу само със зелени вратовръзки или яркозелени панделки на куровете и по-скоро пиеха, отколкото да се възползват от услугите на момичетата ми.

За американските брокери от ирландски произход ще кажа едно: винаги са готови да се чукат — дори пазарът да се срива, пак имат желание да наминат, но тогава се пазарят да получат услугата по-евтино.

Определени етнически групи сякаш се наместват в определен шаблон, когато посещават дом за удоволствия. Съставила съм тъй наречения списък „Мръсната дузина на мадам Ксавиера“.

По постоянна сексуална готовност **ИТАЛИАНСКИТЕ АМЕРИКАНЦИ** се нареждат непосредствено след **ИРЛАНДЦИТЕ**, но

за разлика от тях рядко оспорват цената и са по-придирчиви при избора на момиче — обикновено предпочитат блондинки.

Любимите ми и най-чести клиенти са АМЕРИКАНСКИТЕ ЕВРЕИ. Имат отлично чувство за хумор, държат се прилично и се отнасят внимателно с момичетата. Обикновено им допада една добре направена свирка и съм се питала дали не е така, защото придирчивите им съпруги не се спускат там долу, за да не размажат червилото си. Проститутките са на мнение, че тези типове са обикновено непретенциозни и благодарни.

Но невинаги. Помня господин Апелбаум. Оплака ми се от студенокръвната като умряла риба своя съпруга. Идваше в дома за пръв път. Беше и нервен, и възбуден. Започнах да се разсъбличам и още преди да приключа, той ми се нахвърли, натика ми щръкналия си малък кур и след три-четири тласъка се срина като чувал с картофи.

— Страхотно беше! — промълви той изтощен. — Ти също ли свърши?

— Господин Апелбаум, това не беше никакво чукане, а *schtupping* (еврейски термин за бързо изпразване). Не е чудно, че смятате съпругата си за фригидна. Как си въобразявате, че ще се разгорещи от човек, който го върши по-бързо от заек?

Остана смаян. Заради сексуалния си проблем се обърна към психиатър, но след още няколко сеанса с мен се отказа от лекаря, а бракът му процъфтя. Добрата проститутка може да се превърне и в първокласен социален работник, но госпожа Апелбаум, предполагам, така и никога не узна кой е терапевтът на съпруга ѝ.

Понякога прочутото еврейско чувство за вина се проявява по странен начин. Посети ме изключително красив млад мъж. Демонстративно излагаше на показ брачната си халка. Опитах се да го целуна, но той извърна глава. Дали се притесняваше от лош дъх? Поех кура му с уста. В един момент и двамата се възбудихме. Извърнах се така, че чаталът ми — вече топъл и влажен — бе в обсега на езика му. Но отново нищо! Най-накрая откровено го помолих да ме наеба — липсваше ми всекидневният оргазъм. Той обаче поклати глава.

— Разбираш ли, когато курът ми е в устата ти, не изпитвам чувство за вина, но ако те целуна или те наеба, това ще е изневяра за мен.

ГЪРЦИТЕ. Лично аз най-много обичам като любовници младите гърци. Те са чувствителни, силни, топли и вълнуващи. Гърците рядко са обрязани, но са много чисти. По-възрастните и богати гърци са очарователни като клиенти, изтънчени в леглото и често със забавни прищевки. Имат склонност към аналния секс — вкус, който според мен са придобили по времето, когато от момичетата им се е очаквало да се омъжат девствени, а горещата им гръцка кръв е диктувала друго. За да преодолеят технически тази пречка, са изобретили известния в професията гръцки стил и мъжете до ден-дневен си падат по него.

БРИТАНЦИТЕ са цивилизовани, умели и малко хладни. Допускам, че склонността им към мазохизъм е плод на образователната им система и те пренасят своите навици от училищата в публичните домове. Щом свършат и си уредят сметката, подават ръка за довиждане и си тръгват — никога не остават да се опознаят с по-нисшестоящите си себеподобни. Колкото до ХОЛАНДЦИТЕ, трябва да призная, че моите сънародници са най-неромантичните и лишени от въображение любовници на света. Мятат се отгоре ти, почти изкарват въздуха от белите ти дробове, изпълняват скучните си холандски движения, а после остават с часове, бърбят помежду си и ти пият пиенето.

По отношение на ФРАНЦУЗИТЕ съм със смесени чувства. Определено са наясно какво да правят с език и неслучайно в цял свят използват френския термин *soixante-neuf* — 69. Но представата им за лична хигиена обикновено не отговаря на моите стандарти, макар да ги намирам за сладки любовници, ако успея да ги привикам във ваната преди леглото. НЕМЦИТЕ са доста чисти, но по-скоро яки, отколкото романтични, а на моменти направо се държат като диктатори: „Сега ще си отвориш краката“, заповядват те. Старая се да държа тези типове далеч от еврейските си клиенти, особено от ИЗРАЕЛЦИТЕ. За разлика от американските евреи, родените в Израел *sabras* са догматични и обичат да се правят на мачо. Жизнени и енергични, на тях им прави кеф да лижат жените без никаква следа от пословичното чувство за вина.

Заради изключителния им чар обожавам УНГАРЦИТЕ и АВСТРИЙЦИТЕ. С прекрасни и изтънчени маниери, тези европейци никога не пропускат да донесат малък подарък, когато идват в дома ми. ИТАЛИАНСКИТЕ и ИСПАНСКИТЕ клиенти са страхотни

любовници, обличат се елегантно и предпочитат да заведат хубаво интелигентно момиче в най-скъпите ресторанти или барове вместо просто да го начукат.

ЛАТИНОАМЕРИКАНЦИТЕ (включително и мексиканците) като цяло са по-скоро любовници, отколкото клиенти. Няма нищо против да си харчат парите, но смятат, че срещу 100 долара момичето им се полага за цяла нощ. За тях парите няма значение, но не обичат да ги пришпорват. Ако изпратя момиче в хотел за среща с мъж от Тексас например, очаквам да се върне след три четвърти час, защото когато става дума за пари срещу забава, американците знаят правилата. Ако я изпратя обаче на среща с латиноамериканец, знам, че ще отсъства поне два часа.

Латиноамериканците искат да ухажват момичето на своя заучен английски, а понякога това отнема доста време. Те са същински деца, но са много приятни, чаровни и въпреки всичко симпатични.

Като илюстрация на поведението им в публичен дом, ще ви разкажа какво се случи в началото на тази година. По искане на финансов министър от Южна Америка и трима от най-изтъкнатите банкери в страната му една петъчна вечер затворих дома си. Уверих министъра, че няма да допусна друг, освен неговата компания и по две момичета за всеки. Седях и наблюдавах как влизат и излизат от спалните. Страшно се възбудих. Затова, когато Такис — мой приятел от Гърция, изключително сексуален — ми телефонира, реших да пратя по дяволите обещанието си да не допускам друг в къщата и го поканих да дойде.

Такис пристигна, но всички спални бяха заети. Единствената възможност бе да се любим на дивана във всекидневната. Вярно, латиноамериканците бяха поставили изискването да няма други клиенти, но не бе ставало дума да няма други *любовници*.

Любихме се страстно някъде около половин час. Едва тогава си дадох сметка, че финансовият министър и компанията му са излезли от спалните и заедно с момичетата седяха в кръг, наблюдавайки импровизираното представление на мадам.

Обзеха ме опасения, да не би да се разсърдят, че забавлявам друг мъж. Притесненията ми се оказаха напразни. Когато най-после с Такис изпитахме потребност от почивка, латиноамериканците се изправиха

на крака, заръкопляскаха и широко ухилени повтаряха: „Браво! Браво!“.

При цялото им очарование, а понякога и направо детска палавост, латиноамериканците упорито отказват да се сношават с латиноамериканки — поне не го правят в публичните домове.

АЗИАТЦИТЕ. Сред нас се шири мнението, че да легнеш с ориенталец е така просто, както да си измиеш ръцете. Тези мъже са най-бързите любовници и с най-малък мъжки атрибут. Толкова са бързи, че когато се откри новият китайски ресторант в сградата, където живея, уредих редовно да ми носят храна оттам срещу месечно начукване на всеки един от персонала — дори готвача.

Не всички азиатски клиенти са еднакви: японците са много почетни посетители в публичните домове от китайците, които са подискретни и затворени.

Мнозина ориенталци болезнено осъзнават физическия си недостатък и правят какво ли не, за да го прикрият или компенсират.

Веднъж ми се случи нещо показателно с високопоставен японец, който не можеше да се примири с действителния размер на оборудването си.

Извика ме неговият секретар, американец. Когато пристигнах, министърът от японското правителство, дошъл на посещение в Ню Йорк, лежеше в притъмнената стая с вдигнати до брадичката завивки.

Очите ми привикнаха към тъмнината и видях, че е към четиридесетте, доста привлекателен. Не говореше много, затова бързо се съблякох и се мушнах при него в леглото. Очаквах да ме остави аз да действам.

Направих опит да сведа глава към слабините му, а той нежно, но решително ме отблъсна. Отначало си помислих, че се стеснява, ала той продължаваше да не ме допуска, докато не се убеди, че твърдо съм решила да смуча кура му. Най-после ми позволи. Все така обаче не отместваше ръцете си от ташаците и основата на пениса. В първия момент реших, че иска да ми помогне, но скоро открих нещо съвсем необичайно в пениса, който смучех. Кожата не бе гладка като на истински, а при опита ми да пъхна език в „малкото око“ не открих такава.

В това легло ставаше нещо много странно. Преди да разбере какво е, той ме претърколи по гръб, изучука ме набързо, свърши за

няколко минути и изчезна в банята.

Ако не се бях усетила топла и влажна, когато пъхнах ръка под чаршафите, щях да заподозра, че е използвал изкуствен пенис. Нищо не разбирах.

След пет минути той се появи от банята, все така с ръце върху слабините. Още не бях станала от леглото, за да се облека. Искях да ми просветне какво точно става, ако мога така да се изразя.

Японският министър легна отново до мен и започна да ми говори вежливо на не съвсем правилен английски. В това време аз нежно отместих ръката му и смаяна установих, че пенисът му не е по-голям от кутрето ми.

Ако беше от бялата раса и светлината беше ярка, положително щях да видя как се е изчервил от срам.

— Как така преди пет минути беше толкова добре въоръжен? — попитах аз. — Беше нахлузил нещо на пениса си ли?

— Няма значение, няма значение — промърмори той. — Сега всичко е наред.

— Кажете ми истината — увещавах го аз. — Ще те разбере, честна дума.

Нямаше смисъл да се преструва и той призна, че наистина е бил с изкуствен пенис. Вече знам, че това е нещо обичайно за японците. Хитроумното уредче може да бъде контролирано да симулира оргазъм едновременно с онзи, който го носи, и да пръска семеподобна течност.

— Слушай — подканих аз, — не се стеснявай от истинския си пенис. Дай сега да ти направя свирка.

Този път той ми позволи и смятам, че остана доволен.

Облякох се и почти на вратата го попитах дали би ми дал фалшивия пенис като сувенир.

— В никакъв случай. Никога — поклати глава той. — Предстоят ми посещения в още няколко града, а имам само един изкуствен пенис.

Точно както етническите групи имат особености, така е и при различните възрастови групи. Забелязала съм определен шаблон при клиентите ми в зависимост от възрастта.

Най-младият клиент, който някога съм имала, бе седемнадесетгодишен, а най-възрастният — на седемдесет и две. Но и

двете крайности са рядкост.

В старовремските бордеи от 30-те и 40-те години се е правело така нареченото „пукане на черешката“: баща изпращал подрастващия си син при опитна проститутка, та да го въведе в секса.

В наши дни момчетата, които идват в къщи като моята, знаят за какво става въпрос. Независимо от това обаче тези хлапета често са доста нервни и бързи и стигат до оргазъм почти веднага. Имат сили да го направят два-три пъти и в зависимост от финансовите им възможности, а и от благоразположението на проститутката, могат да свършат втори, а и трети път за половин час.

Мъжете малко над двадесет обикновено идват при мен на групи. На тази възраст все още са стеснителни и си дават взаимно кураж, наливайки се с алкохол. Относително лесно е човек да се справи с тях и в сравнение с подрастващите издържат малко по-дълго, преди да се изпразнят.

Някъде към тридесетте мъжете достигат върха на сексуалната си сила, но макар да са желани като любовници, професионалистките ги намират за досадни. Именно тях момичетата харесват най-малко, защото настояват да опитат всички пози, които им хрумнат. Гадното в отношението им всъщност е, че без да ти казват, ти внушават с поведението си: „Млад съм. Привлекателен съм. Не ми е нужна проститутка, но щом съм тук, поне да получа максималното срещу парите си“.

Момичетата най-много харесват мъжете вече към четиридесетте.

Те са наясно за какво става въпрос. Често свършват два пъти за половин час и повечето момичета ги обслужват с удоволствие. Тези мъже обикновено се грижат за телата си, редовно посещават гимнастически салони, играят тенис и използват приятни одеколони. Истински ценят жената и не са прекалено взискателни. Не са особено придиричиви дали момичето е на двадесет или тридесет, стига да е хубаво и да има добър нрав.

Мъжете между четиридесет и петдесет приличат на побратимите си от предходната група, но предпочитат да им се направи свирка, а не да се чукаат. Те са от поколението, в което не е прието съпругите да им духат, затова в публичен дом очакват да получат онова, което нямат вкъщи.

От личен опит ще кажа, че с приближаването на петдесетте мъжете са стигнали сексуалния си връх и започват да западат.

Прехвърлят ли петдесет, искат изключително млади момичета — от типа Лолита или тип „дъщеря“. Като цяло са заможни, на път да се оттеглят от активна работа бизнесмени, които прекарват зимите в Маями и междувременно летят до Пуерто Рико, Лас Вегас или Ню Йорк, за да търсят удоволствия. Обикновено целогодишно имат слънчев загар и са истински джентълмени — обичайно е да пристигнат с бутилка скоч или парфюм за мадам. Мъжете над петдесет започват да чувстват, че „дефицитът“ в сексуалното представяне трябва да се компенсира с проява на щедрост. В сравнение с по-младите мъже винаги търсят по-голямо уединение, нежни любовници са и стигат до оргазъм само веднъж за час, ако въобще успеят.

Такива мъже често минават през кризата на средната възраст — наричам я на шега „куропауза“, и зарязват съпругите си, за да се захванат с някое много по-младо от тях момиче. Дори създадоха на нашия пазар търсене за Лолити — било истински, било фалшиви. Някои момичета на двадесет и пет, стига да се облекат подходящо и да се гримират подобаващо, спокойно могат да минат за седемнадесетгодишни. Еди, известен и богат бизнесмен, се оплакал на деветнадесетгодишната си дъщеря, че приятелките ѝ вече са прекалено стари за неговия вкус. Моето правило е никога да не наемам непълнолетни и така избягвам риска от излишни неприятности със закона.

Мъжете над шестдесет обикновено се задоволяват да те лижат или да им духаш. Проблемът им не е да стигнат до оргазъм, а по-скоро, че често им е трудно да го надървят достатъчно. Налага се буквално да натъпчат отпуснатите си курове в момичето и едва в топлината на вагината ѝ да достигнат ерекция.

Опасно е обаче да се смята, че всички са така безпомощни сексуално. Един изключително мил стар banker от Филадельфия, известен на момичетата на повикване като Татко Серж заради грижовния си родителски подход, веднъж си уговори среща с мен. Заведе ме на представление на Бродуей, а после на вечеря във великолепен ресторант. Седнала по-късно в лимузината му на път за

апартаментта му в *Уолдорф*, аз го съжалих. Щеше ми се да му осигуря добро прекарване, но на неговата възраст едва ли щеше да успее да се начука като хората.

Поне така си мислех. Едва прекрачихме прага и той разкъса роклята и пликчетата ми и ме хвърли на леглото. Коленичи и в продължение на половин час обработва клитора ми с такава вещина и артистичност, че стигнах до два прекрасни оргазма. Никога не бях изкарвала парите си така лесно и толкова приятно. А после ме начука с прекрасно надървен твърд хуй. Отне ми съвсем малко по-дълго време, отколкото с млад мъж, но какво от това?

Един прочут филмов магнат, сега вече покойник, чукаше чудесно дори след седемдесет. Знаем, защото сме излизали няколко пъти. При последното му пристигане в Ню Йорк ми се обади с поръчението да водя и друго момиче, защото седемнадесетгодишното му гадже било бисексуално. С удоволствие откликнах и отидох с изключително красиво момиче, за да съм сигурна, че всички ще останат доволни. Облечен в черно копринено кимоно, господин магнатът лично отвори вратата на мансардния си апартамент и ни запозна с партньорката си: висока, стройна, изключително хубава блондинка. Колкото и да е странно, той не я изчука нито веднъж; поне не в мое присъствие. Предпочиташе трите да го правим заедно пред него, а той седеше в стола стил Луи XV до леглото. От време на време кимоното му се разтваряше и се виждаше един жизнен, щръкнал хуй. В това време ние се лижехме, смучехме и целувахме на воля. В един момент, както бях заровила глава в пътката на момичето му, тя се наведе над мен и ми прошепна да се отпусна, защото щяла да симулира оргазъм заради господин магната.

Приех го като обида за работата на езика си. Защо да хабя великолепната си техника по такова фригидно маце? Ала тя се оказа превъзходна актриса и му поднесе завършено представление: мяташе се, гънеше се, стенеше и надаваше необходимите истерични писъци. Истински обаче й допаднаше вибраторът и оргазмът ѝ, когато се обработваше с него, не беше симулация. А аз изкарах един сеанс с доведеното от мен момиче — тя определено оцени оралните ми таланти.

През цялото това време господин магнатът ни наблюдаваше и онанираше. Но след като гаджето му стигаше до фалшивия си оргазъм,

той мятеше една от проститутките върху леглото и я наебаваше здраво, а вибраторът работеше наднормено в путката на собственичката си.

Млади или стари, африканци или ескимоси, всички мъже, които плащат за забава в дом за удоволствия, се наричат като цяло пичове и спадат към една от следните категории:

1. ЛЕСНО ИЗБИРАЩИЯТ. Пристига надървен, забързан, почти няма време за пиене. Иска просто да му направят бърза свирка и да не го обвързват по никакъв начин. Никакви целувки, никакво опипване, никаква необходимост момичето да симулира оргазъм. Идва и си тръгва след петнадесет минути.

Има и една разновидност на пичовете, които желаят само свирка. Те си мислят, че като не пъхат пениса си във вагината на момичето, не изневеряват на съпругите си. Колкото и да е странно, но това обикновено са мъже, които са били сред най-големите и буйни плейбои, преди да се задомят.

2. ЛЮБОВНИКЪТ. Привързва се емоционално към проститутката, иска само нея и не поглежда друго момиче. Разказва й живота си и често е обзет от желание да я промени, да я измъкне от този начин на живот, но рядко й предлага алтернатива как тя да се издържа нататък. Любовникът е доволен само ако усеща, че момичето е доволно от любенето им. Налага се да му се отделя доста време, но си заслужава усилието, защото, докато трае увлечението му, Любовникът е постоянен клиент.

3. КУРВАРЯТ ПО ДУША. Обича разнообразието, без да е особено придирчив, и винаги предпочита атмосферата на дом за удоволствия, вместо да е насаме с момиче на повикване. Често носи бутилка алкохол или друг подарък за мадам, чувства се изключително добре в дома й и минава през няколко момичета през нощта. Докато приключи, най-често се зазорява и срещу допълнително заплащане обикновено решава да се възползва от привилегията да поспи на разтегателния диван във всекидневната.

4. ДОН ЖУАН. Пристига с цял куп истории за пленителните стюардеси, секретарки и манекенки, с които е спал и които го преследват заради прекрасното му тяло. Мъжете от този тип са винаги млади, но не е задължително да са привлекателни и почти никога не са

добри в леглото. Често се питаш откъде намира сили да харчи пари в дома ти, защото от разказите му излиза, че върти доста успешен секс!

5. ИНТРОВЕРТНИЯТ ГОРД ТИП. Този мъж е по-скоро интелектуалец, а не среден клиент и желае да види едно момиче само веднъж в живота си и никога повече. Използва мадам, защото знае, че тя има връзка с момичета на повикване из целия град и ще му осигури разнообразието, за което копнее. Вариантът е старият ерген работохолик, твърде съсредоточен върху кариерата си, за да му остава време да ходи по събирания и да си хване момиче. Ако е женен, обикновено се появява през лятото, когато съпругата му е на курорт. Обажда се по всяко време на деня или нощта, в момента, когато му се доще.

6. ПАЗАРЯЩИЯТ СЕ ТИП или ТЪРСЕЩИЯТ ИЗГОДАТА. Седи поне половин час, пуши цигара от цигара (от твоите цигари, разбира се), изпива всичкия алкохол, до който се добере, и все не може да реши дали изобщо ще се възползва от услугите на дома ти. Принуждава те да положиш специални усилия, за да му доставиш определен тип момиче, макар такива вече да има наоколо, и когато най-сетне благоволи да действа и ти се готвиш да уредиш финансовата страна, започва да се опъва и да се пазари за цената. Обикновено споменава колко скъпо му е излязло паркирането на колата.

7-А. ВРЕМЕННО ИМПОТЕНТНИЯТ. Импотентен е заради прекалено пиене, умора, мърмореща съпруга, транквиланти, срив на борсовия пазар, напрежение в службата. Но каквато и да е причината, обикновено е краткотрайна и появи ли се отново след седмица, пак е добър и силен любовник. Такива мъже обикновено са леко нервни и чувствителни. Винаги се стараем да проявим търпение и да им дадем втори шанс.

7-Б. ПЕРМАНЕНТНО ИМПОТЕНТНИЯТ. Много обича момичета в групови сцени или да наблюдава лесбийки; не му пука дали момичетата са черни, бели или зелени. За перманентната му неспособност има ред причини: възраст, болест — диабет например, силен комплекс. Изпълненията му се свеждат да опипва момичетата, за да стигнат до оргазъм (или да го симулират), да ги лиже и да се опитва да мастурбира, докато момичето го наблюдава. Някои обичат да пъхат в ануса им дилдо, а дори стигат до моркови, пръчки, нанизани на

врѣвчица мѣниста, кубчета лед или всичко друго, което може да се навре там.

12. БИЯ (МЛ)ЯКО!

Колкото повече се издигаше репутацията на моя дом, толкова повече хора „със специални изисквания“ започнах да привличам — предимно мъже, но понякога и жени. Наричат ги перверзници, странни птици, чешити, дори манияци. Психотерапевти и сексолози говорят снизходително за отклоненията им. Отначало се чувствах неловко с такива клиенти, но постепенно осъзнах, че са хора с богат сексуален опит, благодарение на който получават далеч по-голяма наслада в сравнение с така наречените нормални. За нормалните сексът е функция на тялото, равностойна на нещо банално от рода да си измиеш ръцете. А какво разбираме под „анормална сексуалност“? Тя не спада към тривиалното и просто влизане — излизане, общоприето в някогашното общество на селяни и пастири. Ако единствената цел на секса е продължението на рода, тогава буквално всяко разнообразие или фантазия би трябвало да се приема за перверзия.

А аз съм се сблъсквала с всичките. Фетишистите съсредоточават вниманието си върху някой предмет: бельо, обувка, презерватив, кожена дреха и така нататък. Други се възбуждат от мръснишки приказки — било те да ги бълват активно, докато се любят, било да ги слушат пасивно (на френски ги наричат *ecouteurs*). Има и привърженици на „златния душ“ — желаят да ги опикават, а понякога и да пият урина. Хомосексуалистите изпитват особен афинитет към урината. Доказателство са типовете, които висят около обществените тоалетни с намерението да начукат някой мъж, пристигнал с невинното намерение да се изпикае. Един от най-екстравагантните ми клиенти обичаше да лежи във вана, пълна наполовина с шампанско и наполовина с урина. Макар и скъпо, беше лесно да се набави шампанско, но понякога трудно се намираха достатъчно момичета с пълни пикочни мехури.

Срещала съм и ексхибиционисти. Подобно на изнасилвачите те изпитват висша наслада от истеричната реакция на жертвите си.

Другата крайност са воайорите. Възбуждат се, наблюдавайки, без самите тях да ги виждат, как — да речем — една жена се съблича. В този смисъл приличат на онези, които се обаждат по телефона да говорят мръсотии, скрити зад своята анонимност. Поради строгото си правило никога да не наемам непълнолетни, отказвам да обслужвам педофили.

Една от най-големите ми групи се състоеше от травестити, но малцина от тях бяха хомосексуалисти, повечето бяха женени с деца. Обличаха се и се гримираха с огромно старание. Отнемаше, естествено, много време, но след метаморфозата ги оставях да се смесят с момичетата и се случваше някой клиент да им налети.

Много често травеститите са и мазохисти. Вероятно най-погрешна е представата за садистите и мазохистите. Тези хора играят сложна игра, в която еротиката е неразривно свързана с причиняването или получаването на болка. След опита ми, придобит чрез Карл, се смятам за нещо като специалист по садо-мазо. У себе си съм открила и садистични, и мазохистични тенденции, но най-силно ме смайва менталното измерение на тези игри. В дома ми идваше „хрисимият слуга“ — богат собственик на универсален магазин. Позволявах му да носи сексапилна престилка, да се разхожда с метла и лопата, за да чисти след момичетата, да пере сутиените и пликчетата им, да мие чиниите. И в никакъв случай той не беше изключение. Едни от най-богатите и влиятелни бизнесмени на Америка пристигат, за да ги бият и шибат с камшик; облечени в женски дрехи да ги завържат или закопчаят с белезници към леглото. Плащат добре и аз ги обслужвам с огромно удоволствие. Тези мъже ценят груба, доминираща жена, обикновено с дълга руса или гарваново черна коса, не е задължително да е много млада или красива, но трябва да е готова да им уйдисва изцяло в измисления от тях жесток театър, независимо дали сценарият е безобидна закачка или страдна драма.

Сецам се за особено чудноват случай. Една вечер вкъщи ми се обади Лора. Покани ме да я придружа на специално събиране, за което щели да ми платят изключително добре. Нарече клиентите си господин и госпожа Шоубизнес. Живееха в стара къща от кафяв варовик в Манхатън. Все пак ми разкри истинската им самоличност: един от най-преуспелите в страната филмови продуценти и съпругата му. Той винаги я наричаше Анна — красива британска актриса, създава си

невероятна репутация като изпълнителка на класически роли и от двете страни на Атлантическия океан.

Не съм от хората, които раболепничат пред знаменитости, но признавам, че с нетърпение чаках да се срещна с тази двойка. Вратата ни отвори домакинът. С изненада го познах — преди няколко месеца беше идвал в дома ми с искането да му доставя две петнадесетгодишни Лолити. Бях му отказала. По вестниците и списанията се бяха появявали истории за диви оргии и неограничено количество кокаин. Къщата определено представляваше идеален декор за подобни начинания. Господинът се държеше като господар на дома, но докато чакахме Анна да се приготви, Лора ми пошушна, че съпругата плащала за всичко.

За нас Анна бе напълнила с обилна пяна огромна вана във формата на сърце. Лора и аз се съблякохме една друга бавно и съблазнително. Влязохме във водата. Продължихме да се прегръщаме и да се обтриваме с пяна. Лора се наведе над мен. Твърдите ѝ зърна докоснаха шията ми, когато тя взе подвижния душ и насочи топлата гъделичкаща струя вода към клитора ми. Изпитах истинско блаженство. Придърпах крака ѝ и с любов насапунисах, изплакнах и насмуках пръстите ѝ един по един. Под играта на водната струя стигнах до първия си оргазъм. После Лора разтвори подканващо крака. Страшно ми хареса великолепната ѝ лилава путка! С наслада вкусих срамните ѝ устни — плътни и месести — и усетих как клиторът ѝ набъбва в устата ми. Същевременно притисках силните ѝ бедра, та тялото ѝ да прилепне по-плътено към лицето и устните ми, а езикът ми да прониква по-дълбоко в нея.

През цялото време господин и госпожа Шоубизнес ни наблюдаваха от прага. Анна тихо простена. Докато траеше нашата игра, не престана да мастурбира под меката си копринена роба. Потреперванията от оргазма ѝ и нашепваните от съпруга ѝ насърчения ни тласнаха към още по-свободни действия и когато Анна дойде във ваната при мен и Лора, всяка от нас целуваше всяка навсякъде. Усещах езици по ушите, бузите, устните, косата си, дори по клепачите. Най-сетне Анна ни покани да влезем в спалнята.

В средата на облепена с кадифени тапети стая с огледала от пода до тавана се намираше огромно легло. Лора вече бе идвала тук и знаеше какво точно се очаква от нас. За моя изненада тя разкъса робата

на Анна и я повали грубо върху леглото. За пръв път се срещах с жена мазохист и малко се шокирах — преобразилата се във вилнееща фурия Лора драскаше порцелановобялата кожа на Анна, нараняваше добре оформените ѝ крайници, хапеше диво зрелите форми на гърдите ѝ. Лора пъхна в ръката ми няколко копринени шала и ми нареди да завържа краката на Анна към леглото. После съпругът ѝ ми подаде двуглаво дилдо. Намазах го с вазелин и вкарах инструмента във влажната ѝ путка.

— Натикай другия му край в задника ѝ. Силно и бързо — прошепна Лора.

Докато обслужвах долната част от тялото ѝ, Лора я зашлевяваше през лицето, удряше я с юмрук по гърдите, а през цялото време върху лицето на Анна се четеше агония и наслада. Струва ми се обаче, че само аз не се възбудих от животинското ѝ скимтене. Господин Шоубизнес ни наблюдаваше с развратно изражение. Няколко пъти смръкна редички кокаин, оформени върху огледалце. От време на време ни спираше, за да даде на Анна също да си смръкне от белия прах. В един момент Лора ми каза да престана да я обработвам с дилдото. Но за Анна нямаше никаква почивка. Лора натика два бързооборотни вибратора — един в путката ѝ, друг в ануса. Когато страстта ѝ нарасна неимоверно, господин Шоубизнес накара Лора да извади жужащите машинки, свали лилавото долнище на пижамата си и я възкачи. Ебаха се като диви животни. Когато стигнаха до върха, Анна не спря да крещи колко великолепно било всичко и молеше за още.

Изпитах нещо като гняв. Анна бе толкова красива жена и ако бяхме сами, бих ѝ засвидетелствала много нежност. Тя обаче желаше наказание и понеже плащаше, получи именно това. Казах на Лора да не ми се обажда за повторна визита.

Сцената витаеше в ума ми. Стигнах до заключението, че актрисата се нуждае от подобно унижение, за да балансира ласкателствата на театралната публика и филмовите си фенове.

Кой знае? Лично аз си мисля, че има късмет да изкарва толкова много пари, защото харчи нашироко за проститутки. На Лора плаща по 1500 долара, за да минава пет пъти седмично.

Абрахам е друг случай на човек, който трябва да бъде жестоко унижен, та да успее да стигне докрай. Той е четиридесет и пет годишен заможен бизнесмен, еврейн. От първия му сексуален контакт, случил се при доста крайни обстоятелства като тийнейджър в нацистки концентрационен лагер, е останал странен вкус.

Груба надзирателка, гола под шлифера си, му заповядала да се яви една нощ зад тоалетните и го принудила да направи кунингус. До ден-днешен Абрахам помни живо премесената със страх необикновена възбуда, която изпитвал. До такава степен не е успял да преодолее травмата, че не е в състояние да прави секс, преди да възстанови гледките, звуците и миризмите от онзи момент.

Абрахам се обади в дома, където работех, преди да стана мадам. Поиска момиче, говорещо немски, относително силно и с умения да раздава нареждания. Мадам го увери, че съм като направена по поръчка за тази роля и ме изпрати при него. Живееше в луксозна жилищна сграда в източната част на *Петдесета улица*.

Абрахам ме посрещна учтиво на вратата и поиска незабавно да се заловим за работа — без никакви предисловия ме отведе до заключен дрешник.

Дребният бледен мъж се засуети с ключалките — човек би помислил, че крие скъпоценните камъни от кралската корона. Най-после отвори вратата със замах и вътре видях само шест-седем оригинални СС-шлифера, а вонята на старееща гума в дрешника бе така силна, че въздухът можеше да се реже с нож.

Мъжът ме помоли да се съблека, да метна на голо един шлифер и да симулирам обиск и бой в стил СС.

— Не забравяй да сложиш колана — напомни ми той, докато нагласяваше свастиката и ми подаваше пистолет играчка.

Сценарият предвиждаше да изляза от спалнята, та той да се подготви: да легне гол върху леглото, с извърната към затворената врата глава.

Отвън аз трябваше да потропам *дум! дум! дум!* и да извикам на немски: „Гестапо! Отвори веднага вратата!“.

Няма никакъв отговор. Ритвам вратата и нахълтвам; заварвам го да лежи, стиснал пениса си с ръка.

— *Негг Кохен* — извисявам заплашително глас.

— Не, не... Аз съм господин Смит — отвърща той хрисимо и се прави, че трепери.

— Не ме лъжи! Ти си евреин — *Verdammtter Jude, Schweinhund*.

Пляс, пляс — шамаросвам го през лицето.

Дребният Абрахам трепери, моментално получава ерекция и е силно възбуден. Започва да мърмори за „проклетите евреи“ и как се надява до последния да си получат заслуженото.

— Млъкни, евреин! — просъсквам аз и за да съм сигурна, че ще ми се подчини, сядам върху лицето му и го насилвам да ме лиже и смуче по пътката.

Ядосвам се, защото не го прави както трябва. Свалям колана и го налагам, а той почти е готов да стигне до оргазъм. Точно в този момент изявява желание да спрем.

— Хайде да повторим всичко отначало — моли той.

Повтаряме сцената. *Третия* път, докато го налагам здравата, Абрахам се изпразва.

Горкият човечец е щастлив и доволен да ми плати, но такива сцени ужасно ме натъжават, защото съм наполовина еврейка и макар да съм била почти бебе по време на Втората световна война, ненавиждам да се сблъсквам с подобни неща.

Друг мъж, загубил девствеността си във военен лагер, е равин. Може да свърши само с не еврейка, и то след като го изрисува целия със свастики.

Неправоверните в сексуално отношение имат любими сцени, любима атмосфера и любими условия. Например пълнолунието, мрачното или дъждовно време често ги стимулират силно. Именно в най-лошо време са най-възбудени. Вероятно хората, които непрекъснато си падат по страданието, смятат за бонус, ако и времето е отвратително. Мазохистите имат силни предпочитания към чадъри — възприемат ги като потенциални оръжия за телесни наказания.

Ще ви обърна внимание на един факт — най-големият магазин за садо-мазо уреди в Манхатън е магазинът за чадъри в Уест Сайд. Оттам именно купувам повечето неща за „торбичката си със съкровища“.

Минимумът за всеки добър господар са поне чифт белезници, камшици, шибалки, окови, вериги и дилдо. Специализиралите се в

садо-мазо сцени разполагат с по-голямо разнообразие, а вероятно и с по-скъпи и изтънчени инструменти. Имам един прелестен роб, който кръстосва Европа и издирва средновековни пранги и белезници; когато идва за специално обслужване, винаги сам си носи аксесоарите.

Между другото, наскоро той посетил сънародничката ми Моник ван Клеф — мадам, която държеше прочута „къща за болки“ в Ню Джърси. Но след като я обискираха, се премести в Хага и сега експериментира със съвършено ново третиране на мазохисти, наречено „изолирана килия“. По нейна поръчка в дома ѝ е изградена специална килия, където затваря клиентите си, оковани в букаи. Понякога ги обесва от тавана за ръцете. Дочувам, че бизнесът ѝ вървял страхотно.

В един мрачен ден моят млад клиент Ники ме заведе в магазина за чадъри, за да се въоръжим за робската сцена, която искаше да му пресъздам. Чернокожият управител на магазина Джони Стар — работил е при мен като жребец, роб и господар — ни показа колекция от камшици. Изпробвах всичките или върху ръката си, или върху задника на Ники. Докато избирах какво да взема, случайно хвърлих око към витрината — отвън стоеше добре облечен мъж, изцяло погълнат от гледката.

Дори през стъклото забелязах познатото изражение, характерно за тези хора. То сякаш зове: „Моля те, бий ме, удрай ме!“.

За да го възбудя, ударих Ники още веднъж по задника и от изплющяването на камшика зрителят видимо потрепери.

Именно тогава ми хрумна бляскавата идея, че щом инвестирам толкова пари в нови инструменти за мъчения, е добре да си осигуря поне още един клиент за тях. Излязох и заставах до мъжа, преструвайки се, че разглеждам изложените чадъри.

В онзи ден бях подходящо облечена: черни кожени панталони, черен пуловер, високи ботуши и строго пригладени коси. Комбинацията от външния ми вид и изложените артикули го накараха да ме заговори.

— Изключително добре боравите с камшика — каза той на английски със силен унгарски акцент. — Обзалагам се, че сте наясно какво да правите с него, за да са щастливи хората.

— Ако смятате, че мога да ви направя щастлив, позволете ми да опитам — отвърнах.

— С огромно удоволствие. — Лицето му сияеше. — Къде да ви намеря и кога да дойда?

— Елате точно в шест довечера — наредих аз, защото на робите винаги трябва да се определя точен час.

Същата вечер изпробвах всичко от новата си торбичка със съкровища. Така му хареса, че в продължение на година и половина беше редовен клиент; после се премести от Ню Йорк.

Независимо къде за пръв път е придобил желанието за болка, мазохистът обикновено остава предан на един господар или господарка.

Способността ми да разпознавам мазохистите е невероятна. Различавам роб във всякаква среда — често дори преди самият той да си даде сметка, че е такъв, защото чета в очите, както врачките гледат на ръка.

Ще ви разкажа какво се случи на плажа в Пуерто Рико с прочут дисководещ от Ню Йорк. Ще го нарека Уилям Х. Леви. Определено имаше мазохистични наклонности, но не бе готов да им се подчини от страх, че реалността или ще го отблъсне, или ще се пристрасти. Когато ни запознаха, Леви носеше тъмни очила. Както си приказвахме, застанали до водата, усещах силните му вибрации и го помолих да си сваля очилата.

— Искам да видя очите ти, защото те отразяват душата на човека — обясних му.

Нищо неподозиращ, той ме послуша. Моментално продължих:

— Обзалагам се, че си мазохист.

Реакцията на дисководещия ме смая. Бях попаднала право в целта. Цялото му привидно небрежно отношение се промени; изведнъж долових колко се страхува от мен.

За да спечеля отново доверието му, споделих, че съм професионалистка и владее садо-мазо техники. Стигнах и по-далеч: предизвиках го да направи съкровено признание — не го бе споменавал пред никого на този свят, най-малко пред симпатичната си съпруга.

От години сънувал все един и същи сън. И той ми разказа: „Щом се унеса, виждам как телефонирам на някаква жена в черно. Не виждам лицето ѝ, но е с гарвановочерни коси. Заповядва ми да отида при нея. Започва да уточнява къде и кога, но точно тогава изпускам

слушалката. Опитвам се отново да я набера, пръстите ми обаче не уцелват шайбата. Тя ще ми е бясна, защото ще реши, че ѝ въртя номера. Все пак се отправям към дома ѝ, ала съзнавам, че съм закъснял с часове. Значи, заслужавам наказанието си. Тя седи на висок стол в другия край на стаята. Заповядва да допълзя до нея на четири крака. Понечвам да се подчиня, но тозчас неизвестно как подът се превръща в самоходна лента. Колкото повече се стремя към нея, тя толкова повече се отдалечава. Изпитвам неистово желание да стигна до жената, коленете ми са изранени от отчаяните ми опити да успея. Най-накрая се добирам до краката ѝ. Тя обаче говори с някого по телефона и не ми обръща внимание. Издава странни звуци, гука и шепне, а аз се побърквам от ревност. Протягам ръка и я докосвам, но тя здравата ме изритва в лицето с обувката си с остър ток. После се размива, засипва ме с обиди и ме заплюва. Застава права и ми заповядва да оближа обувките ѝ. В следващия миг съм омотан с вериги и с белезници на ръцете, а тя злоещо размахва голям, плющящ камшик над главата ми. Започва да ме налага. От гърба и лицето ми потича кръв. Тя хвърля камшика настрана, разкъсва дрехите ми с дългите си, намазани с червен лак нокти, и започва да дере врата ми, докато и от него потича кръв“.

Леви и аз бяхме отседнали в един и същ хотел. Следобедът телефонът ми звънна. Уилям Х. Леви питаше дали съм разсъждавала върху неговия проблем.

— Да — отвърнах аз и започнах да разказвам дълга фантазмагорична история — измислях я в момента — как е претърпял корабкрушение, бил спасен от голи островитяни, но прекалено късно разбира, че всъщност са канибали, които го изяждат.

По тежкото дишане в слушалката разбрах колко го възбужда историята.

— Затвори и веднага ела в стаята ми — заповядах аз точно като жената в черно.

Пристигна наметнат само с хавлия. Беше толкова възбуден, че само го пернах няколко пъти леко с ръка през бедрата и той стигна до оргазъм.

Понеже измисленият свят е изключително деликатен и крехък, най-беглото връщане към действителността рискува да прогони

основното усещане. Именно затова е толкова важно с какви дрехи си облечена, какви чудатости сътворяваш, каква атмосфера създаваш.

В началото на кариерата си приех в дома си мъж, който си бе измислил псевдоним — Марко Поло. Всъщност бе известна личност: появява се по телевизионните екрани в цял свят, а снимката му редовно се отпечатва в списание *Тайм*.

Когато влезе във всекидневната ми, изглеждах страшно женствена — носех прозрачна нощница, косите ми бяха спуснати по раменете.

— Не очаквах да видя жена като теб — подхвърли той, готов да си тръгне. — Не си в състояние да ме изплашиш.

— Прояви малко търпение, ще ти намеря подходящата жена — уверих го.

Той се настани удобно в креслото, а аз потънах в спалнята. Върнах се, облечена в черен кожен костюм, с мрежести чорапи и строго прибрани назад коси. Лицето ми бе подходящо гримирано за ролята и съзнателно сниших глас.

Метаморфозата го задоволи напълно и той тутакси се почувства по-уверен. Половин час обсъждахме във всекидневната корените на неговите задръжки и плана как да го удовлетвори. Марко Поло ми описа серия симптоми, често срещани при преуспели и властни мъже.

Абсолютен господар в корпорацията си, той манипулираше подчинените си като кукловод. Подобно доминиране през деня обаче бе причина да проявява несигурност през останалото време. За да се нагоди към действителността, копнеел да се подчинява. Такива властни мъже се превръщат в роби — така се освобождават от напрежението, трупачо се, докато ръководят живота на други хора.

Досетих се какви са предпочитанията на Марко Поло. Предложих да се преместим във вече подготвената спалня: горяха свещи, светлината бе приглушена — така се създаваше призрачна атмосфера. С влизането обичайното му напрегнато държание от всекидневието изчезна и той изживя фантазията си.

Марко Поло изпитваше необходимост да му повярваш, че е покорно животинче. Необходимо е първо с приказки да го отведеш в друг свят. Това е най-изтощителната част от всичко. Понякога минава повече от час, преди да успее постепенно и убедително да се вживее във фантазията си: слагам му различни перуки, грим, белезници, окови на

краката; завързвам му очите с кърпа — това често увеличава тръпката от неизвестен страх и унижение. Усещането на мазохистите, оковани с белезници на ръцете и със завързани очи, е сравнимо с класическия двоен екстаз.

Той лежи невиждащ, окован и безпомощен, а аз му говоря за скритите тайни на океаните, за огромните разбунени вълни с бели гребени от пяна, за рибарите, борещи се със стихията — те са там, за да хвърлят мрежите си към красивата русалка на дъното, която мечтаят да уловят. Една от асистентките ми — Мери Лу — влиза в стаята и заедно го обръщаме в леглото така, че главата му да е там, където би трябвало да са краката. Омотаваме краката му все едно вече има опашка и му заявяваме, че сега той е нашата русалка. После хвърляме отгоре му мрежа.

Събличам се и заставам над лицето му. Подканвам го да ме гризне, но му позволявам устните му само да докосват пичите ми косми, но не и пуктата. Колкото повече нараства желанието му да стигне целта, толкова по-често се отдръпвам — продължавам да го възбудям и той вече не е на себе си.

Настъпва моментът за тайнствения ни гост — Джони, чернокожият управител на магазина за чадъри. Марко Поло никога не би признал, че е хомосексуалист. Това табу не бива да се нарушава. А защо пък да не може? Отпускаме веригите на окованите му ръце, колкото да си поиграят с гърдите ми. Позволявам му насладата да поближе пътето ми. По даден от мен знак Джони мълчаливо се качва зад мен и плъзга огромния си хуй през бедрата ми. Марко Поло, смаян и невиждащ, открива, че на тази вълшебна жена изведнъж ѝ е пораснал пенис и му е страшно хубаво. Позволявам му да смуче моя хуй, а аз се оттеглям и ги оставям двамата. Освобождаваме ръцете на Марко Поло, за да онанира. В един момент Джони се изпразни в устата му. Марко Поло стига до оргазъм, придружен с дълбоко гърлено простенване, а спермата му облива корема му. Тогава Джони се измъква така тихо, както е влязъл. Сваляме превръзката от очите на Марко Поло.

Подобен сеанс отнема много време, през което нито вдигам телефона, нито приемам други гости. Затова струва най-малко 1000 долара.

Дрехите правят човека и създават атмосферата.

Имам цял гардероб за травестити и фетишисти, включително специални нощнички, дантелени и кожени рокли, колани с жартиери, найлонови чорапи, големи номера сутиени с подплънки, ръкавици и големи номера дамски обувки с високи токчета.

По времето, когато се захванах сериозно с търговията и между еднакви полове, отидох в магазинче на *Лексингтън авеню*, за да купя необходимите дрехи. Понеже бях относително нова в занаята, имах нужда от известна консултация. Обърнах се към младия обратен продавач.

— Мога ли да ви помогна? — попита той и изведнъж забелязах *онези очи*.

— Да — отвърнах аз. — Ще попълвам гардероб за травестити и ми се струва, че разбирате от тези неща.

В първия миг ме зяпна, но после се усмихна.

— Така е, скъпа. Нека ти предложи от тези божествени колани с жартиери и тези симпатични черни гащички — включи се веднага той. — Интересуват ли те мрежести чорапи?

Продавачът ми предложи и няколко секси нощнички, в случай че някой от робите ми е в настроение да си облече такава.

Още първата вечер, след като се сдобих с новата си колекция, попаднах на фетишист, който изпита такава тръпка от възможността да го облека в божествените дрехи, че свърши почти докато разглеждаше нещата.

Щракнах с пръсти, плеснах с ръце като деспотична майка, тръгнала да учи малкия си син как да се облича, и му заповядах да се премени. Щом надяна новия сутиен и нахлузи гащичките, така се очарова, че се изпразни, преди да си сложи нощничката.

Този мъж ми отне не повече от половин час; за да съм сигурна, че получава достатъчно срещу парите си, за десерт го нашляпах по задника.

В стремежа си да постигнат облекчение травеститите и мазохистите изпълняват невероятни емоционални и физически действия, но по правило никога не ебат. Стигат докрай било като онанират, било като някой ги търка с ръка, било с дилдо в ануса, било като този, за когото току-що разказах — без ничия помощ. А в някои случаи въобще не им се позволява да свършат.

Един от най-симпатичните и предани роби, които съм имала, бе Тейм Тими — професионален жиголо. Произхождаше от аристократично английско семейство и беше завършил престижно училище, където редовно го биели. Когато пристигнал в Америка, започнал често да ходи на конни надбягвания и да посещава казината, където се срещал с богати възрастни жени. Беше привлекателен, културен и надарен с презрението на висшата класа към труда, затова си намираще дами, готови да му осигурят безделно съществуване. Четири от тях стигнаха дотам, да се омъжат за него.

Когато се запознахме, се радваше на получената издръжка от третия си развод. Аз обаче представлявах нещо специално за него. При мен можеше да играе любимата си роля — на покорния роб, за което той плаща. По онова време беше свободен. Предпочете аз да отида при него. Заварих го изцяло погълнат от филм на ужасите по телевизията. Искаше да изкара сеанса си с мен, но не можеше да се откъсне от екрана. И аз предприех съответните действия: първо го облякох в женски дрехи и го завързах с дълго въже към леглото, откъдето да наблюдава екрана. Проверих дали възлите са здраво затегнати и дори вързах пениса и ташаците му с шнур. Заприлича на увита като за подарък наденица. После излязох.

Час по-късно се върнах. Борис Карлоф^[1] все още се вихреше на екрана, но Тими се намираще в ужасно състояние. Умираще да се изпикае, а пенисът му бе придобил деликатен нюанс на лилавото. Останах глуха за настойчивите му молби и се захванах да паля свещи наоколо. Вместо да му позволя да отиде до банята, го накарах да пълзи по ледения под на кухнята, което още повече увеличи напрежението в пикочния му мехур. Качих се на гърба му и го яздих из апартамента, сритвайки хубавия му стегнат задник и теглех вързаното като юзда въже през устата му. Едва тогава освободих пениса му — нямах намерение да го осакатя завинаги. Филмът си течеше, аз си вършех моята работа: покапах с горещ восък от свещите топките и хуя му. Той изпищя в агония. И като връх на всичко го накарах да ме наебе, докато пикочният му мехур щеше да се пръсне. Очите му щяха да изхвъркнат от превъзбуда. Свършихме едновременно с див оргазъм. Най-накрая му позволих да отиде в тоалетната. Държах хуя му, а той пикаеше като кон.

Не всички садисти и мазохисти са безобидни и покорни обаче. Дочух, че на ежегодната среща на нюйоркската садо-мазо група в манхатънски хотел свръхентусиазирани господари зверски били двама роби, в резултат на което се наложило да ги откарат в болница.

Какви ли чешити няма. Например като Краставичето хлапе — пристигна в дома ми с искане да му бъдат нанесени всевъзможни увреждания.

Току-що излизаше от болница. Някакво момиче му напъхало краставица в гъза, която го разкъсала на десетина места. Прищевките на Хлапето варираха от желаниа да го пронизват с нажежена игла за татуировка до поливане на ташаците му с врял восък, само и само да му причиниш нетърпима болка.

Категорично отказвам да правя нещо, което би увредило човек, макар че самата мен едва не бе убиха в собствения ми дом при сеанс, изплъзнал се напълно от контрол.

Всичко започна безобидно. Късно една вечер Лари Лърнър звънна с препоръка от Мадлен Хенри. Смътно си спомних, че Мадлен го беше описала като малко странен и необичаен, особено когато е пиян. Определено не ми се работеше повече — приближаваше три след полунощ. Бях затворила и се отпусках с чаша плодов сок и Сара. Сара не само ми беше съквартирантка, но и работещо момиче. Но бях обещала на Мадлен да се грижа добре за клиентите ѝ и за да спазя дадената дума, му позволих да дойде.

Лърнър пристигна пиян до козирката. Мигом съжалих, че съм го допуснала. Ако радарът ми работеше нормално, щях да се досетя какви неприятности ще ми създаде. Чудя се защо не му предложих да намине на следващия ден. Ненавиждам пияните по всяко време, да не говорим за три сутринта.

Бавни са в сексуалните си изпълнения и като цяло са голяма напаст. Съобразих, че в момента е изключен нормален секс с Лърнър, но не знаех какво точно да му предложа. В погледа му имаше нещо злокобно. Гледаше ту свирепо, ту замечтано. Както споменах, чета доста по очите на един мъж, но въпросната вечер явно не успях. Взех го за мазохист.

— Защо не направим нещо по-различно? — предложих аз. — Ти ще си робът, а аз господарката. Искам да правиш точно каквото ти кажа.

— Не — възрази той. — Аз ще съм садистът.

— Май не ме разбра. Ще си разменим ролите. В тази къща ти си робът, а аз съм шефът. Ако не ти харесва, обирай си крушите.

Рискувах пред този привлекателен млад мъж. Той само се усмихна, наля си уиски и плати две стотачки.

Реших да използвам всекидневната. Избутах част от мебелите настрана, а той се съблече. Извадих торбичката си със съкровища. Завързах го с кожени ремъци, сложих му белезници и превръзка през устата. Завързах му и очите, но го направих изключително нежно и не го ударих нито веднъж.

Настанихме го легнал насред пода, Сара се разположи на стол и не престана да го дразни, като повтаряше колко нелепо изглежда.

Следващите петнадесет-двадесет минути Лърнър не прояви особена активност; общо взето се държа като скучен роб. За да ускоря процеса, прошепнах на Сара, че отивам до кухнята да взема малко амилнитрат.

Тази безразсъдна постъпка се оказа най-лошото нещо, което съм могла да извърша, но тогава бях пълна наивница относно убийствената комбинация между наркотик и алкохол.

Щом пъхнах солите под носа му, той се вдърви.

— Какво ми даваш? — едва успя да промълви той.

— Невинно възбудително — отговорих аз. — Не се притеснявай. Вдишвай дълбоко.

— Всичко пред очите ми е черно! — изкрещя напълно паникьосан Лърнър. — Махнете ме оттук.

— Няма да действа повече от тридесет секунди — уверявах го, но не успях да го успокоя.

Със Сара се заехме да го развързваме и да сваляме превръзките от очите и устата. През това време — някъде около десетина минути — се надявахме да се усмири и да се съвземе от изживяното.

Оказа се, че грешим напълно.

Лърнър се пресегна уж да си вземе цигара от масичката. Прекалено късно зърнах садистичното пламъче в очите му. Преди да успее да отскоча, той заби огромния си юмрук в брадичката ми и ме отхвърли назад.

Нахвърли се като луд отгоре ми, сграбчи дългата ми коса и започна да ме налага безмилостно по шията, гърба и слабините. Беше

напълно полудял.

Сара пицеше. Направи няколко опита да го откъсне от мен, но той я изпрати в ъгъла с каратистки удар. Тя изчезна — нямам представа къде, защото бях прекалено заета да отърва собствената си кожа.

Зверският побой продължи петнадесетина минути; от носа и устните ми течеше кръв. Беше истинско чудо, че още съм жива. Всяка друга жена вече щеше да е в безсъзнание, но за щастие аз имам яка глава.

(За да добиете представа колко е твърда, ще разкажа случката ми с колелото. Карах си аз покрай канал в Холандия, а колата пред мен внезапно наби спирачки, така че се стоварих върху покрива ѝ и оттам паднах на земята. Изправих се и опипах главата си. Малко ме наболяваше, но нямаше никакви рани. На покрива на колата се виждаше голяма вдлъбнатина.)

Стори ми се, че е минала цяла вечност. Неочаквано телефонът иззвъня. Сграбчих слушалката. Обаждаше се Сара.

— Дръж се, Ксавиера. Идвам с полиция.

За мен това бе възможно най-лошото — човек не вика доброволно полиция в публичен дом! Но от друга страна не желяех да ме убият.

Именно тогава Лърнър заяви:

— Ще те пречукам.

Очите му не вещаеха нищо добро, когато вдигна тежката дървена холна масичка и я надвеси над главата ми.

Точно в този момент вратата се отвори, Лърнър стовари масичката — мина на сантиметри от главата ми. Но той продължаваше да ме държи за косата и да заплашва, че ще ме убие. Все пак не бе загубил напълно ума си — с другата ръка се опитваше да си нахлузи долните гащи.

Използвах възможността да се отскубна от хватката му. Никога не съм изпитвала такова облекчение при вида на полиция.

— Какво става? — попитаха двете млади ченгета.

Сякаш не виждаха! Очите ми бяха ужасно подути, от носа ми шуртеше кръв, устните ми бяха три пъти по-големи от обикновено. Приличах на човек, изкарал пет рунда с Мохамед Али.

— О, нищо особено, офицери — изломотих аз. — Малко семейно недоразумение. Приятелят ми си е пийнал повече и не знае какво прави.

Ако това приличаше на семейна разправа, то аз се казвам Дядо Коледа, защото навсякъде по пода бяха разхвърляни камшици, вериги и белезници.

Понечих да се наведа да ги прибера, но болките в тялото ми направиха невъзможно каквото и да е движение. Сара се досети какво искам и събра нещата, за да ги скрие в дрешника.

— Ще подадете ли оплакване? — попитаха ченгетата.

Как да подам оплакване срещу клиент? Дори да ме обесят за краката от върха на Емпайър стейт билдинг заради бизнеса, с който се занимавам, пак не мога да подам оплакване.

— Не, благодаря, господа. Но ако го съпроводите да си върви, ще съм ви признателна.

Полицайте си тръгнаха. Шокът попремина. Тогава изпитах истинска жал към себе си. Косата ми се скубеше на кичури, един зъб се клатеше, типът ме бе насинил цялата, включително и вагината ми; имах чувството, че от корема ми е излязъл динозавър; непоносимо ме болеше глава, вероятно имах и леко мозъчно сътресение.

Дотук успях да запазя самообладание, но усещах, че съм на края на силите си. Имах нужда от силно рамо, затова звъннах на гаджетото си. Пристигна след половин час и ме заведе в спешното отделение на болницата на ъгъла на *Седемдесет и седма* и *Йорк*.

След преживяното там се питах дали не беше по-добре да си остана вкъщи. Чакахме тридесет минути — никой не се интересува какво ми е. Най-после се появи човек и зададе куп безсмислени въпроси: име, адрес, образование, предишни заболявания, дали съм идвала и друг път и ако — да, платила ли съм сметката.

Мина почти още час. Един лекар ме почука по коляното, по главата, по гърба и измърмори:

— Рентген.

Насочиха ме към съответното помещение. Рентгеновият оператор с черни мустаци ми даде да облека книжна роба, разцепена отпред, и каза да се кача на масата. Докато се събличах, не откъсваше очи от мен — не можеше да повярва колко лошо съм пребила.

— Господи, какво ви се е случило? — попита ужасен.

По дяволите, помислих си, защо да не му кажа истината с десетина думи — не повече — и да получа малко съчувствие?

— Ами най-обикновен садо-мазо сеанс, но нещата излязоха малко извън контрол.

Не получих обаче никакво съчувствие. През подпухналите си клепачи хвърлих кос поглед към него и ясно видях ерекцията му под панталона.

— Преди да започнем — подхвана той с мазна усмивка, — какво ще кажеш да ми направиш една свирка?

След всичко преживяно най-малко се нуждаех от отношения с надървен рентгенов оператор в пет сутринта!

— Скъпи, свърши си работата. Едно животно за една нощ ми стига.

— Ако ми направиш свирка, рентгеновите снимки ще бъдат безплатни. Иначе трябва да платиш сто и петдесет долара — светна ме той.

Ако можех да събера сили, щях да го изритам по ташаците. Но успях единствено да промърморя:

— Забрави. Свърши си работата и ми прати сметката.

Операторът бе съкрушен, но не напълно обезкуражен.

— Добре — съгласи се той, — но ще ми дадеш ли визитката си?

---

[1] Борис Карлоф — сценично име на Уилям Хенри Прат, 1887 — 1969 г. Английски актьор, работил предимно в САЩ. Известен е главно с ролята си на чудовището Франкенщайн от 1931 г. Има и други превъплъщения във филми на ужасите. — Б.пр. ↑

13.

ПРИКАЗКИ ЗА ВЪЗРАСТНИ ИЛИ ФАНТАЗИИТЕ И АЗ

— Аз съм графиня, омъжвала съм се четири пъти. Буквално се къпя в пари, оставени ми от трима съпрузи, всичките умрели тайнствено — казвам на мъжа, седнал облечен във всекидневната ми. — Четвъртият ми съпруг е болен и едва ли ще доживее до утрото...

— Да, да. Продължавай — подканва той нетърпеливо с писклив глас. — Какво стана с тези мъже? Каж ми!

— Първият, милият, се удави пред очите ми в морето край Довил. Аз... малко позадържах главата му под водата. Вторият, мир на праха му, умря в агония, когато спалнята му се подпали, а аз не успях да отворя вратата, за да излезе.

— А третият? — не се стърпява той. — С него какво се случи?

— Стана в Швейцария, не много отдавна. Възхищавах се на изключителен изглед. Той... падна от скалата. Много непохватен беше.

Докато каканижа историята, мъжът седи омагьосан. Кокалестата му ръка, потреперваща от първи стадий на паркинсоновата болест, се вмъква в панталона и започва да си играе с кура му. Х. Кристиян Андерсен — както обича да го наричат — е потомък на една от най-богатите американски фамилии, занимаващи се с корабостроене. Освен това е един от най-щедро харчещите ексцентрици, които съм срещала.

Хора като него предпочитат далеч по-екзотични и директни унижения от обикновен мазохист. Готови са да платят всякаква цена — понякога колкото повече поискаш, са толкова по-щастливи. Няма да повярвате какви сцени се разиграват.

Х. Кристиян Андерсен не желае секс. Вживява се в ролята на гост на богата, измамена жена. С други думи, посещава публичния дом, за да чуе някоя измислена история. Разказвач с въображение,

каквато претендирам да съм, е в състояние да изкара от такъв клиент тлъста сума просто като разтяга епизодите и ги реди няколко дни.

— А сегашният ти съпруг? — настоява Андерсен. — Какво му е?

— Клетият. Според лекаря бил ял отровен хайвер. Има страшни болки. Не е сигурно дали ще доживее до сутринта. Ела утре и ще ти кажа какво е станало.

Щастлив е да ми се отплати щедро за кратката, половинчасова приказка, уговаря си час за следващия ден и си тръгва.

Винаги се старая да предложа срещу парите на Х. Кристиян Андерсен оригинални истории, но ако съм разсеяна и не успея да измисля някоя достатъчно интригуваща, той се задоволява и със старата, но любима негова приказка, която е моята версия на *Новите дрехи на царя*.

Аз играя ролята на *vendeuse* — продавачка — в бутика на Диор в Ню Йорк, а Андерсен е госпожа Богата кучка, дошла да си поръча изцяло нов есенен гардероб.

Първия ден обсъждаме материите и неизменно решаваме, че колекцията ще е от мачкано кадифе (той обожава мачканото кадифе) и сатен. Началото е сложено и той плаща доста повече от стандартната такса за консултации, защото от тези пари трябва да купя и платовете. Преди да се появи пак следващия следобед, поръчвам да ми донесат за десет долара кадифе и сатен — той ще седи и ще ги гали, докато обсъждаме моделите.

— Как предпочиташ — да пратим платовете в Париж, за да ги ушие Карден или Диор, или да поканим тук някой моделиер? — питам аз клиента си.

Диор е мъртъв от години, но той не знае.

— Доведи Диор — нарежда той.

— Тези хора не са евтини — предупреждавам го. — Кристиян Диор ще поиска най-малкото седемстотин долара, за да прекоси океана.

— Парите нямат значение. Доведи го — повтаря той и вади портфейла си.

На следващия ден пристига да се запознае с Диор, но аз го посрещам с изключително тъжна история. Самолетът, с който е летял Диор през полярния път, е имал принудително кацане в Анкоридж, Аляска.

— Попаднали в снежна буря. Сметките за телефон, лимузини и хотели ще растат — налага се да го информирам аз.

Той, разбира се, плаща за всичко.

Докато чакаме моделиера да пристигне, подхвърлям колко по-добре ще стоят новите дрехи, ако си направи няколко силиконови инжекции, за да си увеличи гърдите.

— *Прекрасна* идея — засиява той като дете и плаща за бодване от двете страни на гърдите с празна спринцовка.

Накрая дрехите са готови — не ги е шил, естествено, Диор. Намерила съм чудесна кадифена роба, която му стои идеално. Помагам му да я облече и го уверявам, че е шедьовър на шивашкото изкуство. Той урежда натрупалата се тлъста сметка, благодари ми безкрайно и си заминава сияещ. Несъществуващите дрехи струват на Андерсен скъпо и прескъпо, но той е щастлив да плати и винаги е жаден за нови приказки. Често обаче е изтощавал въображението ми.

От време на време ми е хрумвало да му кажа: „Ей, Кристиан, приказките ми са на привършване. Сигурен ли си, че не искаш да те начукам?“. Наистина бих искала да получи нещо по-стойностно срещу парите си, но той предпочита да го залъгвам с приказки.

Веднъж ми поиска да го отвлека!

Предложи такъв голям откуп за отвличането, че би било безумие да откажа. Уговорих познат шофьор на лимузина да вземем Андерсен. Щеше да чака с цвете в бутониерата и навит на руло вестник в ръка в дванадесет на обяд пред спирката на метрото на *Четиринадесета улица*.

Понеже знаех колко обича да страда, го накарах да чака. Пристигнах в два и половина с черната лимузина, придумах го да седне на задната седалка и нахлузих найлонов плик на главата му.

Откарахме го в мотел извън града. Там шофьорът на лимузината остана да го пази два дни. Не му давахме нищо за ядене. Само от време на време му позволявахме да изпие чаша вода и да близне коричка хляб. Беше завързан за стол, на който трябваше и да спи. На третия ден го освободихме. Остана така доволен от отвличането си, че в добавка към високия откуп ни даде и щедър бакшиш.

Садомазохистите често използват нещо относително безобидно — медицински маркучи, омотани около срамните им части, цигарен дим или скъпи копринени шалове. Един клиент ми плаща, за да вържа

с моряшки възел пениса и ташаците му, да го развеждам из стаята като кутре, да тегля шнура, докато той седи на земята, а аз — на леглото. Когато реша да стигне до оргазъм, дръпвам рязко и силно, възелът се развързва и той експлодира.

Друг пич иска от мен просто да седя на стол, да дърпам от цигара и да духам дим в лицето му, докато той седи гол насреща ми и се опипва.

Скъпите копринени шалове са любима залъгалка на президента на една от най-крупните европейски автомобилни компании. Ще го нарека господин Голям волан.

Получих господин Голям волан в наследство от Мадлен. Тя изкарваше доста пари от него — на силно завишени цени му продаваше кокаин, който той използваше при нощните си забави.

Господин Голям волан си има любима игра. Приема проститутки — винаги две — в апартамента си в *Уолдорф* и ги оставя да стоят неподвижно пред тристенно огледало, а той танцува около тях и ги намята с въпросните шалове.

Когато е в града, гледам да го обслужа най-напред, защото знам, че преди нощта да свърши, ще поиска цяло ято момичета, а веднъж не успях да му ги осигуря.

Той ни посреща в апартамента си, облечен в шикозна копринена пижама — нито я съблича, нито прави опит да покаже тялото си през следващите два часа (обикновено толкова продължава сеансът). Наетите момичета обаче трябва да се съблекат, да сложат дебели вълнени чорапи, пак да обуят обувките си с високи токчета и да стоят неподвижно, докато той се занимава с „украсяването“ им.

После посипва кокаин по гърдите и пичетата ни, смърка го или го излизва, ставайки видимо необуздан, и започва да мърмори неразбираемо на смесица от френски и италиански.

За някои от момичетата това е доста уморително: като се изключат петте минути, когато лежим, та той да се възхити на творението си, през цялото време сме на крака, а поради дебелите вълнени чорапи обувките здраво ни стягат.

След два неудобни, но напълно платонични часа, той плаща по 200 долара на всяка, ние се обличаме и си тръгваме.

Господин Голям волан ме държи неизменно будна по цяла нощ. Поръчва да му намирам нови и нови двойки проститутки, а около

девет сутринта, когато си мисля, че е изтощен от всички кокаин и подскачането наоколо, той звъни и ме кани да отида при него за чисто ебане, което продължава най-много десет минути. После поръчва закуска, изкъпва се и заминава на служебно съвещание, а вечерта повтаря същия сценарий.

Мъжете, готови да правят всичко, но не и да чукат, страшно харесват борбата. Рефера — литературен критик от Ню Йорк — е довел тази дейност до изкуство.

Рефера пристига в дома ми с малко черно дипломатическо куфарче, от което вади старомоден корсет с жартиери на цветчета. Трябва да се съблека пред него и да сложа корсета. Обожава да наблюдава как женската плът прелива от тясната дреха.

После обувам мрежести чорапи, миниатюрни пликчета без долна подложка, обувки с висок ток и лягам на леглото. Рефера също се съблича и ляга до мен с черното куфарче.

Отново отваря скъпоценното си куфарче и измъква папка. Първия път помислих, че ще съдържа старовремски снимки как мъже лижат жени и жени смучат курове, но вместо това той извади цяла колекция от снимки на боркини, които пръсна по леглото.

Снимките са стари, хартията — пожълтяла и макар да ги е гледал стотици пъти, продължава да се възбужда, докато ми ги показва.

— Виж как стърчат гърдите на тази и как онази си е вирнала задника.

Обсъждайки борческите пози на свирепите на вид жени със старовремски прически и мускулести тела, той се увлича пламенно.

След време старателно ги събира и ги прибира, за да извади нова папка — този път със снимки на филмови актриси — София Лорен, Джина Лолобриджида, Бриджит Бардо и на красиви манекенки от реклами. Всички те имат едно общо нещо: носят бельо, състоящо се от корсет, секси сутиен, жартиери и чорапи.

Идва ред Рефера да ми постави задачата да ги подбера по двойки като подходящи партньорки по борба.

— Коя мислиш, че наистина ще даде на другата да разбере? — пита той похотливо.

Явно, отлично се справям с чифтосването, защото започва да скача по леглото от възбуда и пита дали някога съм се борила с жена.

При такива хора психологията играе огромна роля и затова отвърщам:

— Обожавам да се боря и винаги побеждавам, защото съм агресивна. — Измислям история как заради гадже съм се била на плажа в Пуерто Рико с надуто червеносо, луничаво английско момиче. — Борбата е любимото ми занимание — продължавам. — А и винаги печеля, защото съм много жилага. Сграбчих онова момиче за дългата коса и я омотах около лицето ѝ. Докато се опитваше да запази равновесие, съдрах дрехите ѝ откъм гърба и тя остана по жартиери и скъсани чорапи. Имаше хубави силни бедра. Захапах ластика на пликчетата ѝ и го скъсах. Здравата я издрах с дългите си нокти по цялото тяло. Накрая зарових лице в навлажненото ѝ лице и отскубнах няколко кичура от жилите ѝ косми по срамния триъгълник. Тя побягна, крещейки от яд.

Докато слушаше историята, видях как получи силна ерекция и започна да онанира. Доукрасих нещата — как се е насъбрала ръкопляскаща ми мъжка публика. Докато описвах момента на триумфа си, Рефера свърши с вопли и стонове, сякаш той беше битият.

После стана, изми се, облече се, прибра снимките в куфарчето, плати ми с дебела пачка банкноти и напусна дома ми, без да отрони думичка.

Доста съм популярна сред любителите на фантазиите за борба, защото съм силна и понякога мога да се държа нападателно. Но това започва да се превръща в проблем, защото Прекрасния Джордж — един отегчителен тип — иска да се бори единствено с мен.

Запознах се с Прекрасния Джордж, преди да стана мадам с толкова ангажименти. Тогава можех да отделям часове да се въргалам с него по пода, но напоследък намирам желаното от него забавление за отнемащо доста време и болезнено за мен.

Прекрасния Джордж е хилав, жилав и доста грозен, но е фантастичен събеседник, брилянтен композитор, финансов факир и страхотен тенисист.

Със смайване научих, че е баща на малко момче, защото в замяна на 150-те долара, които ми плаща, иска единствено да се въргаламе по пода и да се борим. Никога не ме чука и никога не онанира. Как, питах се аз дълго, този мъж е направил бебе, щом никога не стига до оргазъм.

Случайно го разбрах на едно светско коледно събиране, и то от самата му съпруга!

Явно не бе тайна, че харчи част от парите си при мен. Съпругата му знаеше и напълно го одобряваше.

— Значи вие сте Ксавиера! — възкликна, когато той ме представи. — Позволете ми да ви благодаря за всички чудесни неща, които сте направили за съпруга ми. Подобрихте неимоверно много сексуалният ни живот.

Госпожата обясни, че след сеансите в моя дом съпругът ѝ се възбуждал до такава степен, че с прибирането вкъщи я хващал в борческа хватка, напъхвал си пениса в нея и се изпразвал. При други обстоятелства, призна ми тя, не правели никакъв секс.

Попитах откъде се е взела странната му задръжка и тя ми разказа следното: бил дребен дванадесетгодишен ученик и си падал по някакво дебело момиче; един ден тя го сгащала в гимнастическия салон, вдигнала го над главата си, метнала го на пода и се запревивала от смях.

Съпругът ѝ, продължи тя, се почувствал силно унизен, но същевременно изпитал странна сексуална екзалтация. Когато пораснал, все търсел дебели или едри жени.

Твърдеше — и сигурно е вярно, — че дори се навъртал около панаири и циркове, за да даде воля на фантазиите си, гледайки дебелите жени, които показвали като атракции там. Най-после ме срещнал, а според него аз съчетавам приятна външност, достатъчно сила и готовност да изпълня прищявката му.

Когато се запознах със съпругата, вече не обслужвах Прекрасния Джордж — не разполагах с достатъчно време за него, а и не можех да си позволя след всеки сеанс два дни да ходя с натъртени крайници и синини.

Тя горещо ме помоли отново да се грижа за съпруга ѝ, дори предложи да ходя в къщата им, където имало повече място за борба.

— Ако ще се почувствате по-добре, ще излизам за уроците си по музика, когато сте там — предложи тя.

Отказах поръчката.

С изключение на неудобните странични последици битките с Прекрасния Джордж са детска игра в сравнение с някои необичайни групови сцени, които ми се налага да организирам понякога. Като

начало винаги трябва да намериш някого и да му плащаш допълнително за участието, а това се случва да е катастрофално, ако не откриеш подходящия човек.

Подобна неприятност ме сполетя при групова сцена със стеснителния бизнесмен Лайънел, който всяка седмица идва в Ню Йорк.

Лайънел беше воайор. Обожаваше да гледа филми как мъжете го правят помежду си, а още по-добре, ако ги наблюдава съвсем отблизо, скрит зад огледален прозорец. Беше женен, но очевидно бе потенциален хомосексуалист и бе само въпрос на време да събере кураж, за да участва лично.

Случи се един неделен следобед.

— Ксавиера, дали ще ми намериш симпатичен, дискретен млад мъж, с когото да експериментирам? — попита той плахо.

Беше съвсем просто да звънна на службата за „жребци“ на Пим Андерсен (когото също наричат мадам) с молба да ми изпрати някой привлекателен и добре надарен.

А именно, когато използваш непознати жребци, има риск да се сблъскаш с трудности.

При момичетата виждаш как са оформени, стига да погледнеш голите им тела, но ако някой „жребец“ твърди, че му е голям, просто трябва да приемеш думата му на доверие. Не можеш да поискаш да ти го покаже.

Въпросният неделен следобед Пим ми изпрати Реймонд — красиво хлапе, — но точно когато сеансът трябваше да започне, младежът не успя да го вдигне.

Повиках го настрана и попитах:

— Какъв е проблемът? Защо не ти става?

— От сутринта чуках пет пъти, а и онанирах, когато се събудих, защото ми беше приятно — отвърна той.

Не можех да използвам уморен жребец, затова го отпратих.

— Ако ще работиш тази работа, не онанирай, глупако — посъветвах го на изпроводяк.

Междувременно Лайънел ми бе платил 200 долара. Не му ги върнах, но за следващия ден му обещах фантастична четворка. Този

път се свързах с Джони Стар, чернокожия управител на магазина за чадъри. Той в никакъв случай не е хомосексуалист, но има гигантски кур. Готов е да участва безплатно в почти всичко, стига да получи момиче накрая.

Следващия следобед върху огромното ми легло сме Лайънел, Джони, съквартирантката ми Корин и аз. Време е да започнем, но Джони се бави. Отново проблем. Огромният му черен хуй виси пред белите бузи на задника на Лайънел.

— Няма да се навра там без презерватив — дърпа се Джони и настоява да отложи изпълнението, докато не намеря искания кондом.

Най-сетне сме готови и този път Лайънел не може да се оплаче. Докато лежи настрана, Корин му прави свирка отпред, а отзад Джони вкарва и изкарва кура си от ануса му, а Лайънел не спира да вика, защото първия път винаги е болезнено. В това време аз съм зад Джони и го опипвам между краката и по гъза, като не пропускам да обръщам специално внимание на ануса му.

Накрая Лайънел е като разнебитен, но на седмото небе от щастие, Джони е начукал мен и Корин безплатно и всеки е получил заслуженото според труда. Два дни по-късно обаче Лайънел ми се обади да сподели, че съпругата му настоява да знае защо се храни прав пред полицата над камината.

Ако някой си пада по причудливи групови сцени, той е в състояние да направи какво ли не за да си го получи — понякога дори се стига до опасна ситуация, както стана с Нижински — онзи, дето обича да гледа как голи момичета танцуват балет.

Запознах се с Нижински по времето, когато бях единичка и на път да се впусна в бизнеса като мадам. Искаше само по едно момиче на сеанс — трябваше да лудува пред огледало, преди да се любят.

Случайно установих, че живее в сградата, където отворих първия си дом, и така той се превърна в мой редовен клиент, но ставаше все по-странен в прищевките си. Караше ме да му доставям екзотичен тип момичета: азиатки, негърки, но не и англосаксонки. После започна да се пазари за цената, защото ми бил редовен клиент.

Харесвах го по някакъв начин — беше чудесен дизайнер във водеща рекламна агенция, но с исканията си ми пилеше нервите.

Една петъчна нощ към четири сутринта тъкмо щях да си лягам, когато на вратата се позвъни настойчиво. Отворих и видях Нижински в компанията на две войнствени на вид чернокожи улични проститутки. Помоли да им позволя да влязат.

— Искам да се запознаеш с двете ми нови гаджета — обяви той пиянски. — Страхотни балерини са.

— Ако те са балерини — срязах го, — аз съм космонавт. Лека нощ. Отивам да спя.

Същата вечер бях пратила Илейн — едно от моите момичета — на среща за цялата нощ и я очаквах да се върне с чека в осем сутринта. Само аз се оправям с чековете и винаги плащам на момичето, независимо дали има покритие или не, но в този случай не очаквах проблеми, защото клиентът бе ректор на голям университет.

В осем на вратата се звънна. Отворих и видях насреща си Илейн, бяла като платно, разтреперана и полуистерична.

— Фоайето е пълно с полицаи и фотографии — каза тя. — А асансьорът е облян в кръв.

Посъветвах я да се успокои, дадох ѝ кафе, сложих тъмни очила и перука и слязох да видя какво става. От портиера разбрах, че Нижински е в критично състояние в болницата *Белвю*.

На връщане към апартамента видях стените на коридорите, целите в кръв.

След няколко дни Нижински излезе от критичното състояние и аз отидох да го посетя в болницата — да го видя и да разбера какво е станало. Когато завел двете курви въщи, поискал от тях да се съблекат и да изтанцуват няколко балетни стъпки. Те обаче отказали и поискали по-бързо да си изкарат парите.

— Аре стига глупости — възразили. — Изчукай ни набързо и ни дай стотачка.

Нижински, както бил пиян, предложил да им плати с чек, защото не разполагал с достатъчно пари в брой. Според правилата на бизнеса си обаче уличните проститутки никога не приемат чекове и затова, когато той старателно започнал да го попълва, те се ядосали, грабнали кухненски нож и го наръгали.

Двете заедно го повалили, натикали носна кърпа в устата му и му завързали очите. Счупили бутилка кока-кола и наврели нащърбения ѝ край в лицето му, откъртили краката на холната масичка и с тях го

пребили почти до смърт. После го ритали в топките, а накрая пак го наръгали с ножа — затова до ден-днешен има грозни белези по корема и около врата.

Момичетата побягнаха, когато той припаднал, но не и преди да изнесат всичко с някаква стойност от апартамента.

За щастие той дошъл в съзнание, довякъл се до коридора и последното, което помнел, е как натиснал копчето на асансьора с брадичка, преди да се свлече на пода.

Напоследък Нижински води много скромни и усамотен живот, но ужасната случка не го е излекувала от причудливото му желание. Винаги обаче внимава с кого провежда еротичните си балетни сеанси и определено предпочита професионалистки да изпълняват танца.

Бих предпочела да нямам нищо общо с още една категория клиенти. Те се възбуждат от мръсотия.

В сеансите им трябва да има какво ли не — не са изключени пикаене и сране, да го кажа направо. Готови са да платят цели състояния, но обикновено отказвам, освен ако сеансите не са извън дома ми.

Прочут телевизионен продуцент е готов да плати астрономическа сума за „златен душ“.

Когато се запознахме, беше напълно нормален, но постепенно започна да иска вибратор върху пениса си, после дилдо в ануса, а накрая ме помоли да уринирам върху него.

С течение на времето това се превърна в мания. Един ден ми се обади с думите:

— Ксавиера, мечтая дванадесет красиви момичета да пикаят отгоре ми. Ще платя колкото кажеш, само го уреди.

По онова време още не бях мадам и доста трудно намерих осем момичета, готови да участват. Гаджето ми Лари купи найлонови чаршафи, за да предпазя леглото си, защото сеансът щеше да се състои в моя дом.

Предупредих момичетата да не ходят в тоалетната, преди да дойдат, и към хонорара от 50 долара обещах бонус от 25 за онази, която пикае най-дълго. За всеки случай ги посъветвах да изпият по няколко бири, тръгвайки към мен.

Продуцентът пристигна леко подпийнал, изпи още половин бутилка скоч, легна гол на водоустойчивото легло и сеансът започна. През цялото време прожекционен апарат въртеше на стената порнофилми, а аз седях на стол с хронометър в ръка и засичах колко време момичето, влязло в стаята, стои разкрячено над него и се облекчава.

Минаха две, три, четири момичета. Урина се стичаше по леглото и по пода, а на мен започна да ми дотяга отблъскващата гледка.

И последното момиче приключи. Стаята ми приличаше на кочина — локви по пода и пикня по косата, очите и тялото на продуцента. Състезанието спечели дребна пуерториканка с възпаление на пикочния мехур — цели шестдесет и пет секунди поддържа слаба струйка.

Но той още не бе стигнал до оргазъм. Взех най-голямото дилдо, с което разполагах, и го натиках в ануса му. Докато свършваше, очите му щяха да изхвъркнат. После го напъхах във ваната, пълна с ароматни соли, измих го със сапун от главата до краката, извадих го, подсуших го, но се сетих, че не съм измила косата му и повторих целия процес.

Бирата, пиленцата и ваната му струваха 800 долара и той с удоволствие ги плати. Аз обаче не желяех домът ми да се превръща отново в обществена тоалетна, затова го изпратих при мадам конкурентка.

Господин Неприлично богат е нещо също толкова неприятно. Този невероятно красив, интелигентен, чаровен и богат мъж иска да го храниш със собствените му лайна — буквално — със сребърна лъжичка от чиния. Едно познато момиче натрупва цяло състояние — щом изпитва нужда, той ѝ се обажда да вземе такси и незабавно да отиде при него.

Но повечето ми момичета не обичат да го посещават, макар парите да се изкарват лесно, защото тридесет и две годишният господин е невероятно красив — би станал страхотен съпруг на някое момиче, но повечето не са в състояние да изпълняват желанията му.

Господин Неприлично богат ме смущава с още нещо: за отблъскващото си отклонение използва сини порцеланови чинии от Делфт^[1] — износът, с който родината ми най-много се гордее!

В черния ми тефтер Хенри Осми фигурира сред онези, които особено много си падат по мръсотиите. В Ню Йорк няма уважаващ

себе си хотел, откъдето да не са го изхвърляли, защото е пълна свиня.

Всъщност прилича повече на жаба, отколкото на прасе — отблъскващ мъж с някак неестествено изпъкнали зеленикави очи и плътни влажни устни.

Всяко умно момиче би изкарало купища пари от него, но са нужни и търпение, и здрав стомах. Дебелакът поръчва да му донесат в стаята огромни количества храна и започва да я поглъща ненаситно, дрогирайки се с трева, кокаин, амилнитрат и всевъзможни други стимуланти.

Пъха с шепи храната в устата си, като през цялото време мляска и грукти като свиня; после, когато не е в състояние да поеме повече, започва да я мята из стаята: хвърля грах, моркови, пилешки кости из цялото помещение — по абажурите, пердетата, дори по роклята на момичето, и, естествено, цялото легло е обсипано с храна.

В зависимост от настроението си иска момичето да го рита, шамаросва, връзва, да го плюе по лицето, а понякога — и да пикае върху него. Най-сетне стига до край, но момичето трябва да опре вибратор до пениса му, а той дъвче с влажни устни вагината ѝ.

Представете си какви писъци надават камериерките, когато пристигат да почистят стаята на сутринта!

Сцената е отблъскваща, но той не е лош; просто се държи като голямо бебе. Не така обаче гледат на поведението му хотелските управители. Затова достъпът му до повечето хотели в Манхатън вече е ограничен.

За първи път Хенри Осми ми се обади от апартамент в *Плаза*; за последен път го чух от долнопробен мотел на *Десето авеню*.

Известен филмов режисьор е майстор на злоещото не само на екрана, но и в живота. Във вилата си в Калифорния е обзавел специална стая като погребално бюро — ляга в отворен ковчег от полиран махагон с тежки бронзови дръжки, заобиколен от букети цветя. Гримира се, за да е смъртно блед, и облича копринена роба. Секретарката му отива да намери две момичета, за предпочитане не професионалистки. Въвеждат ги в притъмнената стая с вече запалени свещи. В помещението звучи тиха музика от орган. Обикновено момичетата надникват в ковчегата, за да изразят последна почит. „Трупът“ лежи със събрани ръце, но не върху корема, а около пениса си. Щом се наведат, той се надига и отваря очи. В момента, когато

момичетата хукнат с писъци, всяко получава плик със 100 долара, а той стига до оргазъм.

---

[1] Делфт — град в Южна Холандия, известен с производството на порцелан и керамика. — Б.пр. ↑

14.

БИЗНЕСЪТ ДА ДОСТАВЯШ УДОВОЛСТВИЕ

Всеки смята, че висококачествените проститутки, особено мадам, имат много пари. Това определено е мнението на адвокатите, защото за времето и положеното усилие обикновено ми искат три-четири пъти повече, отколкото на друг клиент.

Вярно, моят бизнес — както би се изразил брокерът ми — осигурява сериозен приток на пари в брой. Най-добрите мадам в града успяват да изкарат до 5000 долара на седмица в добър период през януари, февруари и март, но през останалата част от годината е вероятно да стигнат до 3000 на седмица. А разходите са високи целогодишно.

От понеделник до четвъртък включително почти винаги държа пет-шест момичета, които работят за мен в апартамента ми с три спални. През уикенда обаче пичовете напускат Ню Йорк и отиват при семействата си в Лонг Айланд, Охайо или там, откъдето са. През летните уикенди тръгват още в четвъртък.

Освен момичетата в апартамента, всяка вечер обикновено изпращам други пет на адреси в жилища и хотелски стаи. Доста клиенти, особено латиноамериканци, имат желание да ги видят с някое от моите момичета. Водят ги на вечеря, пият шампанско, отиват на танци. Тези типове искат да се насладят изцяло на проститутката, преди да я наебат. Не пускам обаче момиче на тричасова вечеря за по-малко от 200 долара. Богатите латиноамериканци се придържат към този стил и общо взето не възразяват да си платят.

Повечето клиенти идват при мен по устна препоръка. Ако някой от появилите се прилича на заможен човек, готов да харчи големи суми, първоначално вдигам таксата над минимума от 50 долара. Ако преценя, че ще се справи с повече момичета, му предлагам две-три и дори нарушавам правилото си, като вземам парите предварително. За „околосветско пътешествие“, стига момичето да е готово да извърши тази интимна услуга (трябва да обходи с език не само слабините на

мъжа, но и задника, и ануса), обикновено вземаме двойно. Ако не разполага с достатъчно пари в брой, приемам чек, дори да е нов клиент. Винаги можеш да различиш дали един човек е богат.

Когато мъж, който не е от Ню Йорк, а от Вашингтон, Чикаго, Филадельфия или друг град, си тръгва от моя дом, му давам няколко от визитките си на архитектка по вътрешно обзавеждане, та да ги раздаде сред бизнес партньорите си с уверението, че могат да ми се обадят по всяко време.

За мъж от Тексас цената моментално става 100 долара. Те наистина са сред най-щедрите ми клиенти. Срещу парите си клиентът получава половин час с момиче и няма връщане, ако не е задоволен.

Срещу петдесетачка обслужваме набързо борсовите посредници. Те не са особено претенциозни и винаги са готови да се чукаат. Често се отбиват, но не са склонни да се мотаят три часа и да пият алкохола ми. Обикновено са сговорчиви и много експедитивни.

Понякога идват напълно импотентни мъже — искат да лижат едновременно две-три момичета, но пак не свършват. Хем ми губят много време, хем ми създават проблеми, стигне ли се до плащането. Повечето ми клиенти обаче си свършват работата доста по-бързо от полагаемия им се половин час. Но ако искат да повторят, дори да е същото момиче и в същите тридесет минути, трябва да платят отново.

Напоследък дяля по равно с моите момичета и им плащам всяка вечер. Изпратените в хотелски стаи момичета обикновено се връщат, след като си свършат работата, за да ми дадат 50%, които ми се полагат като на мадам. Понякога обаче са толкова уморени, че ми броят парите на следващия ден. „Външните“ ми момичета почти винаги са честни и дялят с мен. Понеже и те, и клиентите им се нуждаят от мен, като правило не мамят. Ако, например, изпратеното в хотел момиче накара клиентът да се изпразни три пъти, би могла да прибере 150 долара, а да ми каже, че е свършил само веднъж. Но това рядко се случва, а и клиентите обичат да ми напомнят колко пари харчат при мен. Сигурно си въобразяват, че един ден ще им смъкна от цената.

Сутрин много мъже се събуждат надървени и имат желание да ме видят, но не са в състояние да дойдат. За тях съм уредила специална услуга. Позволявам да ми звъннат по телефона и им приказвам, докато те онанират и стигнат докрай. За това обикновено не ми плащат, но знам, че някоя вечер ще се появят като плащащи клиенти.

Откровено казано, в момента се опитвам да прекратя тази услуга. Все така се случва, че докато приключа с административните задачи на една мадам, станало пет. Тъкмо заспя и някой тип, готов да ебе, ме събуди.

Има момичета, които живеят в апартамента ми седмица или месец. За това ми плащат по 125 долара седмично и, естествено, ползват предимството първи да избират от пристигащите клиенти — особено обедните типове, които искат бързо начукване или свирка посред бял ден. Момичетата не възразяват срещу подобно уреждане на наема, а парите ми вършат добра работа, защото наемите на големите апартаменти са между 500 и 1000 долара на месец.

За да бъде бизнесът ми жизнеспособен и да се разраства, възприех типичната американска система на кредитиране. Една от най-големите брокерски къщи на *Уолстрийт* например има при мен кредит от 2000 долара. Изпращат ми най-добрите си бизнес партньори и клиенти, които не са от Ню Йорк, а веднъж седмично вицепрезидентът на къщата слага дължимите пари в плик и ми ги изпраща по куриер на фирмата.

В много случаи приемам лични чекове, но това крие и рискове. Както и във всеки друг бизнес, не е възможно напълно да се спасиш от чекове без покритие или изпразнени сметки.

Водя си малък червен тефтер за текущите сметки. Отляво записвам клиентите по име и колко плащат; вдясно е името на момичето или момичетата, които е получил. Така е сигурно, че на всяко момиче е платено. Наясно съм и колко са постъпленията за деня. В края на тефтера водя списък на клиентите, които идват при мен на вересия, и колко ми дължат. Вписвам и чековете без покритие. Обикновено моля Лари, гаджето ми, да се опита да вземе парите.

В същия червен тефтер отбелязвам и какви пари харча. За Коледа и рождените дни пращам на родителите си прекрасни подаръци. Докато името ми не се появи по първите страници на всички световни вестници, след като се забърках в скандал за корупция в Ню Йорк, майка ми си мислеше, че работя за холандското консулство. Но един ден не могла да откъсне очи от снимка на любимата си дъщеря, размахваща камшик с вид на човек, готов да изплаши до смърт фотографа. Започнала да се самообвинява, задето съм стигнала дотам. Трябваша ми години, за да я убедя, че не съм станала проститутка като

вид отмъщение към родителите ми. Баща ми, вече твърде болен, за щастие не разбра какво става. Понеже полицията постоянно ме преследва от апартамент на апартамент, получавам пощата си в офиса на Лари като предпазна мярка.

Щом установя, че разполагам с повече от хилядарка, се обаждам на Лари и казвам: „Видях Бони“ или „Бони беше тук“, ще рече, че имам един бон — хиляда долара, които да прибере в сейфа. Налага се да внимавам какво говоря по телефона, защото често ме подслушват.

Но нека ви запозная и с другата страна на счетоводната ми книга — огромните ми харчове.

Според червения тефтер имам да вземам 8000 от кредити и чекове без покритие. Ще бъда късметлийка, ако прибере поне 3500. Годишните ми загуби заради грубо отношение съставляват 20% от всичките ми приходи.

Ако бизнесът ми беше узаконен, щях да впиша някои от големите суми, необходими за начина ми на живот, като „разходи“. Хаотичният ми живот влияе не само на финансите ми, но и на физиката. Когато се погледна в огледалото, виждам колко съм уморена. Но разполагам с големи запаси енергия и хъс към живота — това ми помага да се отърся от горчилката и категорично си забранявам да се чувствам нещастна. Не пия и не пуша; често отскачам до Лас Вегас, Пуерто Рико или нещо от сорта, не само да събера тен, но и да поддържам добрия си външен вид и здраве.

Имам пълно доверие в Лари — той оставя парите ми по различни сейфове, за които разполагам с ключове дубликати.

И така — както казах, — губя по 20%, ще рече 10% от наличните пари в брой, защото всяка вечер плащам на момичетата си половината от изкараните пари, дори да приема чек без покритие или да пусна клиент на версия.

Най-големите ми разходи са при полицейски обиск на апартамента; най-често тогава ни арестуват — мен и момичетата ми. Досега тази година преживях три унищожителни обиска: един през март, втори през април и трети в края на юли. След всеки арест плащам гаранция за мен и за момичетата ми, глоби и хонорари на адвокатите; тук не броя парите, дадени на полицаите. Сумата обикновено възлиза на 1000 долара месечно и се разпределя сред служителите на целия участък. Един-два пъти полицаи ми казаха, че са

отклонили жалби срещу мен, но така или иначе, наложи се да се местя четири пъти за по-малко от година.

След всеки обиск се местя в нов апартамент — под закрилата на друг полицейски участък. Това означава фирми за превозване на мебели, нови мокети, преинсталиране на телефоните и усилия да задвижа бизнеса в новата квартира.

Сигурно вече ви е ясно какви са част от разходите, неизменно съпътстващи една мадам. Дори баналните режийни за поддържане на дом като моя са високи. Всяка вечер пристига прислужница, понякога „иконот“, а и клиентите ми изпиват доста алкохол.

В моя бизнес има куп дреболии, които се превръщат в стабилен — при това висок — разход. Да вземем големите чаршафи, черните мрежести чорапи, гащи, сутиени, колани с жартиери, кожени дрехи и перуки — купувам ги и ги държа в дрешника заради желанията на травеститите да им предоставяме възможност да ги обличат. Тези фини дамски артикули не издържат дълго, защото мъжете ги разтягат, а и трябва да се перат след всяка употреба, понеже клиентите постоянно се изпразват в тях или отгоре им. Но най-силно ме удрят заплащанията на адвокатите и вноските за полицаите. За последните осем месеца те възлизат на около 25000 долара.

След последния обиск платих на полицията 400 само за да си получа черния тефтер. Тефтерът, който постоянно осъвременявам, е сърцевината на бизнеса ми. Водя цялото си счетоводство в червения тефтер, а в черния съхранявам цялата информация за клиентите: имена, адреси, телефонни номера. Ако е домашен телефон, го слагам в скоби, за да ми напомня да не звъня, освен в спешен случай — например чек без покритие. Отбелязвам и кратки данни за пичовете: дали плащат по 50 или по 100, дали искат по две момичета едновременно, дали пият много, дали са чудаци, роби, с големи курове, с приятни характери, срамежливи, харесват ли разнообразието, обичат ли да лижат путки, плащат ли допълнително за „околосветско пътешествие“, стиснати ли са, или са готови да те измамат.

В тефтера може да се види следното типично вписване: Питър Пан; ...; ОК; Лолити; умалителен.

В превод означава: пичът, наречен Питър Пан, плаща, което е кодът за 50 долара, чековете му имат покритие (ОК), обича млади момичета (Лолити), курът му е малък (умалителен). Друг пич в

тефтера ми е закодиран по следния начин: Стийв Суперкур; *; !; групи; СФ.

Името на Стийв в тефтера говори само по себе си за размера на кура му, плаща 100 (*), пазари се за цената (!), обича да е едновременно с повече от едно момиче (групи) и е от Сан Франциско (СФ).

Ако пиша M/S, означава, че типът е роб и аз вадя торбичката със съкровищата си, когато ще идва. Понякога вписвам истинското име на клиента преди псевдонима. Винаги знам истинската им самоличност, но се съобразявам с желанието им да ги наричат с измислените им имена. Очевидно е защо не е желателно да загубя тефтерите си. Всъщност те са най-ценното ми притежание. Трябва да си ги получа обратно и, естествено, плащам скъпо и прескъпо да си ги възвърна.

Друга услуга също ми струва далеч повече, отколкото е редно. За четирите ми премествания през последната година използвах един и същи агент по недвижими имоти. Този тип ми начислява всевъзможни такси и комисионни, лъже ме и ме мами непрекъснато, но не го сменям, защото винаги ми намира безопасна сграда. Познава управителя на блока, портиера и знае, че има и други работещи момичета в сградата. Всичко това е толкова важно за мен, че не си позволявам да споря за високата цена. Освен това този агент отказва да приеме нещо в натура от мен.

Често използвам израза „нещо в натура“. Не са редки случаите, когато прибягвам до бартер. Мъж, който работи в частен клуб в Ню Джърси, ми доставя по-голямата част от алкохола. Самият той го взема от складовете на клуба. Срещу всяка каса получава момиче, а на нея ѝ плащам 25 долара. Този тип винаги е готов да чука. Веднъж поиска пет момичета за една вечер. Даде ми три каси алкохол и чек за 100 долара. Срещу едно бързо изчукване цветарят ми донесе две огромни красиви стайни растения, които струват 800. За наебаване от време на време бижутерът ми прави сериозни отстъпки, а на *Девета улица* стар общар евреин, който прави великолепни обувки по поръчка, иска да му се плаща с момиче. Направи ми изключително красиви обувки — струват най-малко петдесетачка. Отидох да си ги прибера, а той ме облада на стола в мръсния си малък дюкян. От мен се искаше само да си сваля пликчетата, да си вирна и разтворя краката — старецът се

надърви достатъчно, да ми го вкара. Чук, чук — свърши той за две минути, а аз си заминах с обувките.

Познат производител на мебели ми даде два стола и шезлонг срещу няколко свирки; дори персоналът на китайския ресторант в партера на жилищната сграда ми носи храна с отстъпка. Срещу безплатна храна давам на тези китайчета момиче за половин цена — 25 долара — и веднъж месечно гратис.

Давам по 200 долара бакшиш на петимата портиери, но домакинът предпочита момиче два пъти месечно, което според моето счетоводство излиза стотачка. По същия начин се разплащам с управителя на сградата. Така, за да се погрижа за двамата, разходът ми излиза 200 на месец, макар и платено в натура. Тези подаръци обаче си струват, защото при арест на проститутки, обикновено веднага отнемат имуществото по съдебен път, а на мен не ми се случи след последното ми арестуване, макар и така широко огласено. Начуках управителя един път допълнително и като специална благодарност начуках и един негов приятел. В отговор ми позволиха да остана в апартамента, докато спокойно си намеря друг.

Много е важно да се държиш дружелюбно с персонала на сградата. Помня как една нощ се прибрах от събиране при приятел и доста ми се ебеше. Същата вечер на вратата дежуреше високо, седемнадесетгодишно чернокожо момче. Казах му да се качи в апартамента, за да му дам бакшиша. Той дойде и аз почти го изнасих. Чукахме се до полуда, а му дадох и десетачка — остана доволен от бакшиша. Лошото е, че се влюби в мен. А за мен цялата работа беше все едно че си измих ръцете. След като го обладах, го забравих, но той продължи да ми се обажда, изпращаше ми плочи и цветя като подарък. Оказа се доста трудно да го накарам да не ме безпокои.

Имам и аптекар — дава ми без рецепта амилнитрат, продава ми с отстъпка гелове овлажнители за вагината и козметика, която купувам в големи количества. Никога не съм чукала аптекаря, но понякога той ми праща да обслужвам негови близки приятели. Една приятелка има красиво уреден дом. Всеки предмет там буквално е изчукан от производителите и продавачите.

Вече споменах и за друг от основните ми разходи — преинсталиране на четирите телефонни линии, което се налага при

всяко местене в нов апартамент. Работата не е малко. Отнема два-три дни, защото има няколко апарата по стените и два — по стаите. За щастие имам приятел — техник в телефонната компания. При необходимост го викам. Идва лично, свършва работата и му плащам добре или лично го начуквам.

Докато работех при Мадлен, открих, че едно момиче може да си осигури с натура пътуване по цял свят. Мадлен е от Южна Африка и обичаше да се връща там, но самолетният билет е доста скъп — 1200 долара първа класа. Един от най-добрите ѝ клиенти бе постоянно надървен тип, съсобственик на голяма авиокомпания. За билет в две посоки тя му осигуряваше момичета на стойността на билета и дори след като дадеше на момичетата техния дял, спестяваше половината от цената на пътуването.

Когато започнах самостоятелен бизнес, този тип дойде при мен с предложението момичета срещу билети. Обещах му да се възползвам, когато реша да отида до Холандия, но за момента предпочитам да ми плащат в брой. Подобна уговорка е добра сделка, особено ако става въпрос за дълго пътуване до Хавайските острови или Австралия. Тогаваш наистина усещаш разликата при плащане на билетите в натура.

Един туристически агент често ми изпращаше клиенти и в замяна искаше момичета безплатно. Никога не съм се изкушавала да давам безплатно момиче на някого, само защото ми изпраща клиенти. Започнеш ли да го правиш, всеки ще иска да мине гратис, понеже ти осигурявал нови клиенти. Получава се ефектът на снежната топка и съвсем скоро се оказва, че се чукаш с всички наоколо безплатно. Туристическият агент се опита да се прави на делови — посочи, че за всеки десет билета, продадени до Европа, получавал един безплатно за себе си. Изразих съжаление, че ми е невъзможно да се състезавам с авиокомпаниите по отношение на политиката им да увеличават възнагражденията на служителите си.

Независимо от това по Коледа появи ли се някой от щедрите ми клиенти, самата аз се чукам безплатно — нещо като празничен подарък. Миналата Коледа ми се стори добра идея да разпратя изискани картички на клиентите си и същевременно да ги подсетя за съществуването си, съобщавайки им последния си адрес. Доста мъже ми се обадиха след Коледа да ми благодарят, че съм им съобщила новия си телефон и адрес.

Такива са приходите и разходите ми като най-голямата мадам в Ню Йорк. Според мен това доказва, че бизнесът ми може да стане законен, така както залаганията в Ню Йорк са легитимни. Жени като мен биха давали сериозен принос към хазната на града, още повече че кметът Джон Линдзи нарече Ню Йорк Град на забавленията. Щатът ще получава пари от данъците и таксите за разрешителни, а сега тези пари отиват при корумпирани ченгета и политици. Откакто свят светува никое правителство не е успяло да спре проституцията, защото мъжете я искат. Какво по-красноречиво от факта, че най-добрите ми клиенти са от висшите ешелони на управленските и деловите среди; те ми помагат да си въртя занаята, независимо от полицейските преследвания и честата смяна на адреса.

Върша работата си открито, все едно е легална. След няколко сблъсъка със закона се налага да съм по-благоразумна. Наричат ме европейската мадам, понеже в редица европейски страни толерират проституцията повече, отколкото в Щатите. Официалното американско заклеймяване е лицемерно, разбира се. В обществения живот с апломб говорят срещу липсата на морал, а същевременно водещи фигури в бизнеса, развлекателната индустрия, политическите среди са сред най-добрите ми клиенти. Макар да съм попадала в затвора няколко пъти, отказвам да спомена истинските имена на клиентите си. Данъчните инспектори старателно прегледаха извлечения от телефонните ми разговори и стигнаха дотам, да ме преследват дори в Холандия, настоявайки да научат на кого точно съм се обаждала в Белия дом. Понеже бях напуснала Щатите, можех да откажа да съобщя името и така спестих един публичен скандал.

Нелепо е според мен да смятат проституцията за престъпление. Какво е това престъпление, когато няма жертви? Има злоупотреби наистина, но в коя друга професия ги няма? Именно пререканията със закона насърчават уличните проститутки, чиито сводници бият клиентите им. Такова нещо не се среща в спокойната атмосфера на добре организиран дом за удоволствия или в работата на частни момичета на повикване. Защо да не позволят на момичета, които обръщат необходимото внимание на хигиената и са честни към

клиентите си, да работят законно, както това правят социалните работници?

След като престанах да практикувам щастливия си занаят — проституцията, известно време живях в Канада, бях консултант в Института по сексология на Кларк в Торонто. Много често, особено при трудни случаи, потърпевшите говореха с мен откровено, а пред лекарите и психиатрите се затваряха. Имаше младежи, осъдени за изнасилване, и педофили, които ми признаваха, че ако са имали сексуални партньорки, никога не биха извършили някои от престъпленията.

15.

ПО-СКОРО ЗА УДОВОЛСТВИЕ, ОТКОЛКОТО ЗА ИЗГОДА

Старата поговорка „Никога не смесвай удоволствието с работата“ невинаги приляга напълно за бизнес като моя.

Ако сърцето ми не е отдадено напълно на работата или не се влюбвам понякога, направо бих полудяла — както през онази самотна Коледа в Маями например, след като Карл ме изостави като гостенка на нийоркския светски лъв Денис Танър и кучката, шведската му съпруга. Щом тя заспеше, той идваше в стаята ми и ме чукаше до зори. Аз обаче исках да съм с някой, който е до мен и заедно да се наслаждаваме на празничната атмосфера; мъж, който да ме придружава на събирания и в частни клубове.

Една вечер отидох с няколко души в клуба *Палм бей* — натруфено място, но изкарахме чудесно. Домакините ме включваха в разговорите и танците, но аз се чувствах ужасно самотна. От време на време се впусках в опознавателно бродене из помещението, ала всички привлекателни мъже бяха ангажирани.

Към края на вечерта си седях сама на бара с прочутия си портокалов сок в ръка. Неочаквано тълпата около мен се отдръпна като водите на Червено море и се появи най-прекрасният мъж, когото бях виждала в Маями до момента. При това сам!

С поразителния си блясък приличаше на класическа илюстрация от *Космополитън* — идеал за любовник. Безупречният му бял костюм подчертаваше слънчевия загар, а черните му коси бяха дълги, но добре подстригани. Прецених, че приближава четиридесетте. Имаше — така поне ми се искаше — вид на изгубил се човек.

Докато приближаваше, погледите ни се срещнаха и нещо ни накара да се докоснем по ръцете. Заговорих първа:

— Толкова ли си самотен, колкото и аз?

— Май да — отвърна той за моя огромна радост, — и с удоволствие ще се възползвам от приятна дамска компания.

Без никаква съпротива от моя страна ме хвана за ръката, изведе ме от клуба, взе такси и ме отведе в *Пентхаус* — най-модната дискотека, — където се смяхме, танцувахме и говорихме на немски почти до три след полунощ.

Казваше се Пол Линфелд, прочут нюйоркски дизайнер на бижута от немско-еврейски произход, отскоро разведен. След дискотеката ме отведе в *Джokeй клуб*, където бе отседнал, и без много думи се мушнахме в леглото и се любихме.

Така си допаднахме физически, че страстите ни съвсем се развихриха — хората от съседната стая започнаха да се оплакват и да думкат по стената. Ние обаче не им обърнахме внимание и продължихме да се любим.

Преди да заспим изтощени, знаех, че сериозно мога да се влюбя, и преди връзката ни да се задълбочи, ще се наложи да му призная истината коя съм и с какво се занимавам.

Надявах се да не се отнесе с лошо, защото беше светски мъж. Очаквах да приеме професионалния ми статус такъв, какъвто е.

— Пол, трябва да ти кажа нещо за себе си — подхванах аз.

— Вече знам — промърмори той сънено. — Великолепна си в леглото.

— Благодаря за комплимента, но става въпрос за нещо малко по-сериозно. Ако не съм добра в леглото, щях да остана без работа, ако разбираш какво искам да ти кажа.

— Какво точно искаш да кажеш? — попита той, вече напълно разсънен.

— С две думи, не съм точно онова, за което ме приемаш — архитектката по вътрешно обзавеждане на почивка. Аз съм професионално момиче на повикване. — Той се изправи рязко и се отдръпна. Преди да заговори, аз продължих: — Не мисли, моля те, че ще искам да ми платиш или нещо подобно. Тази вечер не съм на работа. С теб го правих с истинско желание.

Пол бе видимо стреснат от признанието ми, но поговорихме още малко и той ме прие безрезервно.

На следващия ден се изнесох от дома на семейство Танър и се преместих при Пол. Следващите няколко дни бяхме неразделни като

сиамски близнаци. Въпреки всички ми опит от дълго време за пръв път се чувствах по този начин. Напълно забравих за Ивлин Сейнт Джон; сега чувствата ми бяха далеч по-дълбоки. Навсякъде ходехме заедно, а Пол бе безкрайно красив и чаровен.

Върнах се в Ню Йорк. Изживях период на депресия, защото той не ми се обаждаше. Най-после звънна и обясни колко бил зает. Подновихме връзката си оттам, откъдето я прекъснахме в Маями. Пол живееше на двадесет и петия етаж в сграда на *Сентрал парк уест* и зимната панорама, която се разкриваше от прозорците, беше страшно романтична. Апартаментът му бе елегантен, скъп и обзаведен с вкус с антики. Овалният прозорец в спалнята му направо ми взе акъла.

Пол бе във великолепна форма, хуят му бе добър, но не прекалено голям и се любеше общо взето традиционно. Нямахме обаче нужда от никакви отклонения. Вариациите са необходими, когато започнеш малко да се отегчаваш от нормалната поза. Става ли въпрос за любов, нормалната поза е така възбуждаща, както ако се изправиш на главата си, за да се чукаш.

В онзи момент към Пол изпитвах чувства, почти равни по дълбочина на чувствата ми към Карл. За пръв път откакто се разделихме с Карл, си позволявах подобна емоционалност, бях толкова силно наранена, че не исках повече да страдам. В някакъв смисъл бях станала по-зряла и по-мъдра. А мъдростта и зрелостта идват след страдание и житейски опит, няма друг начин.

Уредих да прекарат в дома ми втори телефон, главно за неговите обаждания, и егото му се поласка от жеста ми. По онова време работех като единачка, така че лесно можех да си давам свободни вечери. Понякога ходехме на вечеря и театър; винаги се прибирахме в неговия апартамент.

Месец след като започнахме блажената си връзка, Пол поиска да ме люби по гръцки. Никога не го бях правила и се съпротивлявах. Но Пол настояваше.

— Правила си всичко през живота си: била си проститутка, а и преди това си имала доста мъже. Ако ме обичаш, остави ме да ти отнема девствеността от единственото място, което е останала.

Обичах го, затова му позволих да го направи.

Пол странно се възбуди от факта, че се е добрал до дупето ми и доста се поувлече. Включи на ритъм, който сякаш разкъсваше

вътрешностите ми и силно ме натърти. Оттогава искаше да го правим редовно по този начин. Отначало все ме болеше, но с течение на времето дори започна да ми харесва понякога, понеже — за щастие — курът му не бе прекалено голям за мен.

Като цяло обаче обикновено не мислеше за моето удоволствие. *Неговите* желаниа се поставяха на първо място, независимо дали ми харесваше или не. Започнах да долавям у Пол черти, тревожно напомнящи ми за Карл. Освен че беше сексуален егоист, Пол не беше никак щедър — беше дори по-стиснат от Карл в Ню Йорк. В студена зимна вечер си пестеше парите за такси. Това донякъде ме отблъскваше, макар да продължавах да държа на него. Скоро започнах да забелязвам и други неща у своя Адонис. От една страна, искаше удобството да си има постоянно гадже, но от друга — настояваше за свободата си, а и определено не бе от типа мъже, обвързващи се само с една жена. По любовната ни пътека започнаха да се появяват тръни. Скоро открих, че разполагам с достатъчно време и започнах да излизам с тайфа приятели, та да се поразсея от разочарованията във връзката ни.

Една вечер се уговорих да се срещна с неколцина приятели в бар на *Първо авеню*. Отпред в бара имаше пиано, а се бяхме разбрали да се видим в задното помещение.

Докато прекосявах заведението, зърнах русо момиче с кръгло лице, което странно приличаше на мен. Следите от нарцисизъм, налице у всички нас, ме привлякоха към нея.

Приближих я и чух да говори с гърлен глас. Страшно ми се прииска да се любя с нея. Тя не изглеждаше разкрепостена, но мъжът с нея определено имаше такъв вид и затова стратегията ми бе да се обърна към него.

Застанах зад гърба му и прошепнах в ухото му:

— Здравейте. Казвам се Ксавиера и ще направя предложение, което — надявам се — няма да ви обиди. Много бих искала да съм с вас и да направим групов секс — за предпочитане само вие и момичето ви. Има ли такава възможност?

Веднага долових колко много му допадна идеята. Усмихна се тайнствено, прошепна нещо на приятелката си, а тя се стресна, отдръпна се, затвори се в себе си и не каза нищо.

— Вижте, ако предложението ми предизвиква ревност или лоши чувства, просто ми кажете и ще се омета. Но ако искате да дойдете с мен на събиране, организирано от близък приятел — важна политическа клечка от Олбани, помислете си — продължих да го навивам. Виждах нетърпението в очите му. — Ако ви хареса, ще опитаме. Ако не, ще си отидете — завърших аз.

По настояване на възбудения вече мъж те се присъединиха към нас. Той се казваше Марвин, а тя — Лиза. Срецаха се от две години, независимо че и двамата бяха женени за други партньори.

Останахме на събирането два часа и през цялото време търсех начини да навия Лиза. Един начин да съблазниш жена или поне да разбереш дали е сексуален тип е да я галиш по вътрешната страна на ръката, по косата или по тила. Ако сте седнали на маса, можеш да посегнеш и да я погалиш по бедрата. Чувствителната в сексуално отношение жена винаги реагира на подобна ласка.

Размекната от няколко питиета и наполовина съблазнена от мен, Лиза се предаде и около полунощ с Марвин решиха да напуснем събирането и да отидем в моя апартамент.

Преди да тръгнем, подбрах един доста едър тексасец, който изглеждаше страшно отегчен, но и богат.

— Ако ми платиш сто долара — казах му откровено, — ще прекараш по-добре, отколкото тук. Нищо чудно да се окаже, че това ще е една от най-вълнуващите вечери в живота ти. Обещавам ти страхотен групов секс — продължих. — Или ще ме гледаш как го правя с това момиче, или ще участваш, а може и да наебеш нея или мен.

Не ми е обичайна практика да подбирам някой от събиране, за да се впуснем в групов секс, но в случая съзрях възможност да комбинирам работата с удоволствието.

От Марвин и Лиза, естествено, никога нямаше да взема пари, защото ми харесваха като приятели. Те бяха по-скоро за удоволствие, а не за изгода.

Докато стигнем до апартамента ми, Лиза постепенно се отърси от задръжките си и започна да се съблича — остана чисто гола. Едрото ѝ тяло напомняше модел на Рубенс. Гърдите ѝ, не особено големи, бяха стегнати и щръкнали; имаше влажни и нежни устни, а езикът ѝ жадуваше за секс. Гледаше с отнесения поглед на човек, който знае какво предстои, но същевременно с детинска невинност.

Прокарах нетърпеливо устни и топлия си език по устата, бузите, носа и по оформените ѝ като мидички уши. Тя се стегна и въздъхна, а ръцете и бедрата ѝ настръхнаха. Дланите ми започнаха да масажират тила ѝ, спуснаха се по гърба, а копринено русите ѝ коси се изплъзнаха от ръката ми като пясък на плажа. И двете отстъпихме и сякаш потапяйки се в облак, се изтегнахме на леглото.

Силно влечение към подканващото ѝ тяло накара кръвта ми да заблъска усилено по вените; плъзнах ръка към лявата ѝ гърда, а в същото време ближих с език зърното на дясната. Лиза, подобно на котенце, събудено гладно от сън, започна да мърка тихо. Насочи с ръка главата ми по-надолу и накрая стигнах до извора на най-голямата ѝ наслада. Разтворих нежно с пръсти листенцата на сладкото ѝ цветенце, а тялото ѝ се задвижи нагоре-надолу, за да разтвори още по-голяма врата към взаимната ни наслада. Веднъж поела вече, връщане назад нямаше. Езикът ми се вмъкваше и измъкваше, което я възбуждаше страхотно.

Междувременно Марвин и тексасецът ни гледаха с очакване, възбудени от любовната сцена. И двамата се качиха на леглото, но там изведнъж стана пренаселено, затова наредих:

— Слезте, ако обичате. Искам да съм насаме с момичето си.

Те се подчиниха. Изведнъж се почувствах като мъж, защитил любимата си.

Знам къде точно да намеря клитора; често ми е по-лесно, отколкото на мнозина мъже. Разтваряш вагината и там, понякога скрит, намираш подобния на малък пенис клитор. Съдържа същия брой нервни клетки като мъжкия еквивалент и затова е изключително чувствителен. Той също става твърд като пенис и е достатъчно да прокараш език по него, да го търкаш с пръст или вибратор, за да накараш една жена да стигне до оргазъм. Усещаш как цялото ѝ тяло се разклаща от екстаз и е невъзможно да контролира спазматичното движение, след като започне.

Докато се съсредоточавах върху новата си играчка — Лиза, тялото ѝ сякаш излъчваше аромат на мед. Имах чувството, че съм пчеличка, която не може да ѝ се насити. Докато я възбуждах по клитора, ръцете ѝ ме насърчаваха да я изследвам по-дълбоко и по-дълбоко. Изведнъж изпитах желанието да съм мъж, за да проникна в

празнината отвъд! Тя надигна таз и обгърна главата ми с бедра, за да излее соковете си, и навлажни устните и бузите ми.

Лиза и аз сякаш изплувахме от сън и си дадохме сметка за присъствието на мъжките ни компаньони. Марвин се нахвърли да ме лиже по пътето, а тексасецът започна да ебе Лиза. Всички бяхме потни, телата ни издаваха лепнещи звуци; дишахме затруднено, чувах се стонове от мен и от деликатната страдна Лиза.

Комбинациите и апетитите ни се оказаха безкрайни. Почти осъмнахме. Най-после смаяният тексасец, все още невярващ на случката, се облече и си тръгна. След него си отидоха и Марвин, и Лиза. Заспах напълно удовлетворена.

Така сложих началото на периода на групов секс, макар да ходех с Пол и да продължавах да го обичам.

Започнаха обаче да се проявяват съвсем същите синдроми като при Карл. Както навремето на Карл, така сега признах на Пол какво ми се е случило с Марвин и Лиза. Надявах се да проумее, че всъщност той ме тласка към това. Вместо да ми съчувства, той попита:

— Кога ще го направим всички заедно?

Пол никога не бе участвал в групов секс и трябваше да се погрижа да не го опитва. Имах достатъчно горчив опит, за да знам, че въведеш ли нормални хора в групов секс, скоро увлечението им ги задържа в плен завинаги.

Все пак, за да удовлетвори желанието му, организирах вечеря с двойката, а после всички отидохме в апартамента му. Налагаше се аз да дирижирам сеанса. Не ми се участваше в оргия, но не исках да ме сметнат за кисела краставица, готова да развали настроението им.

Издърпахме леглото на Пол в средата на стаята, всички легнахме голи и започнахме да се милваме и прегръщаме. Целунах Пол по зърната, възнамерявайки постепенно да стигна до пениса му, но когато се свлякох, Лиза — привидно срамежливата мимоза — вече беше там.

Смучеше го, сякаш от това зависеше животът ѝ. Двамата така се бяха увлекли, че изведнъж изревнувах, задето ме изключват. Щастливо участвам в групов секс с хора, с които не се чувствам емоционално обвързана, но когато истински обичам някого, не желая да годеля със случайна приятелка. Гледката как Пол смуче, лиже и ебе вкусната пичка на Лиза толкова ме разстрои, че излязох от стаята, но ме последва незабавно Марвин. Започна да ме целува, макар да не бях в

настроение за лигавите му ласки. Накрая, истински ядосана, подканих Марвин и Лиза да си отидат и да ме оставят насаме с Пол. Беше още рано и гостите никак не се зарадваха на предложението ми, а Пол беше мрачен през цялата нощ.

Оставах ни само още няколко скъпоценни вечери заедно, но постоянното искане на Пол да поканя приятелка ги изпорти. Въпреки това толкова го обичах — стигнах дотам, да приобща нормални приятелки към групов секс, само и само да му угодя. Сеансите ставах неконтролируеми: при един случай се наложи да обясня на едно момиче, че тя, а не аз, трябва да напусне апартамента ми.

Напрежението от постепенното сриване на връзката ни, съпроводено от професионални тревоги, започваше да си казва думата — станах нервна, раздразнителна и депресирана. Виждах Пол все по-рядко и по-рядко, но вместо да ставам по-ревнива, умственото ми изтощение и разочарованието от себичността му ме направиха съвсем апатична. Дори започнах да го снабдявам с момичета, без да изпитвам угризения. Останаха ни единствено забавните часове, прекарвани в бърбрене и шеги по телефона. Физическото ми влечение към него изчезна напълно, но поне му се наслаждавах като на безпльтен глас.

16. КОРАБИ В НОЩТА

При последния обиск нийоркските вестници описаха нещастния ми любовник Такис като „сводника на мадам Ксавиера“. Новината звучеше пикантно, но е далеч от истината. Истината е, че съвременните мадам нямат сводници.

Те паразитират върху уличните проститутки и живеят от парите, припечелени от момичето. Не отричам облагите, които има гаджето на ползваща се с успех мадам, но каквото спечели тя — както е при другите бизнесдами, — си е само нейно. С изключение на подаръците по специални поводи, никога не съм харчила пари за мъже. Предпочитам обратното. Случаят с Мадлен обаче е по-особен. Четвъртият ѝ съпруг трябваше да издържа няколкото си деца и бившата си съпруга, а Мадлен беше богата, защото имаше вложения в недвижими имоти и спестявания. Имах чувството, че е редно нещастникът да получи някаква компенсация задето е напуснал съпругата и децата си.

Сводниците обикновено се занимават с хазарт, наркотици и бели робини и никога не им се ще момичетата да напускат професията, освен ако вече съвсем не ги бива.

Сводникът по традиция е полигамно животно и държи няколко момичета като „съпруги“. Структурата донякъде напомня семейство: той е господарят, а момичетата приятелски се състезават помежду си за благоволенieto му. Проститутките със сводници работят по-усилено и повече часове (понякога по цяло денонощие), а сводникът прибира всички пари и бди да не го мамат, иначе ги пребива. Според мен някакъв животински инстинкт кара тези момичета да се превръщат в доброволни робини на един мъж. Някои се опитват да задържат част от парите, но сводникът обикновено зорко следи това да не се случи. Той осигурява необходимото: наем, мебели, дрехи. През уикенда често ги води в нощен клуб или дискотека, за да се изфука.

От друга страна, гаджето на мадам обикновено е моногамен. В моя дом действа правилото момичетата да уважават любовника на мадам — всякакви закачки със „стареца“ водят до незабавното отпращане на осмелилата се да го сваля.

При Джорджет нещата стоят по точно противоположния начин. Гаджето на Джорджет, брокерът Стефан, се интересува от наркотици, алкохол и жени — в този ред. Така че тя плаща на собствените си момичета, за да спят с него. По този начин, твърди Джорджет, той не търси други места, където да й изневерява. Стефан не е сводник в общоприетия смисъл на думата, но Джорджет постоянно се оплаква, че е на прага на бедността. Тя е изключително стисната към момичетата си, но към него е необичайно щедра. По моя преценка 90% от парите ѝ отиват по него, дрогата и момичетата му.

В моя дом мамя единствено аз. Личният ми живот е вечен триъгълник: аз, постоянното ми гадже Лари и любовниците, които преминават — някои по-бързо от други.

Вече споменах, че съм емоционална, имам си добрите и лошите моменти и ако гаджето ми не е до мен да ми дава сигурност, ако от време на време не се влюбвам, щях да съм доста депресирана.

През годините ми в Ню Йорк именно Лари бе постоянно до мен, стабилен и солиден. Грижеше се за административните ми дела, разгонваше типове, които ми създаваха неприятности, и винаги се представяше добре като любовник. Помагаше из къщата и гледаше да не ме мъкне по футболни мачове или коктейли, когато наистина имах нужда да се отпусна и да почина след часове изтощителна работа. Професията на мадам не е за мързеливи, не и ако желаш да преуспееш! Затова той бе подходящ като помощник, а аз му вярвах напълно — определено повече, отколкото е трябвало.

Но дори тогава си давах сметка, че с Лари не бих прекарала остатъка от дните си. Изпитвах потребност от по-сериозен интелектуален стимул, от мъж с моя интерес към литературата, театъра, музиката; решителен и властен; мъж, който от време на време да удари с юмрук по масата и да изкове закон; мъж, когото не само да обичам, но и да уважавам.

Но, като се има предвид какви му ги сервирах, Лари все пак се държа чудесно.

Обиждала съм го, огорчавала съм го, от време на време съм му заявявала, че съм влюбена в друг, и доста пъти съм му изневерявала пред очите. Но все му повтарях, че това са само кораби, разминаващи се в нощта.

Разказах му как съм привикала горе чернокожия портиер, начукала съм го до забрава и съм му дала 10 долара бакшиш, защото истински си ги заслужаваше. И за случая, когато от упойката на зъболекаря така се възбудих, че го накарах да отпрати медицинската сестра, а ние се набахме на зъболекарския стол.

Лари се огорчаваше и ядосваше, когато му казвах такива неща. Опитвах се да го включа в някой групов секс, но обикновено се стигаше до провал, защото той ревнуваше.

Един път го заведох в нудистката колония в Ню Джърси, за да се включим във веселбата там, но за нещастие на Лари, едва пристигнахме и аз зърнах красиво оформения, загорял от слънцето задник на привлекателен мъж и изпитах силното желание да навра език в ануса му. Този ден не ми беше до пичета. Имах настроение за мъж.

Фил се оказа инструктор по гимнастика. Беше дошъл в лагера с не особено привлекателната си приятелка; двамата обичаха груповия секс и се оглеждаха за партньори.

Никакъв проблем — ние бяхме готови. Поне аз. Лари въобще не се възбуди от момичето. В плажната кабина той съвсем се затвори и се отпусна бездейно на леглото, докато тя му правеше свирка. Но не и аз. Като вълчица се нахвърлих върху задника на Фил.

Имаше хубаво атлетично тяло и определено знаеше как да го използва. Клекнах пред него, а той обгърна със стегнатите си бедра врата ми и ме постави в идеалното положение да опитам вкусния му задник. Не след дълго ми върна жеста. Колкото по-чувствено започвах да се клатят бедрата ми, толкова по-ревниво ме гледаше Лари. Но аз вече бях в екстаз от прекрасния хуй на Фил и докато втвърдения ми клитор реагираше на вибриращия му език, не ме беше еня за неудоволствието на Лари и растящия му гняв.

За мен това е най-прекрасният начин да се любиш, ако го правиш с някой, който знае какво иска. Смучех кура му и усещах как е готов да експлодира в устата ми. Ако мъж лежи между краката ми и ме лиже, не ме възбужда толкова, колкото ако и двамата едновременно си пускаме

езици. Според мен процесът трябва да тече двустранно и двете страни да се наслаждават взаимно и едновременно. То е приятна смесица от психология и физическа наслада.

С Фил, който няколко пъти стигна до оргазъм, беше фантастично. Аз моментално стигнах докрай и така наруших обещанието, което си бяхме дали с Лари: при групов секс да даваме телата си, но не и оргазмите си. Лари седеше и стискаше яко зъби, а ръцете му бяха свити в юмруци. Нещастната му партньорка сигурно е получила комплекс за малоценност, когато обикновено твърдят му пенис се разтопи като сладолед на клечка.

За щастие Лари не каза нищо, докато Фил и аз не свършихме, а после избухнаха фойерверките.

— Не спази обещанието си да не стигаш до оргазъм с друг мъж! Дори го лиза по задника, а никога не си го правила с мен! — беснееше той.

Последното обвинение, предполагам, оправдаваше яростта му, защото отговаряше на истината. Поради неизвестна за мен причина никога не бях правила на Лари „околосветско пътешествие“ — просто така се бе случило. Но аз и не го целувам, защото устните му са прекалено тънки и нечувствителни.

Но, както при всичките си любовници, го научих как да люби една жена и как да ѝ доставя удоволствие. Лошото е, че обичам разнообразието, когато съм възбудена, и макар да си мислех, че съм го накарала да го проумее, се оказа невъзможно да го придумам да го приеме. От време на време това го тласкаше към изблици на ревност. Бях сигурна, че някой ден единият от нас ще убие другия.

И то почти се случи една Коледа в Пуерто Рико. Лари ме заведе там за седмица да си почина и отпусна. Отседнахме в *Ел конкистадор* — толкова луксозен хотел, че гостите се свеждат до няколко богати възрастни и децата им. Малко влакче кръжи между плажа и басейна до хотела. Интерес предизвика у мен единствено седемнадесетгодишно момче с кадифени очи, чувствено изражение и идеален тен, който се сливаше с дългите му златистокафеникави коси.

Беше толкова прекрасен, че си мислех за него, докато Лари ме любеше.

Но през първите два дни не стигнахме по-далеч от флирт с очи през масите в казиното под зоркия поглед на Лари и плискане с вода в

басейна през деня.

На третата вечер го видях да влиза — беше в безупречен костюм от черно кадифе и черна вратовръзка. Страстта ми към хлапето ме подтикна да действам. Инсценирах скарване с Лари, седнал на масата за комар.

— Слушай, губиш прекалено много пари! Ако продължиш да играеш, отивам на разходка.

Тръгнах си напушена. Взех влакчето до басейна — вече се бях уговорила да се срещна там с хлапето.

На място установих, че е довел и по-малкия си брат. Родителите им не ги пускали да излизат поотделно.

Е, както си седяхме край басейна, приказвахме и се шегувахме, двете невинни души запалиха по цигара марихуана. Носех рокля с голямо деколте и комарите започнаха да ме хапят. Хлапето галантно предложи да ме отведе в стаята си, за да ме предпази. Семейството обитаваше голям апартамент. Наложих се първо да проверя дали родителите му са заспали, а после на пръсти се вмъкнахме в неговата стая и той залости вратата.

Целият процес по съблазняването на красивото младо момче, докато майка му и баща му спяха в съседната стая, се оказва изключително възбуждащ.

Започнах да се събличам, а хлапето се захвана да ме целува умело от раменете надолу.

Останах чисто гола; той ме положи на леглото, все едно съм безценен порцелан, и също се съблече — косъмчетата по красивите му гърди още не бяха поникнали напълно. Преди да загаси лампата и да легне при мен, зърнах за миг младия му силен пенис.

Както преди време в Пуерто Рико научих всичките си млади момчета на изкуството да се любят, и сега бях готова да покажа на любовника си как става това. Но преди да успея да поведе, той започна да ме прегръща, милва и целува и си помислих, че пред него и Дон Жуан би изглеждал новак. Спусна се да лиже путето ми и го направи перфектно.

Половин час по-късно, след страстно любене, лежахме отпуснати да си починем. Любопитството ми относно сексуалните умения на този младок надделя:

— На твоите години откъде знаеш как да направиш една жена щастлива?

— Причина е баща ми, макар и косвено. Дойде да ме види на Западния бряг — там уча кинематография — и ме запозна с метресата си. Една вечер се увлече в разговор с делови партньор и понеже с госпожицата се почувствахме пренебрегнати, проявихме интерес един към друг. След като ме предупреди никога да не споменавам пред майка ми за приятелката му, баща ми се върна на Източното крайбрежие, а аз започнах да се срещам с момичето.

Нищо не бях споменавала за професията си, но хлапето ми съобщи, че сега тайно живеел с любовницата на баща му, която е работещо момиче, десет години по-възрастна от него.

Докато си бърбяхме, случайно погледнах часовника: беше четири сутринта — часове, откакто излязох от казиното за кратка разходка.

— Господи, трябва да изчезвам! — възкликнах. — Гаджето ме чака.

Докато се обличах трескаво, моят любовник нахлузи едни джинси и като добре възпитан джентълмен настоя да ме изпрати.

Отидохме да чакаме влакчето — стори ми се цяла вечност — и поехме нагоре. На окъпания от лунна светлина балкон на стаята ни видяхме Лари — ядосан оглеждаше кабинките, докато влакчето минаваше край него.

Нямаше начин да не ни забележи и да не се досети какво сме правили: за последно беше видял момчето в костюм, а сега беше по джинси.

Скочихме от влакчето и бързо се качихме до моя етаж. След ъгъла на коридора видях отворената врата на спалнята ми и натрупани всичките ми вещи: дрехи, огледала, четки, гребени и куфари. Не бих се изненадала и от появата на Лари с нож в ръка, затова посъветвах хлапето да изчезва. Лари обаче не се появи в коридора, но чух как вратата на спалнята ми се затръшва. Докато момчето се качваше на влакчето, Лари се развика по него: „Копеле такова! Имаш наглостта да чукаш съпругата ми! Ще кажа на майка ти и на баща ти“ — крещеше той с цяло гърло.

В стаите на разбудените гости започнаха да проблясват светлини. Междувременно отчаяно се опитвах да напъхам ключа в бравата, да вляза и да успокоя Лари. Но той беше запушил ключалката с нещо.

Докато се суетях, добре облечен гост на хотела, очевидно задържал се до по-късно в казиното, се появи в коридора.

— Извинявайте, сър — обърнах се към него, — но ключалката ми нещо е заяла. Ще ми помогнете ли?

Човечецът изглеждаше уморен, но положи усилия да ми услужи. Приклекна, за да се справи с непокорната ключалка. В този момент вратата се отвори със замах и Лари се появи разярен.

— И ти ли се опитваш да чукаш жена ми? — нахвърли се той върху невинния човек. — Ще ви дам да се разберете на всичките!

Започнаха да се отварят врати, надничаха хора — с една дума стана доста конфузно. Налагаше се незабавно да прекратя тази параноя. Блъснах Лари вътре, вмъкнах се след него и затръшнах вратата. Битката се развихри. Нахвърлихме се един на друг, аз бях по-силната и повалих Лари на пода, сграбчих гъстите му сребристи коси и започнах да удрям главата му по мраморния под. Ударих го един-два — три пъти и си дадох сметка, че още един удар ще го убие.

Видях в очите му да пробягва внезапен страх от смъртта. Изведнъж разбрах как се извършва убийство от страст. Вбесените и силни хора просто не знаят кога да спрат да се бият.

Пуснах го, но след като обеща да се усмири и да не споменава никога за инцидента. До сутринта правих опити да го успокоя. С настъпването на утрото решихме да напуснем хотела и в седем часа да вземем хеликоптер до Ел Сан Хуан.

Мина време, Лари преглътна случката и ми прости. Когато съм възбудена, трябва да си намеря жертва; същевременно тези инциденти са като разминаващи се кораби в нощта. Влудяват го корабите, пуснали котва за по-дълго. От време на време се впускам във връзка с мъж, срещнат, докато съм на работа, и тя може да продължи седмици или месеци.

Миналата зима се влюбих в тридесет и три годишния banker Скип — приличаше на Шон Конъри на млади години. Лари знаеше, но прие положението, стига мъжът да ми плаща. Ако Скип беше оставил чек, на сутринта Лари се чувстваше уверен, но ако нямаше чек, се ядосваше. Струваше ми се лицемерие: какво ми пречеше да обичам bankera си, независимо дали ми плаща или не. Понякога обичам да смесвам емоциите с физическите удоволствия и бизнеса, но така или иначе Скип ми плащаше добри пари, за да прекара нощта при мен.

Беше много привлекателен, с фантастично тяло и страхотно чувство за хумор.

Скип обикновено пристигаше около девет вечерта, говореше с гостите във всекидневната, дразнеше момичетата и ги подлудяваше, защото наистина беше изключително привлекателен. Понякога се разхождаше из дома ми по копринената роба на Лари и сядаше на дивана, уж случайно показвайки разни части от тялото си. Всичките ми момичета го харесваха и ако не беше в сила правилото: „Любовникът на мадам Ксавиера не се закача!“, всяка бе готова да го направи с него без пари.

Докато бях със Скип, не ме интересуваше никой друг. Чувството отново да обичаш някого беше божествено. През най-натоварените работни часове шеговито се спускаше да ми помага: разносяше питиета за жадните ми клиенти, метнал бяла кърпа през ръката все едно е иконом. Често се любехме и водехме дълги, сантиментални разговори.

Скип обичаше бирата. Не мога да изброя колко дузини кутийки бира купувах през месеците, когато се виждахме. Понякога изпращаше прислужницата да му донесе любимото питие, а после ѝ даваше щедър бакшиш.

Моят Джеймс Бонд обаче се оказа по-ревнив от Лари. Когато Скип беше в дома ми, не ми позволяваше дори да затворя вратата, за да обсъдя насаме финансовите въпроси с клиентите си — смяташе, че съм готова да се начукам с тях. Не можех и да се включвам в групов секс или тройка, защото моментално заплашваше, че ще ме изостави. Вярно, като се отказвах от тези допълнителни дейности, загубвах известна сума пари, но щедростта на Скип, прекрасното му тяло и ум — да не говорим за множеството червени рози, които ми изпрати — ми доставяха огромно щастие през няколкото месеца, когато бяхме заедно. Накрая комбинация от семейни проблеми и напрежение в службата сведоха нашата връзка до приятелство. Приятели сме до ден-днешен и изпитваме топли и нежни чувства един към друг.

Докато Скип отплаваше, друг кораб пусна котва и изглежда, че не се кани да мръдне. Такис, грък на двадесет и девет, ми предложи по телефона да ме запознае с две момичета. Били от Монреал и искали да

ми станат съквартирантки. На вратата се звънна. Отворих и видях възхитителен млад мъж с тяло като на Адонис, тъмни коси, зелени очи точно като моите, но с по-дълги мигли. На изваяното му чувствено лице имаше детска усмивка. Единствено носът му бе малко малък и определено не гръцки.

Такис и аз се възпламенихме от пръв поглед. Любихме се веднага и едва ли не начаса той се намести в живота ми — пренесе се да живее в обширния ми апартамент. Корабът пусна котва. Езикът му бе топъл и бърз и трябва да призная, че не съм изживявала нещо похубаво от усещането, когато този млад грък ме лиже. Знаеше точно къде да докосне тялото ми, къде да ме целуне, как да ме люби. Ритъмът ни бе като на неспирно движещите се океански вълни. Напред-назад, нагоре-надолу... Така ми действаше любенето ни.

Такис — изключително емоционален и чувствителен — се превърна в едно от най-приятните неща в моя живот. Беше добър и внимателен, никога не проявяваше простащини или грубост. Беше ленив посвоему, обичаше да спи до късно сутрин, но същото важеше и за двете ми съквартирантки — канадките, с които междувременно ме запозна. И те се нанесоха при мен. Изведнъж домът ми се напълни със смях и щастливи млади хора. Доколкото ми е известно, Такис никога не бе спал с двете канадки. Каза ми, че в Монреал е бил гадже на известната мадам Кармин. С други думи, бе свикнал да стои буден до малките часове на нощта и да се среща с многото и различни мъже, клиенти на мадам Кармин. Била в бизнеса от десет години и спестила доста пари, които харчела щедро.

Като грък Такис имаше една от характерните за тази националност слабост — хазартът. За разлика от повечето мъже не лъжеше и няколкото пъти, когато се върна рано сутринта, призна, че е бил в игрален дом, където се играело любимата му арменска игра барбут. Такис все нямаше пари. Издържах го и му давах не чак големите суми, които мадам Кармин е харчила по него, но от време на време го хранявах с по 10–20 долара. Една вечер излезе само с 12 долара в джоба. Някъде към десет сутринта се върна изтощен, ала изключително доволен — с дребната сума бил спечелил две хилядарки.

Парите обаче не се задържаха задълго. Подобно на мазохист се връщаше на масата и ги губеше. Това не бяха мои спестявания, затова

не му се сърдех истински. Предпочитах, разбира се, да задели нещо настрани или да си намери постоянна работа, но каквото беше мързелив, предпочиташе да е гадже на мадам Ксавиера. Никога обаче не се възползва от мен — честен кръст. Проявявах щедрост към него по моя инициатива. Той никога не искаше нещо. Някой път излизахме и му купувах нови ризи или боксерки, или хубав вълнен пуловер, който подчертаваше сексапилното му тяло. По онова време страхотно се възбуждахме един друг и се любехме вечер след вечер, чак до зазоряване.

Лари бързо се досети, че младият грък, който се правеше на мой барман и играеше карти с клиентите, всъщност живее в апартамента ми.

— Чукаш ли Ксавиера, Такис? — попита направо няколко пъти Лари.

— Не, разбира се — отвръщаше Такис. — Приятели сме. Щастлив съм да работя и да има къде да спя.

Аз също отричах, но Лари, естествено, ме познаваше прекалено добре, за да ми повярва, и накрая — от глупост — признах, че се любим с Такис. Прекалено съм честна, за да лъжа.

След моето откровение Лари буквално ни изхвърли — мен и Такис — от моя апартамент. Аргументът беше, че договорът за наем е на негово име и следователно нямам право да приемам друг мъж в къщата.

Същата сутрин Такис си събра багажа като бито псе и аз го настаних в хотел близо до жилището ми. Платих авансово сметката за седмица напред и вечер, когато знаеше, че теренът е чист и ревнивият маниак Лари не е наоколо, се промъкваше в дома ми.

Ситуацията беше налудничава, а и беше глупаво да се плаща за хотел, щом, с изключение на уикенда, когато Лари пристигаше, на практика Такис прекарваше всяка нощ с мен. След седмица му казах:

— Това е лудост. Няма да плащаме за хотел. Ще приемем действителността и ще кажем на Лари, че не може да ни спре да сме заедно.

Реших лично да съобщя на Лари за дълбоките чувства между мен и Такис. Смайващо е, но Лари прие новината храбро, почти като баща. Трудно обаче се примиряваше със създалия се триъгълник. Отново го мамеха пред широко отворените му очи. Егото му бе

съкрушено, но от друга страна истински харесваше Такис — един изключително ведър човек. Лари не намираше сили да ме вини, че съм се влюбила в това разкошно момче, години по-младо от него. Накрая прие положението, стига да не се държа зле с него и да не го излагам пред други хора.

Апогеят — или зенитът — на този неудобен триъгълник настана един летен уикенд. Прекарахме го в крайморската къща на приятели в Лонг Айланд. С Лари ме настаниха в спалня с баня към нея, а от другата страна на банята бе спалнята, отредена за Такис.

Първата нощ изчаках Лари да заспи и се вмъкнах в банята, заключих вратата и влязох при Такис. Но се оказа, че Лари не спял, а подслушвал. Такис и аз бяхме толкова възбудени, че първоначално му направих свирка и, както разбрах по-късно, Лари чул как си плакна устата в банята. После чул дори как си слагам диафрагмата и се връщам при Такис, за да продължим да се любим. Най-после се върнах в стаята при Лари. Заварих го бесен. Скарахме се свирепо — заплаши да ме изостави. Не исках да го загубя, но бях наясно, че уикендът ще го депресира, тъй като през цялото време не можех да не удовлетворявам сексуалния си глад към Такис. Легнахме си, но бяхме разстроени. Каквото и да правя, никога не съм искала съзнателно да наскърбя Лари.

На следващия ден Такис, с изключително мъдър и цивилизован маниер, попита защо тримата да не сме заедно, с други думи, защо двама мъже да не обичат една и съща жена едновременно? Колко пъти мъж има връзка с две момичета, трупаше доводи той. Защо да не е обратното? Но дори на мен подобна постановка ми се струваше малко неестествена. Лари я прие, защото нямаше алтернатива. Знаеше, че ще предпочета Такис, наложи ли се да избирам между двамата, а не искаше да ме изгуби изцяло.

В неделя сутринта решихме да задействаме нашата тройка. През този ден времето не беше хубаво и на плажа нямаше много хора. Усамотихме се на място, където не ни виждаха, даже слънцето бе потънало зад тежък, буреносен облак. Постлахме пешкир на пясъка.

Легнах по средата на голямата кърпа, Лари смъкна долницето на банския ми и започна да си играе с клитора ми. Бях отпуснала глава в скута на Такис и усещах как хуят му се надървя. Целуваше ме по гърдите и устните. Както споменах: никога не целувах Лари, но устата

на Такис е чувствена и той ме целува по един прекрасен начин. Съвсем скоро стигнах до великолепен оргазъм — виех се неистово помежду им, макар и със съзнанието за дозата ми егоизъм, защото двамата мъже не изпитаха същата наслада.

След този красив, макар и едностранен секс ритуал с моите двама любовници, забелязах какво става около нас. Неколцина мъже, придърпали плажни шезлонги по-близо към нас, ни наблюдаваха през слънчевите си очила. Време беше да си вървим. Хората ставаха прекалено любопитни. Късно следобед решихме да се върнем в града. Хрумна ми, че би било приятно да им направя свирка по пътя. Ала и двамата се оказаха прекалено смутени да си ги извадят един пред друг. Затова зарових глава в скута на Лари, докато шофираше, а с пръстите на краката си играех с пениса на Такис. В Ню Йорк тримата вечеряхме заедно, а после Лари отиде да види децата си. Вече беше разбрал, че съм влюбена в Такис.

— Лека нощ, Такис. Приятна вечер — процеди Лари през зъби на сбогуване.

Усмихна ми се горчиво.

Наистина се оказа много сложно — по никакъв начин не желаех да нараня Лари. В края на краищата бяхме заедно толкова отдавна. Затова казах на двамата си любовници, че не желая никакви сцени.

Уточнихме известни правила: любех се с Лари веднъж седмично, но само зад затворена врата или когато Такис спеше. По ирония на съдбата сега Такис започна да ревнува, когато се включвах в групов секс, а го правех заради забавлението. Веднъж научи за мое участие и се вбеси — няколко дни отказа да ме чука.

Сещам се за едно от първите ми гаджета в Холандия. „Давам ти спермата си, давам ти душата си“, казваше той, когато се любехме. Ебял и други момичета, но на тях давал само спермата си, та нямал чувството, че ме мами. Опитах се да приобщя към тази философия Лари и Такис, а и много следващи любовници. За мен любенето е пълно отдаване на душата, ума и тялото. Всичко друго е като разминаването на два кораба в нощта.

17.

ЕЙБ БРЪМБАРА

Причина за по-малко активните ми дни като нюйоркиска мадам е Ейб Бръмбаара.

Всеки, чел вестници през 1971 година или гледал телевизионни репортажи за корупцията сред полицията, е наясно що за човек е Ейб и какъв е моят дял за противоречивите чувства на Комисията Кнап, докато изслушваше показанията. Самият кмет Джон Линдзи назначи въпросната комисия, за да определи степента на корупция сред държавните и полицейските органи в Ню Йорк.

Ейб е един от онези електронни гении, способен да сложи „бръмбар“ с цел да се подслушват апартаменти, телефони, офиси или коли. С него ме запозна съавторът ми Робин Мур, комуто хрумна идеята Ейб да монтира в спалнята ми магнетофонна записваща система, та да съберем автентичен материал за настоящата книга.

Не е лесно да опишеш с думи Ейб Бръмбаара. Човек трябва да го види, за да повярва, че съществува. Представете си деветдесет килограма мазнина, събрани в тяло, високо един и шестдесет. Покрийте го с бебешки розова кожа, добавете две плътни, постоянно влажни устни и украсете със сини очички, не забравяйте двете увеличителни стъкла колкото дъно на бутилка кока-кола (това са очилата), всичко това под три косъма, предназначени да изпълнят невъзможната задача да покрият нещо, което само една любяща майка би нарекла глава. Тогава ще добиете бегла представа как изглежда Ейб Бръмбаара.

Вероятно защото смята, че излежаните преди няколко години осемнадесет месеца в затвора са несправедливост, амбицията на Ейб в живота е да разкрива доказателства за корупцията на държавни служители и съдии. Постоянно ме уверяваше, че днес вече води съвсем праведен живот, пести всеки цент и живее от припечеленото като самозван следовател. Аз го възприемах като трън в очите, който винаги се появява в неподходящ момент.

Но появеше ли се веднъж Ейб, изключено е да се отървеш от него. Първо сложи допълнителни жици на повечето ми телефони и ги свърза с огромен магнетофон, скрит в дрешника ми. На този етап се почувствах разколебана.

— Очаквах да поставиш една от онези малки машинки, които лесно се включват и изключват! — възразих аз.

— Не, не! Робин иска всички звуци — обясни Ейб.

Ейб Бръмбара беше човек на Робин. Как можах, макар и мадам, да объркам дебелацината с изкуството?

— А копчето? — не се предавах аз. — Слушай! Искам да включавам и изключвам това чудо, когато намеря за добре.

— Добре — съгласи се той. — Ето ти копче. Натискаш и се включва. Натискаш отново и се изключва. Ще записваш, който разговор желаеш. Ако не искаш — не го включваш — обясни той с ангелска усмивка.

От Ейб, както и от отворената кутия на Пандора, злините не преставаха да се сипят.

— Телефоните ти...

— Какво им е на телефоните ми? — изненадах се аз.

— Нищо чудно да ги подслушват.

— Така ли?

— Ще проверя.

Захвана се със задачата. Никога не съм виждала такава дейност. Появиха се какви ли не електронни джаджи с всевъзможни лампички и жужащи шумове.

— Да, ето, подслушват те. Това е „бръмбар“.

— Къде?

— Не се притеснявай. Знам къде е.

— Така ли? Откъде?

— Ами... (за последвалите думи се досещам, че са английски, но по-скоро приличат сякаш Айнщайн е полудял) и когато светне тази лампичка, знам, че има „бръмбар“.

— Добре. Значи ме подслушват — примирявам се аз.

А и откъде да намеря сили да споря?

— Аха! (клик-клик-клик)... този има брояч!

— Откъде?... Няма значение. Какво е брояч?

Регистрирал всички навъртени номера. Питам какво да правя. Със същата ангелска усмивка тутакси ми обяснява, че няма да правя нищо — той щял да го свърши вместо мен. Отваря друго черно куфарче с всевъзможни уреди и след половин час въздъхва облекчено:

— Край! Няма повече „бръмбари“. Ще им отнеме десет дни да получат съдебно разрешение да сложат нови. А колкото до брояча — внимавай какво говориш по този телефонен апарат — поръчвай храна, бърби си глупости с приятели, а иначе остави да те търсят отвън.

Магнетофонът се оказа забавен. Прекарах следващите няколко дни в запис на телефонни разговори и „интервюта“ с приятели и клиенти. Първо, естествено, вземах разрешението им и не допусках да се разбере истинската им самоличност.

Ейб дойде пак. Не се задоволи с подслушвателното устройство в спалнята; искаше да монтира друго и във всекидневната.

— Няма да стане — отсякох аз.

Намирах го за прекалено. Много по-късно разбрах за коварството на Ейб: от задната страна на нощното шкафче до леглото ми беше монтирал малък, но мощен радиопредавател, който — независимо дали включвам, или изключвам копчето — излъчвал всеки звук в спалнята към друг магнетофон в офис на една пряка от жилищната ми сграда.

Ейб имаше страничен бизнес — продаваше информация на правораздаващи органи и други подобни. Разбрах за скрития предавател и страничната дейност на Ейб едва месеци по-късно, когато представители на Комисията Кнап ме призоваха за свидетел. Разполагаха със записи на проведени в моя апартамент разговори. Записите бяха направени без мое знание и разрешение. Ейб Бръмбара се оказа доста зает човек. Увлечен по скритите си електронни джаджи, отиде още по-далеч.

След около два месеца пристигна да провери телефоните ми. Намери нов „бръмбар“ и го обезвреди само срещу 250 долара. Без да разбере, оставил друго апаратче.

Някъде след две седмици Лари пресипваше алкохол от големи в по-малки бутилки и оправяше къщата. Внезапно ме извика в спалнята и ми каза да се кача на стол, за да погледна зад кръглото огледало в златна рамка над леглото ми. В средата на гърба на огледалото видях малка черна кутия.

Ейб, кучи сине, какво, по дяволите, е това, помислих си аз. Лари подсвирна и махна кутията от огледалото. После я прибрахме в дрешника. Налагаше се Ейб да ми даде някои обяснения!

— Нищо не е — увери ме той на следващия ден. Пак ангелската усмивка. — Усилвател за магнетофона.

Едва месеци по-късно Робин ми спомена, че са ме давали по телевизията.

Черната кутийка се оказа телевизионна камера, действаща на принципа на радара — от разположен насреща офис лазерен лъч се насочвал към камерата в моя апартамент и активирал черната кутия и сложните приемателни уреди в офиса на Ейб. Старият делови Ейб не само е слушал какво става в апартамента ми, но е и гледал. Въртял копчетата на широкоекранен телевизор в офиса си, докато получи ясна картина от спалнята ми, а после гледал — тоя дребен воайор с мокри устни!

Ейб не се оказа толкова умен, за колкото се мислеше. След такъв труд от негова страна ме е гледал не повече от четиридесет и пет минути. Комерсиална нюйоркская станция — ако се не лъжа, предава на испански — уловила картината, която се появила на екрана. Доколкото схващам, и зрителите наблюдавали същата четиридесет и петминутна оргия.

В това време някой алармирал ФБР. Агентите моментално се досетили кой е в състояние да измайстори толкова сложно електронно наблюдение. Обадили се на Ейб и го заплашили, че, ако отново направи такова нещо, ще го подведат под всевъзможни отговорности. Май наистина са го сплашили здравата.

Ейб е добре известен и на ФБР, и на различни комисии, разследващи престъпността в района на Ню Йорк — продавал им е информация. Скоро след запознанството ни предложи да си плащам, за да остана в бизнеса. Рядко, наистина, минаваха четири-пет месеца, без да ме обискират, а той твърдеше, че ако плащам, нещата ще се променят.

Дори се впусна в откровения — работел за комисии, разследващи корупцията. Всяко мое действие, улесняващо дейността им, щяло да се смята за услуга, в замяна на която ще получа помощ.

Ейб действително ме запозна с щатския сенатор Джон Х. Хюгс и правния му съветник Едуард Маклафлин. Сенатор Хюгс оглавява

комисия в Олбани. Пълното ѝ заглавие е Съвместен законодателен комитет по въпросите на престъпността, причините и контрола върху нея и въздействието ѝ върху обществото към щата Ню Йорк. Та той, заедно с правния си съветник, предложиха да ми помогнат пред имиграционните власти срещу бъдещето ми сътрудничество с тях. Постоянно се безпокоях да не ме депортират — опасявам се, че имах основание за това — и останах с впечатлението, че Ейб наистина може да говори от името на сенатор Хюгс.

От друга страна изпитвах съмнения към малкия Бръмбар. Преструваше се на добър приятел на дома ми, а не се стесняваше да ми иска по 200–300 долара, за да „прочиства“ телефоните ми от „бръмбари“. Това ли е цената на приятелството?

Една сутрин имах среща с приятел в кантората на адвоката Ед Кармино. Познавах го от години, но никога не съм го харесвала особено, защото си имаше работа с прекалено много съмнителни типове. Побъбрихме малко с Кармино, после приятелят ми ни заведе на обяд. Между другото споменах, че през последните месеци са ме арестували няколко пъти. Кармино тутакси предложи още същата вечер да ме запознае с човек, който вероятно ще ми помогне.

И наистина, късно следобед портиерът ми съобщи, че ме търси приятел на господин Кармино. Отворих вратата — на прага стоеше висок, слаб мъж с черна коса, малко над четиридесетте. Представи ми се усмихнат и понеже беше приятен, а и добре облечен, го пуснах. След това Бил Филис — така се представи — добави, че е детектив и има желание да ми помогне, защото съм приятелка на Ед Кармино. Показа ми значката си и картата си за самоличност, а аз си записах номерата.

Обсъдихме сгъстяващите се облаци над главата ми. Кметът Линдзи преследваше проституцията усилено — уличният бизнес съвсем бе замрял, но се отразяваше и върху момичетата на повикване, и върху домовете за удоволствия на различни мадам. Често правеха обиски и през март 1971 година попаднах в затвора заедно с едно от момичетата ми — германка и моя невинна съквартирантка. Процесът предстоеше. Сериозно се безпокоях да не ме осъдят, макар обвинението да бе „безделничене, с предполагаема цел проституция“. Всяка дейност, възприемана като потенциално неспазване на морала, би била пречка да получи тъй дълго очакваната зелена карта с право на

постоянно пребиваване. Изплаках болката си пред Бил и той попита кой офицер е извършил ареста. Казах му името и спряхме дотам. Бил ме изведе да пийнем нещо в *Пи Джи Кларкс* — любимото ми заведение в квартала, където живеех по онова време. В *Пи Джи* Бил познаваше кажи-речи всички. До масата ни непрекъснато спираха хора, говореха за незначителни неща и ни черпеха. Аз не пия алкохол, но Бил обърна няколко питиета. Накрая се уговорихме на следващия ден да се срещнем в моя апартамент — той, гаджето ми и аз, — за да обсъдим какво да правим по-нататък с възникналия пред мен проблем.

По-късно вечерта и Лари, и Ейб се отбиха по едно и също време в апартаментата. От дума на дума споменах за срещата ми с Бил. Ейб мигом прояви интерес и взе инициативата. Понеже много по-добре от Лари щял да се ориентира дали един човек е ченге, за предпочитане било *той* да се представи за моя приятел и при срещата да посредничи при предложенията на детектива. Дадох му номерата от значката и картата за самоличност на Бил и Ейб тръгна да ги проверява.

И така, съгласно уговорката, Бил се появи и завари Ейб. Ужас! От самата мисъл да представя Ейб за свое гадже ми се повдигаше! Двамата обаче си допаднаха като дупе и гащи и преди да си отворя устата, се споразумяха за 1100 долара месечна вноска за полицейска защита.

Все пак успях да се обадя и да възразя срещу високата сума, но Ейб ме посъветва да я приема, защото съм имала нужда от защита, иначе щели да ме депортират. Пред този аргумент замълчах. За да „циментираме“ сделката, „почерпих“ Бил с едно от моите момичета.

На следващия ден в *Пи Джи* — нашето обичайно място за срещи — Бил представи на Ейб трима полицаи от кварталния участък. По-късно Ейб ме уведоми, че Бил е сред най-умните и големи клечки в Ню Йорк. Всички по-крупни плащания от този вид минавали през него. Сподели и предположенията си, че вероятно Бил прибира половината от парите. Освен това, пак според думите на Ейб, Бил притежавал три самолета и скъпа къща.

С Лари започнахме взаимно да се уверяваме колко много вярваме на тази уговорка. Всъщност не разполагахме с алтернатива. Оставаше ни едно — да сътрудничим. Ейб имаше вид на човек, комуто може да се разчита, стига да му връчвах по 1100 долара на месец. Нещата вървяха добре в продължение на три месеца. През това време Ейб и

Бил също като двама съзаклятници — каквито всъщност бяха — не се разделяха.

Междувременно сключихме друга „сделка“ — отнасяше се за предишното ми арестуване. Ейб преговаря с офицера, който ме бе арестувал, а Бил уговори полицаия да ме оневини напълно срещу 3500 долара. Първоначално офицерът поискал 10000, за да уреди случая, но накрая кандисал на 3500. Отново няха изход. Дадох парите. По-късно разбрах, че офицерът е получил само 1500 от сумата. Какво е станало с останалите, знаеха единствено Ейб и Бил!

Мислех, че всичко се е уредило. Но не би! Делото срещу мен не приключваше. Адвокатът ми — напълно порядъчен — отказа да има нещо общо със случай, свързан с раздаване на подкупи, и пледира така, че ме подведеха под отговорност за безделничене. Платих глоба от 100 долара. Не ми е жал за парите, а заради откритото ми досие в полицията.

Един ден Ейб дойде при Лари с молба за голяма услуга. Услуга беше доста меко казано. Отнасяше се за твърде заплетена ситуация. Лари се бе забъркал със застрахователен чек за голяма сума, а се подозираше, че е краден. Ейб, запознат със случая, разговаря със заместник-прокурора по делото. От Лари се искаше да сътрудничи на Комитета, разследващ престъпността. Схемата беше следната: случаят на Лари щял да гледа известен съдия, разследван в момента от Комитета. Въпросният съдия бил близък на определен адвокат — не друг, а самия Ед Кармино. Ейб настояваше Лари да изиграе фарса, да наеме Ед Кармино за свой защитник, а Ед Кармино ще уреди делото да се реши чрез подкуп.

Лари си имаше адвокат, напълно готов да се яви в съда, но прие да участва в играта. Освен другото, Ейб му обеща, че ще си получи парите за подкупа обратно, понеже щели да ги използват като улика срещу съдията.

През следващите два-три дни Бил и Ейб се срещнаха няколко пъти с Кармино — уточняваха как ще „уредят“ случая на Лари. За „уреждането“ Ейб поиска 10000 долара. Не разполагах със сумата — току-що бях излязла от арест и ми предстоеше да платя тлъст адвокатски хонорар. Пък и по онова време, след широко огласеното ми задържане, и бизнесът ми не вървеше особено. Да не говорим, че предстояха летни месеци, когато повечето хора напускат града. А и

защо да позволя на Ейб и Бил да ме изцедят докрай? Да сътруднича на Комитет, разследващ корупцията, добре! Но до каква степен? И защо да се набърквам в подобна налудничавата ситуация?

Ейб изведнъж стана изключително „морален“. Подметна, че парите ми и без това са изкарани по съмнителен начин. „Лесно спечелени, лесно загубени.“ Защо да не заема на Лари необходимите му 10000? Нали през последната година ми е бил постоянно гадже?

— Да не би да искаш гаджетото ти да си има неприятности? — попита Ейб саркастично.

С други думи опря ножа в кокала, заплашвайки ме отново с депортиране и арест. Независимо от това, за мен 10 000 долара не бяха малко пари, както впрочем и месечните 1100.

Ейб прояви голяма настойчивост, кълнеше се, че по-късно ще си получа всички пари. Просто в момента Комитетът не разполагал с достатъчно средства. Накрая с Лари се разбрахме да си поделим сумата — двамата щяхме да дадем по 5000. Лари загуби сума ти време да запише серийните номера на банкнотите от по 100 долара, които дадохме на Ейб. Бръмбара ни увери, че ще проследи парите ни и по серийните номера, и по допълнително сложени невидими знаци по банкнотите.

Лари отиде с Ейб в кантората на Кармино. Там обсъдили как да платят на съдията.

След две седмици Бил влетя в апартамента ми. Крещеше гневно срещу онзи кучи син Ейб:

— В тези летни жегги постоянно да ходи с костюми и вратовръзка и никога да не се разделя с дипломатическото си куфарче!

Каква била работата? След всеки подкуп, който давал от мое име, Ейб разпитвал Бил при кого отиват парите и кои точно полицаи взимат подкупи. За срещата с Кармино Ейб се явил, както винаги, безупречно облечен със закопчано сако и неизменното си куфарче.

На Бил му направило впечатление, че докато разговаряли в кантората на адвоката, Ейб непрекъснато размахвал куфарчето. Налегнали го подозрения, защото Ейб накарал Ед Кармино да повтори няколко пъти името на известния съдия. Бил изведнъж сграбчил Ейб изотзад, смъкнал му сако и що да види! Ейб бил омотан целият в жици. Всяка дума била „хваната“ от микрофона, който носел. Спомних си едно отдавнашно признание на Ейб — черното му дипломатическо

куфарче е оборудвано с камера, при всяко движение на дръжката напред-назад блендата се разтваря. Така той снимал каквото си поиска, без дори да отваря куфарчето.

По думите на Бил вбесеният Кармино заплашил Ейб, изваждайки пистолет от бюрото. Точно в този момент в кантората нахълтали двама мъже. Представили се за агенти от Комисията Кнап. Появили се навреме, та никой не пострадал. Истината излязла наяве. През цялото време Ейб не е работил за Комитета по въпросите на престъпността в Олбани на сенатор Хюгс, а за Комисията Кнап. Загубих няколко хиляди долара и дълго се надсмивах над себе си: всъщност бях финансирала Комисията на кмета Линдзи при едно от най-големите ѝ разследвания.

Междувременно Бил ме обвини, че съм била посветена в действията на Ейб в полза на Комисията Кнап. Отричах енергично, защото наистина нищо не знаех. Но волю-неволю съм оказала, предполагам, съществена помощ на Комисията Кнап.

От друга страна силно ме изненадаха обвиненията на Ейб срещу мен: била съм шантажирала, подкупвала и измъквала пари от клиентите си и дори съм замесена в търговия с наркотици. Нищо от това не отговаряше на истината. Междувременно тежките разследвания продължаваха. Привикваха ме всекидневно в кабинета на прокурора на Ню Йорк да давам показания.

По нареждане на прокурора на Ню Йорк обискираха къщата на Ейб. Отнеха му магнетофоните, камерите, декодиращите устройства и другите инструменти на нечестивия му занаят и той остана безпомощен. По онова време тормозеха момичетата ми с мръснишки телефонни обаждания. Сигурна съм, че Ейб е преснел тефтерите ми с адреси. Може да е плод на въображението им, но някои от момичетата ми казаха, че наскоро са разпознали гласа му по време на телевизионно интервю.

ЕПИЛОГ

30 ГОДИНИ ПО-КЪСНО

Ще ми се да вярвам, че си е струвало да давам толкова пари, да плащам законни такси и глоби, защото след *Професия проститутка* светът определено стана далеч по-свободен и не така превзет.

Но как изглеждат нещата днес? Положителната промяна е, че жените от сексуалната индустрия вече могат да претендират за уважението, отдавано на всички други трудещи се. От тях вече не се очаква да изпитват срам, защото им плащат, за да осигуряват една необходима услуга. Те са се организирали и защитават правата си не по-зле от всеки трудов профсъюз или група за политически натиск. Тяхната Международна фондация на сексуалните работнички за изкуство, култура и образование допринася за популяризирането на изкуството, културата и книгите от и за сексуалните работнички.

Броят на финансово независимите жени расте. Те сами избират начина си на живот, могат свободно и да купуват, и да продават сексуални услуги. По този начин помагат на мъжките проститутки да се радват на вече издигналия се статус на посестримите си, което пък им дава възможност да изхвърлят овехтелия образ на жиголото. Това е моята представа за равенство!

Признатият капацитет по сексуални консултации доктор Пати Бритън обобщава красноречиво това мое виждане.

За мен сексуалните работнички са били неизчерпаем извор за информация, необходима ми в случаите на пациенти, търсещи сексуална консултация или терапия (...). Повечето сексуални работнички, до които съм се допитвала, са показвали впечатляваща гама от лични качества. Те се чувстват удобно с телата си, с телата на мъжете и със собствената си сексуалност; наясно са относно поставянето на цели и граници с клиентите си;

внимателни и състрадателни са, особено към мъжете, които страдат от липсата на социални умения или имат постоянни сексуални проблеми; готови са да предлагат терапия, особено на пациентите ми мъже, които имат проблеми с ерекцията (преди появата на Виагра) и контрола при изхвърлянето на семенната течност.

Личната ми мечта за света е омразата и неразбирането към професионалните сексуални работнички да изчезне. Застъпвам се за легализирането на проституцията. Поддържам издигането на статута на сексуалните работнички, мнозина от които са единствените, към които един мъж може да се обърне за топлина, обич и разбиране. Надявам се светът да се отвори за процъфтяването на сексуалното удоволствие във всичките му измерения — независимо дали с любящ, дългогодишен партньор или срещу заплащане за час лекуващо присъствие на сексуална работничка. За мен сексуални работници са стриптийзьорките, операторките на сексуални телефони, изпълнителите на порнография по Интернет, актьорите в порнофилмите, проститутките и всички други, които се занимават с деликатната задача да вършат услуга на хората с телата си, умовете и често със сърцата си. Поздравявам ги всички.

По случайност доктор Бритън е моя братовчедка. Прекрасно е да има такова единомислие в едно семейство! Но предстои да се спечелят още битки. Ето какво ми писа една висококвалифицирана и чувствителна социална работничка: „Когато давам консултации, непрекъснато слушам за алиенацията. Според мен тя е по-голям проблем тук, в Америка, защото сме склонни да потискаме сексуалността повече, отколкото в Европа“.

Ако ме питате, към днешна дата сексът вече не се крие. Порнографската индустрия процъфтява, а думи, някога заклеявани, сега са нещо обикновено и не шокират никого.

Религиозните вопли придобиват леко войнствен тон. Телевизионните проповедници държат едната си ръка върху Библията,

но с другата не пропускат да вземат долари. Развлекателни списания от рода на *Maxim*, *Gear*, *Stuff* и *FHM* охотно публикуват сексапилни снимки на манекенки, филмови и телевизионни звезди, но от страх да не забранят продажбата им пуритански отказват да покажат разголено женско зърно. В наши дни сексът в Америка продължава да създава обърканост, напрежение, да предизвиква любопитство, експериментирание и опасност — винаги го свързват с опасност. Говори се за СПИН, изнасилвания, преждевременна бременност, аборти, сексуален тормоз, педофилия, порнография. Преди петнадесет години, в по-предишно издание на тази книга, попитах: „Възможно ли е първото издание на *Професия проститутка* да е сложило край на мрачната ера, а сега отново да сме свидетели на възродилото се лицемерие и преследване, които смятахме за изчезнали? Не е ли време да надделее здравият американски разум?“. Още не сме видели резултата.

След това дойде 11 септември. Американците осъзнаха, че по време на война всеки миг може да се окаже последен за някого; както и всяко чукане. Бизнесът със секса придоби ново значение. Ето какво „откровение“ получих:

След събитията на 11 септември открих интересна аномалия във всекидневната работа на моите два законни публични дома. Бизнесът си остава постоянен, но има изключително голям брой клиенти, посетили за първи път такова заведение. От моите момичета знам, че мнозина от тези господа влизат изобщо за първи път в публичен дом, защото след трагедията от 11 септември в Ню Йорк мъжете изпитват потребност от по-интимен контакт.

Тези клиенти вече смятат, че моралната летва е вдигната по-високо: една жена има пълно право да избира как честно да изкарва прехраната си и един мъж сам решава как да харчи парите си. Някои мъже, събирали пари за пътуване, кола или други вещи, сега ги харчат за сексуално удовлетворение и компанията на топло тяло. Други са преценили, че вместо да се впускат в ухажване, което я доведе, я не до наместването между краката на

момичето, е по-добре да поемат директния път към един контакт, при който няма обвързване, излишен багаж или нежелана бременност.

От момичетата знам колко много мъже се впускат в осъществяване на отдавнашни фантазии, които никога до момента не са реализирали. Явно, решили са да не отлагат повече, и то без риск приятелките или съпругите да им откажат. По тази причина се обръщат към професионалистките — те не биха осъдили такива дребни прегрешения.

По мои наблюдения и момичетата са се повлияли. Представата — макар и драматизирана, — че всяко чуване може да е последно, допринася да се прави изключително горещ секс.

Каква ирония! Трагедия с такива епични размери да доведе до разместването на представите кое е почитено и кое не. Насладата от усещането на плът до плът, на притиснати устни на двама възрастни, стигащи до забрава от оргазъм, започва да заема полагаемото си място сред човешките ценности.

От детските си спомени за войната знам, че шокът постепенно отминава, хората привикват със страха и затова се питам дали животът в тези два публични дома няма да се върне към обичайния си далеч по-спокоен ритъм.

Желанието за откритост и честност обаче определено се е разпространило в много други страни: посланието на тази книга обиколи света. Ще дам само един пример. Професионалистка от Сидни, Австралия, ми писа, че преди 1979 година, когато на проституцията се е гледало с лошо око, поне веднъж седмично правели хайки за арестуване на улични проститутки, а всички публични домове били принудени да плащат на полицията по 150 долара всяка седмица, та да ги оставят отворени. За да поддържа високия ръст на арестите, още тогава корумпирана, системата арестувала седмично поне по едно от момичетата. Днес сексуалната индустрия в Сидни е сред най-безопасните в света — рискът от заразяване със СПИН или

венерически болести е по-малък, отколкото в която и да е западноевропейска държава, включително и Холандия. А докато бях на гости в Шотландия, по Би Би Си гледах интервю с ръководителката на Сдружението на проститутките във Великобритания, към която се отнасяха сериозно и с пълно уважение.

И още нещо може да се смята за триумф — най-висшият съд на Европейската общност одобри, макар и частично, най-древната професия на света. Съдът за правата на човека в Люксембург отсъди, че група жени от Източна Европа имат право да работят като проститутки в Холандия. Случаят засяга шест полякини и една чехкиня. Те са работили като проститутки на витрини в Амстердам. Властите им отказали правото за постоянно пребиваване с основание, че проституцията не е редовна работа или професия, а това ги лишавало от възможността да си осигурят финансова самостоятелност. Решението на съда гласеше: стига да имат финансови възможности да провеждат своята дейност и шанс за успех, проститутките могат да работят в страни от ЕС, където продаването на секс се толерира. Проституцията според формулировката на съда е „услуга срещу възнаграждение“. Всички знаем, че през годините доста съдии са били мои клиенти.

В САЩ се появи цяло поколение протежета на *Професия проститутка*. Във вестникарска статия, която ми изпратиха от Уелингтън, Нова Зеландия, пише: „Според проучване на водещо предприятие за производство на презервативи, Съединените щати остават сексуалната суперсила на света, а американците се любят по-често и с повече партньори от всяка друга нация“.

С това завършвам настоящето преработено издание на *Професия проститутка* и я пращам в леглото — изразът е напълно на място използван, нали?

Ксавиера Холандер

юни 2002 година

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.